Celebră autoare de
bestseller-uri
Recunoscută de **New York Times**

SANDRA BROWN

TEXAS! CHASE

Sandra Brown

Texas! Chase

Traducere de Ani Florea

Editura Miron
Bucureşti, 1991

Cuprins

Prolog_____3
1_____11
2_____34
3_____45
4_____59
5_____81
6_____98
7_____123
8_____152
9_____172
10_____203
11_____223

Prolog

- Chase, te rog, hai să plecăm de aici. N-ar fi cazul s-o deranjăm.

Vorbele şoptite trebuiră să pătrundă durerea şi narcoticele ca să ajungă până la ea. Totuşi reuşiră. Marcie Johns îşi deschise ochii umflaţi. Camera de spital era întunecată, dar lumina slabă a zilei care se strecură prin jaluzelele trase părea dureros de strălucitoare. Îi trebui un moment ca ochii să i se obişnuiască.

Chase Tyler stătea lângă patul ei. Împreună cu el era fratele lui mai tânăr, Lucky, pe care ea îl recunoscu, deşi nu se întâlniseră niciodată. Chase se uita în jos spre ea cu intensitate, fără rezerve. Lucky părea neîncrezător.

Deşi ea nu-şi dădea seama ce oră este, bănuia că este dimineaţa de după fatalul accident de maşină. Mai devreme, eficientul personal al spitalului o mutase de la terapie intensivă într-o rezervă obişnuită a Spitalului Metodist St. Luke.

Fusese examinată de o echipă de medici, fiecare specializat în alt domeniu, şi fusese informată că rănile ei erau serioase, dar nu critice. Suferise o contuzie, un braţ şi clavicula îi erau fracturate şi suportase şocul.

Era mulţumită că era în viaţă şi uşurată că prognoza privind însănătoşirea totală era pozitivă. Dar nimeni nu o menţionase pe Tanya. Din momentul în care îşi recăpătase cunoştinţa în sala de terapie intensivă, pusese mereu întrebări despre Tanya. În cele din urmă, îi spuseseră: Tanya Tyler murise în impactul din timpul coliziunii. Un student de la Politehnica din Texas, venit acasă în vacanţa de vară, a trecut peste un stop şi a lovit lateral maşina.

Marcie avusese centura de siguranţă. Dar, şi aşa, fusese lovită de partea laterală, iar şocul o proiectase în sus şi înainte. Se lovise cu capul de parbriz, Avea faţa vânătă şi jupuită. Ambii ochi îi fuseseră foarte rău loviţi. Nasul şi buzele îi erau lovite şi umflate. Avea umărul în gips în aşa fel ca braţul fracturat, să stea ridicat. Impactul care o rănise pe ea atât de rău o omorâse pe loc pe soţia lui Chase.

În mai puţin de douăzeci şi patru de ore, Chase a suferit o schimbare fizică la fel de drastică în aspect ca şi rănile lui Marcie. Trăsăturile lui frumoase erau acum răvăşite de durere. Era zburlit, nebărbierit, cu ochii tulburi. Dacă nu l-ar fi cunoscut aproape de o viaţă, dacă faţa lui nu i-ar fi fost dragă dintotdeauna, Marcie ar fi fost în stare să nu-l recunoască.

Fusese angajată ca agent imobiliar al familiei Tyler, dar lucrase doar cu Tanya. Timp de câteva săptămânii, vizitaseră mai multe proprietăţi, dar entuziasmul lui Marcie faţă de o anume casă fusese contagios. Tanya se îndrăgostise de ea şi era dornică să vadă dacă părerea lui Chase va fi ca şi a ei.

Chase Tyler şi Marcie Johns fuseseră colegi de şcoală timp de treisprezece ani, dar nu se mai văzuseră de ani de zile, până ieri, când ea şi Tanya veniseră pe neaşteptate la el la birou la Compania de Foraj Tyler.

- „Gâsculiţa”! El se ridicase în picioare, dăduse ocol biroului ca să o salute cu o strângere de mână, apoi cu o îmbrăţişare mai puternică.

- Bună, Chase, spusese ea, râzând la vechea poreclă. Îmi pare bine că te văd.

- De, ce n-ai venit la nici una din întâlnirile clasei noastre? Arăţi fantastic, îi spuse el cu un zâmbet plin de încredere.

- Nu-mi vine să cred că o strigi cu numele ăsta îngrozitor! Exclamase Tanya.

- Nu te-ai simţit jignită, nu-i aşa? Întrebase Chase.

- Desigur că nu. Dacă l-am putut suporta că adolescentă conştientă de sine şi sensibilă, îl pot suporta ca adult matur. Cât priveşte adunările clasei, am locuit la Houston mai mulţi ani, dar nu mi-a fost niciodată la îndemâna să particip la vreuna din acestea.

El o privi aprobator de sus până jos.

- Arăţi într-adevăr grozav, Marcie. Anii ţi-au fost mai mult decât favorabili. Au fost generoşi. Am auzit că afacerile îţi merg şi ele foarte bine.

- Mulţumesc, într-adevăr, m-am bucurat să fiu independentă în afaceri. Conjunctura economică a făcut

ca treaba să mai stagneze în ultimul an sau doi, dar mă menţin pe linia de plutire.

- Aş vrea să pot spune şi eu acelaşi lucru, răspunse Chase cu bunăvoinţă.

- A, dar am înţeles că aveţi de sărbătorit ceva foarte special.

- I-am spus despre sarcină, îl informă Tanya. Şi ea m-a convins că, deşi bugetul nostru e cam limitat, ne putem permite o casă şi că acum e un moment excelent pentru cumpărat. Piaţa e a cumpărătorului acum, îi spusese ea, repetându-i ce-i spusese Marcie mai devreme.

- Trebuie să întind mâna după carnetul meu de cecuri? Întrebase el tachinând-o.

- Încă nu. Marcie şi cu mine vrem să vii să vezi casa pe care mi-a arătat-o ieri. Eu cred că e perfectă. Vrei să vii?

- Cum, chiar acum?

- Te rog.

- Îmi pare rău, draga mea, dar nu pot, spusese Chase.

Chipul animat al Tanyei se posomorâse.

- Dacă ar fi fost altă dată, oricând, veneam, dar aştept un reprezentant de la compania de asigurări. Trebuia să fie aici imediat după masa de prânz, dar a sunat să-mi spună că o să mai întârzie. Trebuie să fiu aici când vine.

Marcie îşi amintea că Tanya îi spusese:

- Am citit în ziarul de dimineaţă că s-a clarificat acuzaţia aceea împotriva fratelui tău în legătură cu incendierea intenţionată.

- Mai este şi vreo altă problemă, Chase?

- Nu, spuse el, încurajator, strângând o mina a Tanyei între ale sale. Trebuie doar să trecem în revistă inventarul tuturor echipamentelor pe care le-am pierdut şi să discutăm pretenţiile noastre.

Ea oftă deziluzionată.

- Bine, poate mâine.

- Sau poate azi, mai târziu, sugerase el. De ce nu v-aţi duce voi să mai vedeţi o dată casa şi, dacă încă vă place

aşa mult, sunaţi-mă. Poate vin şi eu să vă întâlnesc acolo, după ce pleacă el. Bineînţeles, dacă tu, Marcie, eşti liberă.

- Mi-am rezervat toată după-amiaza pentru Tanya şi pentru tine.

Tanya, zâmbind din nou, îşi aruncase braţele în jurul lui Chase şi îl sărutase sănătos pe gură.

- Te iubesc. Şi o să-ţi placă mult casa.

Ţinând-o cu braţele de talie, el o strânsese tare.

- Probabil că da, dar nu atât de tare cât te iubesc pe tine. Sună-mă mai târziu.

Urmându-le la uşa de la intrare, le făcu semn cu mâna la plecare.

Aceasta a fost ultima oară când Tanya şi Chase se văzuseră unul cu celălalt, se atinseseră, se sărutaseră. Marcie şi Tanya plecaseră fără el şi petrecuseră încă o oră plimbându-se prin casa goală.

- Lui Chase o să-i placă, spusese Tanya în timp ce intrau într-o altă cameră spaţioasă. Emoţia ei fusese la fel de vie ca a unui copil care are un secret. Zâmbetul ei fusese atât de dulce. Ochii îi străluciseră de exuberanţa vieţii în general.

Iar acum era moartă.

Văzându-l pe soţul ei îndurerat, muşchii pieptului lui Marcie se contractară dureros în jurul inimii.

- Chase, îmi pare rău, şopti ea. Atât de rău!

Ea dorea să întindă mâna să-l atingă şi chiar încercase s-o facă, dar îşi dădu seama că braţul şi clavicula în gips îi erau de neclintit. Oare venise să o certe pentru că fusese o conducătoare auto neatentă? Oare arunca asupra ei vină accidentului? Era ea oare vinovată?

- Noi... noi nici măcar nu l-am văzut. Vocea ei era subţire şi slabă şi nefamiliară chiar pentru propriile ei urechi. A fost doar... un zgomot şi...

Chase se lăsă în scaunul de lângă patul ei. Abia de mai semăna cu bărbatul care fusese cu o zi înainte, înalt, cu o prezenţă impresionantă, părea acum încovoiat. Se părea

că nişte linii fuseseră cioplite pe faţa lui peste noapte. Ochii lui cenuşii, intens, erau roşii. Nu numai că arătau goi, dar în spatele lor nu mai exista viaţă. Nu reflectau nici o lumină, de parcă el însuşi ar fi fost mort.

- Vreau să ştiu despre Tanya. Vocea lui se sparse când îi rosti numele. Îşi drese aspru glasul. În ce stare de spirit era? Ce spunea? Care au fost ultimele ei cuvinte?

Lucky mîrîi.

- Chase, nu te chinui singur.

Chase, nervos, împinse mâna pe care Lucky i-o pusese pe umăr.

- Spune-mi, Marcie, ce făcea, ce spunea, când... când nenorocitul ăla a omorât-o?

Lucky îşi lăsase fruntea pe o mână şi îşi masă tâmplele cu degetul mare şi cel mijlociu. Era vizibil la fel de necăjit că şi fratele lui. Familia Tyler era unită, întotdeauna se sprijineau, se apărau şi se protejau unul pe celălalt. Marcie înţelegea preocuparea lor faţă de Chase. Totodată, împărtăşea nevoia lui Chase de a şti cât mai mult despre ultimele momente ale vieţii tinerei lui soţii.

- Tanya râdea, şopti Marcie.

Medicamentele contra durerii îi încetineau vorba şi o făceau nesigură. Mintea ei avea dificultăţi în a găsi şi a rosti cuvintele corect, îşi simţea limba groasă şi prea mare pentru gura ei, Se lupta să scoată cuvintele, dar încerca foarte mult să se facă înţeleasă, pentru că ştia că Chase se va agăţa de fiecare vorbă pe care ea va reuşi să o pronunţe cu atenţie.

- Vorbeam despre casă. Ea... ea era atât de emoţionată de... de casă.

- Am să cumpăr casa aia.

Chase se uită în sus spre Lucky, cu ochi sălbatici, ce priveau în gol.

- Cumpără casa asta pentru mine, zise el. Ea şi-a dorit casa, aşa că o să o aibă.

- Chase...

- Cumpără casa aia afurisită! Urlă el. Vrei să faci atâta lucru pentru mine, te rog, fără să-mi aduci argumente?

- Bine.

Ieşirea lui sălbatică zgâria sistemul nervos traumatizat al lui Marcie. Ea se strânse în faţa acestui nou asalt împotriva trupului ei rănit. Totuşi, ea îl iertase deja. În felul lui, el fusese tot atât de traumatizat ca şi ea de acest accident.

Pentru oricine care îi văzuse împreună pe Chase şi pe Tanya, era vizibil imediat că ei împărtăşeau o dragoste specială. Tanya îl adoră, iar el o îndrăgea pe Tanya care era însărcinată cu primul lor copil. Accidentul îi jefuise de două fiinţe iubite.

- Exact când treceam... prin intersecţie, ea m-a întrebat ce culoare cred eu...

O durere ascuţită îi trecu prin braţ, făcând-o să se strâmbe. Dorea foarte tare să închidă ochii, să se predea medicamentelor anestezice care i se, picurau în vene şi să-şi piardă cunoştinţa şi îngrijorarea care o însoţeau.

Totuşi, mai mult decât asta, voia să-l ajute pe Chase să-şi uşureze durerea. Dacă discuţia despre Tanya îi putea uşura suferinţa, atunci acesta era lucrul cel mai neînsemnat pe care îl putea face. Ea va continua să vorbească, atâta timp cât se va putea lupta cu propria ei stare neplăcută şi cu atracţia inconştienţei.

- Ea m-a întrebat... În ce culoare ar putea vopsi dormitorul... copilului.

Chase îşi acoperi faţa cu mâinile.

- Iisuse.

Lacrimile i se prelingeau printre degete şi îi alunecau pe mâini. Această dovadă tangibilă a durerii lui îi provocă lui Marcie o agonie mai mare decât brutalul impact al maşinii.

- Chase, şopti ea răguşit, tu dai vina pe mine?

Ţinându-şi mâinile la ochi, el dădu din cap.

- Nu, Marcie, nu Dau vina pe Dumnezeu. El a ucis-o. El mi-a ucis copilul. De ce? De ce? Am iubit-o atât de mult. Am iubit-o...

Izbucni în suspine.

Lucky se mişcă spre el şi puse din nou o mina consolatoare pe umerii fratelui său care se cutremurau. Marcie observă lacrimi şi în ochii bărbatului mai, tânăr. El părea că se luptă cu propriile lui probleme care îi sfâşiau inima. Recent, Lucky intrase, în colimator fiind acuzat că a dat foc intenţionat unui garaj la Foraj Tyler. Acuzaţiile fuseseră retrase şi adevăraţii vinovaţi erau acum închişi, dar se pare că încercarea lăsase urme asupra lui.

Ea căută să mai spună ceva, dar cuvintele de încurajare îi lipseau şi erau abstracte. Mintea ei ameţită nu le putea prinde. Nu avea importanţă, de fapt. Orice ar fi spus, ar fi sunat banal.

Doamne, cum pot să-l ajut?

Ea era o persoană supraeficientă, pentru care neajutorarea era o anatemă, incapacitatea ei de a-l ajuta o umplea de disperare. Se uita la creştetul capului lui aplecat, dorind să-l atingă, vrând să-l ţină şi să absoarbă în ea agonia lui.

Exact înainte de a aluneca în inconştienţa binecuvântată, ea jură că, într-un fel, într-o bună zi, pe o cale oarecare, îi va reda din nou viaţa lui Chase Tyler.

1

- Avem un grup de tauri răi în seara asta, doamnelor şi domnilor, dar avem şi câţiva cowboy duri şi gata să-i călărească.

Vocea nazală a prezentatorului reverberă în cavernoasa arenă a Coloseumului Wilt Rager din Fort Worth, Texas.

- Opt secunde. Atâta trebuie să rămână un cowboy pe spatele taurului. Nu pare prea mult, dar sunt cele mai lungi secunde din câte vă puteţi închipui. Nu există nici un cowboy aici care să nu fie de acord cu asta. Da, domnilor. În lumea întrecerilor de rodeo, acesta este momentul cel mai dificil, cel mai periculos, cel mai emoţionant. De aceea, îl lăsăm tocmai la urmă.

Marcie se uită la cei doi oaspeţi ai ei, bucuroasă că ei se distrau. Faptul că-i adusese la rodeo fusese o idee bună. Ce mijloc mai bun era de a-i introduce în Texasul pur şi nediluat? Era un fel de botez al focului.

Prezentatorul spuse:

- Primul nostru călăreţ pe taur provine din Park City, Utah, iar când nu călăreşte pe taurii lui Larry Shaker, îi place să schieze pe zăpadă. Doamnelor şi domnilor, el e un tânăr care caută cu adevărat emoţiile tari; va ieşi din boxa a treia pe Ciclonul Charlie! Călăreşte-l, Larry!

Perechea din Massachussetts urmărea cu respiraţia tăiată taurul care ieşi în goană din boxă cu acel cowboy cocoţat precar pe spatele lui cocoşat. După câteva secunde, cowboy-ul schior din Utah se târa în ţarina ca să evite copitele taurului. De îndată ce reuşi să se ridice în picioare, alergă spre gard, îl sări şi lăsă pe seama celor

doi clovni de rodeo să-l distragă pe taur, până alergă, prin poarta deschisă, afară din arenă.

- N-am mai văzut aşa ceva, spuse uluită femeia.

- Tinerii aceştia se antrenează ca să facă aşa ceva? Voi să ştie soţul ei.

Marcie devenise abia de curând interesată de călăritul taurilor şi cunoştinţele ei erau încă sumare.

- Da, aşa e. E nevoie de multă îndemânare, dar şi de multă şansă.

- Ca de pildă?

- De pildă, ce taur trage la sorţi un cowboy într-o anumită seară.

- Unii sunt mai năbădăioşi decât alţii?

Marcie zâmbi.

- Toţi sunt crescuţi ca animale pentru rodeo, dar fiecare suferă schimbări în starea de spirit şi are anumite trăsături ale personalităţii.

Atenţia le fusese atrasă spre altă boxă, unde taurul îşi pierduse deja răbdarea şi lovea atât de tare cu copitele, încât cowboy-ul avea dificultăţi să-i încalece. Femeia din Massachussetts urmărea îşi făcea vânt cu evantaiul, nervoasă. Soţul ei şedea ca vrăjit.

- Doamnelor şi domnilor, se pare că următorul nostru cowboy o să aibă o treabă grea în seara asta, spuse prezentatorul. Vrea cineva să-i ia locul? După o pauză, chicoti: Ei, nu vă înghesuiţi să vă oferiţi toţi deodată. Dar acest cowboy nu se teme de un taur dur. De fapt, cu cât e mai greu călăritul, cu atât se pare că-i place mai mult. A participat la rodeo ani de zile, până s-a retras. A reluat treabă acum un an şi jumătate, fără să fie câtuşi de puţin intimidat de faptul că e cu zece ani mai în vârstă decât majoritatea cowboy-lor care călăresc pe tauri. Vine din estul Texasului. E cineva aici de prin Millon Point? Dacă da, atunci ţineţi-i pumnii tânărului din oraşul vostru, Chase Tyler, când iese din boxa numărul şapte pe El Dorado!

- O, Doamne! Fără să-şi dea seama ce face, Marcie se ridică în picioare.

Prezentatorul îşi ridicase vocea la un volum care îţi spărgea timpanele, când poarta se deschise şi taurul gri bălţat ieşi scuturându-şi spatele dintr-o parte în alta şi totodată aruncându-şi capul în stânga şi în dreapta.

Marcie văzu pălăria de cowboy zburând de pe capul lui Chase şi aterizând pe pământ, sub copitele pulverizatoare ale taurului. El îşi ţinea braţul stâng liber în sus, aşa cum cerea regulamentul sportului. Acesta flutura incontrolabil, în timp ce taurul ţopăia. Tot trupul lui înalt îi săltă în sus, apoi căzu dur, înapoi, pe spinarea taurului. Îşi ţinea ambii genunchi ridicaţi şi spatele în unghi drept faţă de ambele părţi ale taurului, clătinându-se înapoi şi înainte, în sus şi în jos pe osul spinării.

Mulţimea urla sălbatic, încurajându-l pe Chase să reziste. El a reuşit să-şi menţină poziţia circa cinci secunde, deşi lui Marcie i se păruseră cinci ani. Înainte de a suna cornul, animalul îşi lăsă capul atât de tare în jos, încât aproape atinse pământul, apoi îl ridică brusc în sus. Mişcarea fusese atât de puternică, încât Chase fu aruncat jos.

El evită copitele, rostogolindu-se într-o parte. Un clovn, cu pantaloni foarte largi, ţinuţi cu bretele, interveni şi îl atinse pe taur pe bot, cu o crosă de baseball. Taurul fornăi, bătu din picior, iar clovnul se retrase, întorcându-se să se strâmbe la animal, dându-i cu tifla.

Părea că totul e o glumă şi mulţimea râdea. Seriozitatea funcţiei clovnului deveni totuşi vizibilă în momentul când tactică a eşuat.

Taurul se răsuci, lăsând să-i curgă picături uriaşe de bale înspumate din ambele părţi ale gurii; nările îi fremătau. Chase, cu spatele la taur, îşi ridică pălăria din ţărînă şi o scutură. Cineva strigă să-i atragă atenţia, dar nu la timp. Taurul se repezi la el, cu capul lăsat în jos, cu o greutate de peste o tonă.

Chase se dădu într-o parte destul de repede pentru a evita, să fie străpuns de o pereche de coarne care arătau înspăimântător, dar o parte a capului taurului îl lovi în umăr şi fu trântit jos. Toată lumea din public rămase cu respiraţia tăiată, când perechea de copite din faţă ale taurului se lăsară direct pe pieptul lui Chase.

Marcie ţipă, apoi îşi acoperi gura cu mâinile. Se uita îngrozită la Chase întins pe jos în ţărîna maroniu-roşcată, fiind în mod clar fără cunoştinţă.

Din nou apărură clovnii, precum şi doi călăreţi. Ei galopară spre taur. Fiecare dintre ei stătea ridicat în scări, aplecat mult peste şa, învârtind un lasou. Unul reuşi să prindă nodul de coarnele taurului şi să strângă bine funia, Calul, bine antrenat, galopă intrând pe poartă şi trăgând în urma lui taurul încăpăţânat, în timp ce un clovn curajos îl lovea în spate cu o mătură. Al doilea clovn îngenunchease în ţărînă, lîngă cowboy-ul rănit.

Marcie se strecură peste mai multe perechi de gambe şi picioare, în graba ei de a ajunge la cel mai apropiat culoar de trecere. Brutal, ea îi împingea pe toţi cei care îi stăteau în cale, în timp ce alerga în jos. Când ajunse la nivelul inferior, îl apucă de braţ pe primul bărbat pe care-l văzu.

- Hei, ce vrei...

- Pe unde se ajunge... la locul pe unde ies ăştia?

- Ei, cucoană, eşti beată? Lasă-mi braţul.

- Grajdurile! Locul de unde ies cei care dau spectacolul. Unde se duc taurii când au terminat.

- Pe acolo. Arătă cu mâna, apoi mormăi: Muiere nebună.

Îşi croi drum prin mulţimea mişcătoare care cumpăra suveniruri. Prin sistemul de anunţuri pentru public, auzi prezentatorul spunând:

- O să vă comunicăm starea lui Chase Tyler de îndată ce vom afla ceva, oameni buni.

Fără să ţină seama de cuvintele „Numai pentru persoanele autorizate”, de pe uşa mare metalică, de dimensiuni industriale, ea intră brusc prin ea. Mirosul de paie şi gunoi de grajd era puternic-şi trecu pe lângă un şir de ţarcuri de vite. Respirând din greu pe gură, aproape se înăbuşi din cauza prafului, dar, văzând lumina rotitoare a unei ambulanţe în partea opusă a grajdului, alergă şi mai repede pe lângă ţarcuri. Ajungând în culoarul central, îşi făcu drum cu coatele printre privitorii curioşi, până ajunse în spaţiul liber şi îl văzu pe Chase zăcând inconştient pe o targă. Doi infirmieri se ocupau de el. Unul îi introducea un ac în vena din încheietura-cotului. Faţa lui Chase era nemişcată şi albă.

- Nu! Ea se lăsă în genunchi lângă targă şi întinse mâna spre mâna lui inertă.

- Chase! - Chase!

- Înapoi, doamnă! Comandă unul dintre infirmieri.

- Dar...

- O să fie bine, dacă o să vă daţi deoparte din calea noastră.

Fu apucată de braţe pe la – spate şi ridicată în picioare. Întorcându-se, văzu faţa grotescă a unuia dintre clovni, cel pe care-l văzuse aplecându-se deasupra lui Chase.

- Cine eşti? Întrebă el.

- O-prietenă. Ce-i cu el? Au spus ce are?

El o privi cu suspiciune; era vizibil că nu se simţea în elementul ei.

- Are, probabil, câteva coaste rupte, asta-i tot. I-a ieşit aerul din plămâni.

- O să se facă bine?

El scuipă tutun mestecat pe podeaua de ciment presărată cu paie.

- Probabil, dar cred că n-o să se simtă prea bine o zi-două.

Marcie era doar parţial uşurată, auzind diagnosticul clovnului. Nu era o părere profesională. De unde ştia el că Chase nu suferise leziuni interne?

- N-ar fi trebuit să călărească în seara asta, spunea clovnul, în timp ce targa era ridicată în spatele ambulanţei, i-am zis că nu trebuia să se urce pe taur în situaţia lui. Bănuiesc că oricum n-avea importanţă. Taurul ăsta, El Dorado, e un fiu de căţea afurisit. Săptămâna trecută, la...

- Ce situaţie? Întrebă ea, când el se uită la ea uimit, cu ochii aceia fardaţi cu alb. Ai spus „în situaţia lui”. În ce situaţie era Chase?

- Era matol.

- Vrei să spui că era beat?

- Da, doamnă. Am avut o petrecere cam sălbatică aseară. - Chase nu-şi revenise de tot.

Marcie nu aşteptă să audă mai mult. Se urcă în spatele ambulanţei exact când infirmierul era gata să închidă uşile.

Reacţiona surprins şi cu un aer de autoritate.

- Îmi pare rău, doamnă. Nu puteţi...

- Ba pot. Acum trebuie să discutăm, în timp ce îl duceţi pe omul ăsta la spital.

- Hei, ce se întâmpla? Strigă spre spate cel de al doilea infirmier. El era deja în scaunul şoferului, cu motorul pornit.

Ajutorul lui văzu hotărârea lui Marcie şi se gândi că o controversă nu va face decât să se piardă un timp valoros.

- Nimic, strigă el către coechipierul său. Pornim.

Trânti uşile şi ambulanţa ieşi din grajdul coloseumului.

- Îmi pare bine că aţi ajuns în siguranţă din nou, la hotel.

Marcie, ţinând la ureche, cu umărul, receptorul telefonului, public, îşi masă tâmplele, în timp ce îşi cerea scuze domnului din Massachusetts. Pierduse probabil o

vânzare, dar când îl văzuse pe Chase zăcând fără cunoştinţă în ţărînă, oaspeţii ei îi pieriseră din minte. Într-adevăr, nici măcar nu-şi amintise de ei, până în urmă cu câteva minute, în timp ce măsura cu pasul coridorul spitalului.

- Domnul Tyler e un prieten vechi de-al meu, explică ea. N-am ştiut că apare acest rodeo, până nu i s-a anunţat numele. Întrucât familia lui nu e aici, am avut sentimentul că trebuie să-l însoţesc la spital. Sper că înţelegeţi.

Mici nu-i păsa dacă înţelegeau sau nu. Dacă i-ar fi avut ca oaspeţi în seara asta pe preşedinte şi pe prima doamnă a ţării, ar fi făcut exact acelaşi lucru.

După ce închise telefonul, se întoarse la camera surorilor şi întrebă pentru a nu ştiu câta oară dacă mai era vreo veste despre starea lui Chase.

Sora se încruntă, iritată.

- De îndată ce doctorul... A, iată-l, e aici acum.

Uitându-se dincolo de umărul lui Marcie, ea zise:

- Doamna aceasta aşteaptă informaţii despre domnul Taylor.

- Tyler, corectă Marcie, întorcându-se să-l cunoască pe tânărul intern. Sunt Marcie Johns.

- Phil Montoya, îşi dădură mina. Sunteţi o rudă?

- Doar o prietenă bună. Domnul Tyler n-are familie la Fort Worth. Toţi locuiesc în Milton Point.

- Hmm. Bine, în cele din urmă, şi-a revenit. A fost pocnit în cap destul de bine dar, din fericire, nu a suferit nimic grav.

- Am văzut taurul aterizând pe pieptul lui.

- Da, are câteva coaste rupte.

- Asta poate fi periculos, nu-i aşa?

- Doar dacă o coastă ruptă lezează un organ intern.

Faţa lui Marcie deveni atât de palidă, încât chiar şi pistruii, pe care îi camufla atentă cu cosmetice, apărură contrastând puternic. Doctorul o linişti în grabă.

- Din fericire, nici asta nu s-a întâmplat. Nu e nici o hemoragie internă. L-am legat strâns cu leucoplast. Se va simţi bine peste câteva zile, dar nu va fi prea vioi. Îi recomand, desigur, ca un timp să nu mai călărească pe tauri.

- I-aţi spus asta?

- Sigur că da. M-a înjurat.

- Îmi pare rău.

El ridică din umeri şi spuse afabil:

- Sunt obişnuit cu aşa ceva. Aici e un spital local. Aici vin bolnavi psihic, dezaxaţi şi victime ale vânzătorilor de droguri. Suntem obişnuiţi cu violenţa verbală.

- Pot să-l văd?

- Doar câteva minute. N-are voie să vorbească.

- N-am să vorbesc mult.

- Tocmai i s-a administrat un calmant puternic, aşa că, probabil, va adormi curând, oricum.

- Atunci, dacă nu vă deranjează, spuse Marcie cu blânde?e, aş vrea să stau peste noapte în camera lui.

- O să fie bine îngrijit, spuse sora, înţepată, din spatele ei.

Marcie rămase fermă pe poziţie.

- Am permisiunea dumitale, doctore Montoya?

El se trase de lobul urechii. Marcie îi aruncă o privire directă, care spunea clar că nu se va clinti de pe poziţie. Cumpărători, vânzători şi agenţi de închiriere trebuiseră să se confrunte cu această privire fixă, albastră. De nouă ori din zece, ei cedau în faţa ei. Mai devreme, în seara aceea, şi infirmierul

Găsise că e greu să se certe cu ea.

- Cred că n-o să-i facă nici un rău, spuse, în cele din urmă, internul.

- Mulţumesc.

- Menţineţi conversaţia la minimum.
- Vă promit. În ce cameră e?

Chase fusese plasat într-un salon cu două paturi, dar al doilea era gol. Marcie intră în cameră în vârful picioarelor, până ajunse lângă patul lui.

Pentru prima oară după doi ani, Marcie îl privea pe Chase în faţă. Ultima oară când se uitase la el, poziţia lor fusese inversă. Ea zăcea în semiconştienţă pe un pat de spital, iar el stătuse alături, plângând din cauza morţii accidentale a soţiei sale.

În timp ce rănile lui Marcie se vindecaseră şi era destul de bine ca să părăsească spitalul, Tanya Tyler fusese înmormântată. La câteva luni după aceea, Chase plecase din Milton Point. Într-o direcţie necunoscută. În oraş se zvonea că însoţea circuitul de rodeo, spre marea nemulţumire a familiei sale.

Nu demult, Marcie se întâlnise întâmplător la magazin cu Devon, logodnica lui Lucky. După ce Marcie s-a prezentat, Devon îi confirmase zvonurile care circulau în legătură cu Chase. Loialitatea faţă de familie o împiedicase să discute cu cineva din afară problemele lui personale, dar Marcie citise printre rânduri în cele spuse. Erau aluzii cu privire la starea lui emoţională delicată şi la o problemă curentă cu băutura.

- Laurie e înnebunită de îngrijorare pentru el, spusese Devon, referindu-se la mama lui Chase. Sage, sora lui Chase...
- Da, o ştiu.
- E plecată la universitate, aşa încât acasă, cu Laurie, am rămas doar eu şi cu Lucky. Ea are sentimentul că Chase fuge de durerea să în legătură cu Tanya, în loc să-i facă faţă şi să încerce să se lupte cu ea.

Chase lăsase şi afacerea de familie în mâinile fratelui lui mai tânăr care, dacă zvonurile erau credibile, avea dificultăţi ca să o menţină solvabilă. Afacerile cu petrolul nu mergeau prea bine în continuare. Întrucât Compania

de Foraj Tyler depindea de o economie sănătoasă a petrolului, compania bătuse pasul pe loc, fiind aproape de faliment, de câ?iva ani deja.

Marcie îi pusese lui De von întrebarea care nu-i ieşea niciodată din minte:

- Mă învinovăţeşte pe mine pentru accident?

Devon îi apăsase braţul, încurajator:

- Niciodată. Nu-ţi luă asupra ta o asemenea vinovăţie! Chase se ceartă cu soarta, nu cu tine.

Dar acum, când Marcie se uita la faţa lui, care arăta frământata chiar şi în repaos, se întreba totuşi dacă nu cumva el o consideră responsabilă de moartea iubitei lui, Tanya.

- Chase, şopti ea îndurerată.

El nu se mişcă, iar respiraţia lui era adâncă şi egală, arătând că medicamentul ce i se administrase intravenos acţiona. Satisfăcându-şi dorinţa pe care o simţise când zăcuse în dureri pe propriul ei pat de spital, Marcie îşi trecu bucuroasă degetele prin părul lui negru, îndepărtând şuviţele rebele care îi căzuseră peste fruntea umedă.

Deşi arăta îmbătrânit, el tot era bărbatul cel mai frumos pe care-l văzuse vreodată. La fel gândise din prima zi de grădiniţă. Îşi amintea clar când domnişoara Kincannon îi chemase să se prezinte restului clasei şi cât de mândru se ridicase şi îşi spusese numele. Marcie fusese uluită. În toţi anii de atunci încolo, nu se schimbase nimic.

Băieţelul neastâmpărat, cu părul negru, cu ochii-gri deschis, care avusese calităţi deosebite de conducător şi succese atletice, devenise un adevărat bărbat. Pe faţa lui se vedea forţa iar bărbia pătrată vădea o mândrie încăpă?ânată, aproape beligerantă, lucru inerent, pe cât se pare, bărbaţilor din familia Tyler. Ei erau cunoscuţi pentru temperamentul lor iute şi pentru dorinţa de a-şi apăra punctul de vedere. Acum, maxilarul inferior al lui Chase

avea o vânătaie de un roşu închis. Marcie se cutremură, gândindu-se cât de aproape fusese să i se sfărâme ţeasta.

Stând în picioare, Chase Tyler îi depăşea pe majoritatea bărbaţilor cu câ?iva centimetri, chiar şi pe cei consideraţi înalţi după standarde normale. Avea umerii laţi. Marcie se minuna acum de lărgimea lor. Erau goi, la fel ca şi pieptul lui. Partea de sus fusese lăsată nerasă, iar ea-rămase uimită de abundenţa de păr negru, uşor ondulat, care îl acoperea.

Leucoplastul lat care îi strângea coastele fisurate se oprea exact sub sfârcuri. Marcie se surprinse uitându-se fix la ele, vrăjită că le vedea destinse.

Gândindu-se că poate îi era frig, ea întinse mâna şi îi trase-învelitoarea până sub bărbie.

- Aoleu, a murit?

Ţipătul o sperie pe Marcie atât de rău, că scăpă învelitoarea şi se răsuci brusc. O femeie tânără stătea chiar pe pragul uşii. Îşi ţinea mâna, îngreunată de bijuterii false şi cu unghii artificiale neobişnuit de lungi, peste sinii care se luptau să se elibereze dintr-o bluză strâmta, cu decolteu mare. Pe umeri avea o haină ieftină din imitaţie de blană. Haina era mai lungă decât fusta, care îi, venea doar până la mijlocul pulpei.

Chase gemu în somn şi îşi mişcă picioarele sub învelitoare.

- Linişte! Şopti Marcie. Ai să-l trezeşti. Cine eşti? Ce doreşti?

- N-a murit? Întrebă fata.

Într-un mod pe care Marcie îl considera incredibil de prostesc, femeia clipi de câteva ori din ochii ei mari, rotunzi. Asta nu era o treabă uşoară, având în vedere că genele ei erau încărcate cu un rimel la fel de negru şi gros ca şi bitumul de pe străzi.

- Nu, nu e mort. Dar e rău lovit.

Ea o analiză pe fată, din vârful părului ei argintiu, tapat, până în vârful ghetelor argintii împodobite cu pietre.

- Eşti o prietenă a lui Chase?

- Într-un fel. Îşi scoase blana sintetică. Trebuia să ne întâlnim la barul unde se duc toţi, după rodeo. M-am supărat că nu venea, dar apoi Pete - ştii, clovnul - a zis că Chase a fost călcat în picioare de un taur. Aşa că m-am gândit că ar trebui să vin să văd ce-i cu el, dacă e în regulă, înţelegi.

- Înţeleg.

- Au spus ce are?

- Are câteva coaste rupte, dar o să se facă bine.

- A, asta-i bine. Privirea ei trecu de la silueta culcată pe pat, la Marcie. Tu cine eşti?

- Eu sunt... sunt nevasta lui.

Marcie nu era sigură ce o împinsese să spună o asemenea minciună îndrăzneaţă. Probabil pentru că trebuia să o sperie pe femeie făcând-o să plece repede. Ea era sigură că, în zilele lui mai sănătoase şi treze, Chase n-ar fi avut nimic de-a face cu o târâtură ca aceasta. Situaţia lui matrimonială nu-i frângea inima fetei, cu siguranţă. O provoca doar.

Ea îşi puse un pumn în şold.

- Fiul ăsta de căţea. Ştii ce, nu mi-a zis niciodată că-i însurat, e-n regulă? Voiam să mă distrez, asta-i tot. Nimic serios. Cu toate că-i cam aiurit, e bărbat bine, ştii doar! Când l-am întâlnit prima oară, am crezut că-i un drogat, vreau să zic că nu vorbea şi nu făcea nimic. P-ormă m-am gândit: „Ei, ce naiba? Nu e un butoi de veselie, dar măcar e frumos”. Zic zău lui Dumnezeu, ne-am culcat doar de trei ori şi întotdeauna sex obişnuit. Nimic special, ştii? Vreau să zic, nu tu poziţii, sau mai ştiu eu ce altceva. Fie vorba-ntre noi, adăugă ea, scăzând vocea, n-a fost prea grozav. A fost beat de fiece dată. După cum bine ştii, are un echipament impresionant, dar...

Marcie avea gura uscată. Îşi adună rezervele de calm pe care nu ştia că le avea.

- Cred că ar fi mai bine să pleci acum, Chase are nevoie de odihnă.

- Sigur, înţeleg, spuse ea amabil, punându-şi din nou blana.

- Te rog, spune-le prietenilor lui că o să se facă bine, deşi s-ar putea ca activitatea lui la rodeo să se fi sfârşit. Cel puţin pentru un timp.

- Asta îmi aminteşte, spuse fata, că Pete a zis să i comunic că pleacă mâine cu rulota la Calgary. De acolo este el, ştii? Mi se pare că-i pe undeva în Canada, dar întotdeauna am crezut că numele ăsta are vreo legătură cu Biblia. Ea ridică din umeri, aproape scoţându-şi sânii din decolteul bogat al bluzei. Oricum, Pete vrea să ştie ce să facă cu lucrurile lui Chase.

Marcie dădu din cap, încercând să înţeleagă sporovăiala fără sens a femeii.

- Presupun că aţi putea să i le expediaţi acasă.

- Bine. Care-i adresa? Am să i-o dau lui Pete:

- Nu sunt...

Marcie se opri, înainte de a se prinde în cursa propriei sale minciuni.

- Dacă mă gândesc mai bine, te rog să-i spui lui Pete să lase totul la oficialităţile de la coloseum. Am să iau eu mâine lucrurile lui Chase.

- Bine, am să-i zic. Atunci, la bună vedere. Uite, cheile lui Chase. Camioneta, lui e parcată la coloseum.

Îi aruncă cheile lui Marcie.

- Mulţumesc.

Marcie se aruncă să le prindă, înainte că lanţul, cu chei să ajungă în poala vulnerabilă a lui Chase.

– Îmi pare cu adevărat rău, ştii, că m-am culcat cu soţul tău. Nu mi-a zis niciodată că-i însurat. Bărbaţii! Toţi sunt nişte bastarzi, ştii asta!

Lui Marcie nu-i venea să creadă că femeia existase în realitate şi rămase uitându-se la uşă câteva momente, după ce aceasta se închisese în urma ei. Oare Chase ajunsese să se întâlnească cu asemenea femei ca să-şi înlăture singurătatea şi disperarea provocate de moartea Tanyei? Se pedepsea el oare pentru moartea ei coborându-se cât putea mai jos?

Marcie se duse la dulapul îngust şi puse lanţul de chei pe raft, lingă mănuşile de antilopă pe care le purtase când fusese aruncat de pe taur. Şi pălăria lui mototolită era tot acolo. Observă o pereche de ghete vechi de cowboy, pe podeaua dulapului. Hainele lui fuseseră atârnate pe puţinele umeraşe existente. Cămaşa albastră era murdară de pământ. Numărul lui de concurs mai era prins pe ea. Jeanşii decoloraţi erau plini de praf. La fel era şi fularul pe care-l avusese legat la gât. Ea atinse apărători le de piele şi îşi aminti cum fâlfâiau pe lângă picioarele lui, în timp ce el era aruncat în sus şi în jos, pe spinarea groasă a taurului.

Amintirea aceasta o făcu să se cutremure. Închise uşa dulapului având în faţa ochilor imaginea lui Chase zăcând fără cunoştinţă în ţărînă.

Întorcându-se la pat, văzu mâna lui mişcându-se neliniştită peste bandajul strâns din jurul toracelui. Temându-se să nu-şi facă vreun rău, ea îi prinse mâna şi i-o trase în-jos, într-o parte, aşezându-i-o lîngă şold şi ţinând-o acolo.

El deschise încet ochii. Vizibil dezorientat, clipi de câteva ori, încercând să se limpezească şi să-şi amintească unde se afla.

Apoi, păru să o recunoască. Pentru a-l linişti, ea îşi strânse tare degetele în jurul degetelor lui. El încercă să vorbească, dar un singur cuvânt ieşi, nefiind nimic altceva decât un cârâit slab.

Totuşi, ea recunoscu în acesta porecla ce i-o dădea el pe vremuri. Înainte de a intra din nou în uitare, el spusese:

– Gâsculiţa?

A doua zi dimineaţă, când Marcie intră în camera de spital, el îi făcea scandal unei infirmiere. Renunţă la invective cât timp o măsură pe Marcie, apoi îşi reluă protestele.

- Îmbrăca? Domnule Tyler, nu poţi să pleci!

- Zău? Ia să vezi.

Era momentul să intervină. Marcie zise:

- Poate că, după ce va bea o ceaşcă de cafea, domnul Tyler va avea mai mult chef să se bărbierească.

Infirmiera înţelese sugestia subtilă că trebuie să plece. Cu un fâsâit de poliester-alb şi în scârţiitul tocurilor de cauciuc, ea dispăru. Marcie rămase singură cu Chase. Faţa lui era la fel de întunecată ca un nor înainte de furtună. Dar nu din cauza bărbii crescute sau a vânătăii de pe maxilar.

- Am crezut că te-am visat, zise el.

- Nu. După cum vezi, sunt aici în realitate în carne şi oase.

- Dar ce naiba caută aici carnea şi oasele tale?

Ea îi turnă o ceaşcă de cafea dintr-un termos şi o duse cu tava portabilă spre el, ghicind corect că o bea amară. Absent, el luă ceaşca şi sorbi din ea.

- Ei?

- Ei bine, printr-o coincidenţă, spuse Marcie, am fost aseară la rodeo când ai dansat cu taurul acela.

- Ce făceai la Fort Worth, în primul rând?

- Aveam nişte clienţi. O pereche se muta aici din nord-est. Vor locui în Fort Worth, dar caută o proprietate la lac, lingă Milion Point, ca loc de retragere la sfârşit de săptămână. Am venit ieri aici ca să-i îmbunez. Aseară i-am tratat cu o cină mexicană, apoi, ca să-i distrez, i-am

dus la rodeo. Am fost expuşi la ceva mai multe emoţii decât m-am aşteptat.

- O emoţie pe minut, mormăi el strâmbându-se, când încercă să găsească o poziţie mai confortabilă, sprijinit de pernele adunate în spatele lui.

- Mai ai dureri?

- Nu, mă simt minunat.

Linia albă din jurul buzelor lui spunea altceva, dar ea nu ripostă.

- Asta explică ce căutai la rodeo. Dar ce făceai aici? La spital?

- Te cunosc de multă vreme, Chase. Nu era nimeni aici ca să aibă grijă de tine. Familia ta nu m-ar fi iertat niciodată dacă n-aş fi venit cu tine la spital. Şi nici eu nu mi-aş fi iertat-o niciodată.

El puse jos ceaşca de cafea goală.

- Tu erai aseară aia care mă strângea de mină? Ea dădu din cap. Chase se uită în altă parte. Credeam... credeam... Oftă adânc, ceea ce îl făcu să se strâmbe din nou. O nebunie.

- Ai crezut că era Tanya?

La rostirea numelui ei, ochii lui se aţintiră din nou spre ai lui Marcie. Ea era uşurată. Nu mai trebuia să se teamă să rostească tare, pentru prima oară, numele soţiei lui decedate. Acum îi ieşise din gură, La fel ca atunci când te arunci de la trambulina mare în apă, primă oară e cel mai greu. După aceea, devine mai uşor.

Dar, văzând durerea din ochii lui, de parcă ar fi fost înţepat cu un ac mortal, Marcie se întrebă dacă Chase va trece vreodată peste moartea tragică a Tanyei.

- Mai vrei puţină cafea?

- Nu. Ce aş vrea, anunţă el, e un pahar de băutură.

Deşi nu era o chestiune de râs, Marcie o tratã ca pe o glumă.

- La ora opt dimineaţa?

- Am început-o şi mai devreme, mormăi el. Vrei să mă duci cu maşina undeva să-mi iau o sticlă?

- Bineînţeles că nu!

- Atunci, o să trebuiască să chem pe altcineva. Depăşind cu mult pragul durerii, întinse mâna spre telefonul de pe noptieră.

- Dacă vrei să-l chemi pe Pete, clovnul, n-o să ai nici un rezultat. Pleacă azi la Calgary.

Chase îşi lăsă mâinile în jos şi se uită la ea.

- De unde ştii?

- O prietenă de-a ta mi-a spus. A venit aici aseară să se intereseze de ce n-ai apărut la întâlnirea de după rodeo. Avea păr lung. Sâni mari. Nu i-am aflat numele.

- E-n regulă. Nici eu nu-l ştiu, recunoscu el. Marcie nu spuse nimic. El îi studie un moment faţa

Calmă.

- Cum, nu-mi ţii nici o predică?

- Din partea mea, nu. El mirii.

- Aş dori să vorbeşti cu familia mea despre predici. Lor le place să ţină predici. Toţi vor să mă salveze pe mine de mine însumi. Eu vreau al naibii doar să fiu lăsat în pace.

- Ei te iubesc.

- E viaţa mea! Exclamă el cu furie. Când o să termine vreunul din ei să-mi spună cum s-o trăiesc? Mai cu seamă Lucky. Râse zgomotos, în bătaie de joc. Până la apariţia lui Devon, avea cel mai ocupat prohab din estul Texasului. Împungea orice mişca şi probabil câteva care nu mişcau. Acum e al naibii de principial, îmi face greaţă.

- Dar bănuiesc că... prohabul lui e la fel de ocupat ca înainte. Vorbele astea îl făcură să-şi readucă privirea la ea. De câte ori o văd pe Devon, e zâmbitoare.

Atitudinea ei serioasă nu era în concordanţă cu tema obscenă. În această lumină, lui îi fu greu să rămână furios. Deşi încruntarea rămase la locul ei, un zâmbet trecător îi ridică un colţ al buzelor.

- Eşti cumsecade, Gîsculiţo. Cu adevărat o bună camaradă.

Ea îşi dădu ochii peste cap.

- Asta-i ambiţia secretă a oricărei femei.

- Am înţeles în felul ăsta să-ţi fac un compliment.

- Atunci, mulţumesc.

- Cât timp mai suntem în relaţii bune, de ce nu-ţi foloseşti supercreierul tău ca să faci un lucru inteligent, lăsându-mă acolo unde m-ai găsit?

- Ce fel de prietenă aş fi, dacă te-aş părăsi la nevoie?

- Tocmai pentru că am fost întotdeauna prieteni, îţi cer să pleci. Dacă rămâi prea mult pe aici, s-ar putea întâmpla ceva cu adevărat îngrozitor. Ceva de care mi-ar părea rău.

- Ca, de pildă? Întrebă ea cu un râs uşor.

- Sunt în stare să fac să devenim duşmani.

Expresia ei deveni serioasă.

- Niciodată, Chase. El mormăi indiferent.

- Spui că Pete se îndreaptă spre casă?

- Aşa-i.

- Are toate lucrurile mele în rulota lui.

- Am avut eu grijă de ele.

Luă o cremă de ouă de pe tava de lângă pat şi îi scoase capacul de staniol.

- A lăsat totul în coloseum, în drum, când a ieşit din oraş azi-dimineaţă devreme; am luat eu totul de acolo.

Fără să-şi dea seama ce face, el deschise gura când ea îl hrăni cu o linguriţă de cremă.

- Te-ai obosit atâta pentru mine?

- N-a fost nici o oboseală.

- Ai sunat la familia mea?

- Nu. Am vrut să te întreb pe tine, mai întâi.

- Nu-i suna.

- Eşti sigur că asta doreşti?

- Absolut.

- Vor dori să ştie, Chase.

- Vor afla destul de curând. Atunci, au să facă o problemă din asta.

Oricum, aşa ar şi trebui. Puteai să fii ucis.

- Şi asta ar fi fost o mare tragedie, nu-i aşa? Întrebă el sarcastic.

Ea se opri cu linguriţa în cremă..

– Da. Ar fi fost.

El părea gata să argumenteze chestiunea, dar întoarse capul şi, cu plictiseală, împinse tava de la pat.

- Uite, Marcie, apreciez...

- Ce s-a întâmplat cu Gâsculiţă?

Primiseră încoronate regine de „Bun venit acasă!” şi de ziua Sfântului Valentin; în acest timp, ea primise premii pentru realizări deosebite la învăţătură. Părinţii ei îi spuseseră că acestea erau mult mai importante decât câştigarea unor concursuri de popularitate, dar Marcie era destul de deşteaptă să înţeleagă realitatea.

Ea ar fi schimbat toate certificatele de merit pe o singură coroniţă cu piatră de Rhin şi un sărut de încoronare de la preşedintele clasei, Chase Tyler. Puţini îşi dădeau seama că eleva cea mai bună din clasa lor aspira la cu totul altceva decât la recunoaşterea meritelor ei şcolare. Într-adevăr, cine s-ar fi gândit măcar la aşa ceva? Gâsculiţa era Gâsculiţa şi nimeni nu se gândise altfel la ea, decât apreciind-o cât era de deşteaptă.

Totuşi, Chase făcea acum acest lucru. Analizându-i aspectul, zise:

- Numele de Gâsculiţa nu i se mai potriveşte unei doamne prezentabile, ca tine.

- Mulţumesc.

- Cu plăcere. Acum, după cum spuneam...

- Mă alungi.

Chase îşi trecu mâna prin părul răvăşit.

- Nu că n-aş aprecia tot ce ai făcut, Marcie, dimpotrivă.

- Doar că vrei să fii lăsat singur.

- Ai dreptate, aşa-i.

- Ca să te scalzi în nefericirea ta.

- Iar ai dreptate. Acum, dacă nu eşti pregătită să stai acolo în timp mă dau jos din acest pat, cu nimic altceva pe mine în afară de bandajul din jurul coastelor, îţi sugerez să ne luăm rămas bun şi să pleci.

- Nu vorbeşti serios când spui că vrei să pleci din spital!

- Ba da.

- Dar nici nu te-a văzut doctorul, în dimineaţa asta.

- N-am nevoie de el, ca să-mi spună că am câteva coaste rupte. N-am nimic ce nu se poate vindeca într-o zi sau două de stat în pat. Aş prefera să-mi petrec acest timp în altă parte, undeva unde whisky-ul nu e atât de rar.

Se ridică în fund. Durerea îi tăie răsuflarea. Îi dădură lacrimile. Făcu o faţă îngrozitoare, scrâşnind din dinţi, până când trecu ce era mai rău.

- Cum ai să ajungi în acea „altă parte”? Întrebă ea. Nu poţi conduce în situaţia ta.

- O să mă descurc.

- Şi probabil că o să te ucizi, cu ocazia asta.

- Poate ar trebui să iau o lecţie de conducere prudentă de la tine.

El n-ar fi putut face sau spune altceva care s-o fi durut mai mult. Aproape că se îndoi ferindu-se de asaltul vorbelor lui aspre. Sângele i se scurse din cap atât de repede, încât simţi că leşină.

În secunda în care vorbele îi ieşiră din gură, capul lui Chase îi căzu în faţă, până când bărbia învineţită i se sprijini de piept. Mormăi un şir de ocări. În afară de acestea, tăcerea din cameră era destul de palpabilă că să o tăi cu cuţitul.

În cele din urmă, îşi înălţă capul.

- Îmi pare rău, Marcie.

Ea îşi strângea şi desfăcea mâinile, nervoasă, în timp ce se uită în spaţiu fără să vadă.

- Mă întrebam dacă mă învinovăţeşti pe mine de accident.

- Nu, jur că nu.

- Poate că nu în mod conştient. Dar în sinea ta...

- Deloc. A fost o vorbă negândită, stupidă. Ţi-am spus că o să devenim duşmani. Eu nu pot... Ridică o mână, în semn de neajutorare. Uneori, devin atât de furios din cauza asta, încât devin rău şi fac o victimă din oricine se întîmplă să fie în jurul meu în acel moment. De aceea, nu sunt o tovărăşie prea bună. Tocmai de asta vreau să fiu lăsat în pace.

Durerea lui emoţională era atât de vizibilă în goliciunea ei, încât îi era uşor să-l ierte că se repezise la ea. Era ca un animal rănit, hăituit, care nu lăsa pe nimeni să se apropie suficient ca să-l ajute. Căci, în cei doi ani de la moartea Tanyei, el îşi tot lingea rănile. Dar ele nu se vindecaseră încă. Lăsat singur, lucrul acesta nu s-ar fi întâmplat niciodată. Rănile se vor coace şi se vor adânci. Chase nu mai era capabil să se ajute singur.

- Insişti să părăseşti acest spital?

- Da, zise el. Chiar de-ar fi să mă târăsc.

- Atunci, lasă-mă să te conduc până acasă, la Milton Point.

- Uită de aşa ceva.

- Fii raţional, Chase. Unde o să te duci? Doar dacă locuiai cu clovnul acela, dar el a plecat în Canada. Unde ai să te duci?

- Care ar putea sau nu să te îngrijească aşa cum trebuie. Ea se apropie şi îşi puse mâna pe umărul lui gol. Chase, lasă-mă să te conduc la Milton Point.

Cu fălcile strânse, el zise:

- Nu vreau să mă duc acasă.

Ceea ce el nu ştia era că Marcie putea fi la fel de încăpăţânată ca şi el. Personalitatea ei avea o trăsătură de inflexibilitate pe care puţini o sesizau vreodată, pentru că o exercită atunci când nu avea o alternativă.

- Atunci, am să-l sun pe Lucky şi am să discut cu el ce trebuie să fac cu tine.

- Pe naiba o să-l suni, urlă el. Se dădu jos din pat, clătinându-se din cauza slăbiciunii, când atinse podeaua cu picioarele. Nu-mi amesteca familia în treaba asta. Am să mă descurc bine şi singur.

- Da, sigur. Abia te poţi ţine pe picioare.

Scrâşnind din dinţi de durere, el zise:

- Te rog, pleacă şi lasă-mă singur.

Marcie se ridică, dreaptă.

- N-am venit să aduc în discuţie un subiect atât de delicat, Chase, dar nu-mi dai posibilitatea de a alege. Este problema banilor.

Lucrul acesta îl luă prin surprindere. Un moment, el o privi alb, apoi, încruntându-se, mormăi:

- Bani? Ce bani?

- Banii necesari ca să fii primit în acest spital şi să fii tratat. M-am gândit că n-ai vrea să fii primit ca un pacient fără bani, de-pomană, aşa încât am plătit totul.

- Ce-ai făcut?

- N-ai avut nici o asigurare de sănătate în portofel.

N-am găsit acolo nici o sumă semnificativă de bani, aşa că am achitat nota de plată.

El îşi muşcă buza de jos, agitaţia fiind vizibilă.

- Taxa de participare a fost de câteva sute de dolari, dar, dacă nu aş fi depus-o, n-aş fi putut călări la rodeo; nu am prea avut bani lichizi.

- Atunci, ai avut noroc că m-am aflat pe aproape.

- O să-ţi recapeţi banii.

- Asta aşa e, o să-i recapăt, De îndată ce ajungem la Milton Point, poţi să-i scoţi din contul tău din bancă sau să-i împrumuţi de la fratele tău.

- Marcie, zise el, gata să se certe.

- N-am să te las în plata Domnului, Chase, Din unele surse care te cunosc bine, ai băut cam prea mult. Cum să se vindece trupul tău, dacă nu te îngrijeşti mai bine?

- Nici nu-mi pasă dacă se vindecă sau nu.
- Mie îmi pasă.
- De ce?
- Pentru că vreau înapoi cei cinci sute şaptezeci şi trei de dolari şi şaizeci şi doi de cenţi ai mei.

După ce spuse asta, se îndreptă spre uşă şi o deschise.

- Am să trimit o infirmieră să te ajute să te îmbraci.

Ea îşi lăsă ochii în jos spre un anumit loc, amintindu-i că era într-adevăr gol, în afara bandajului alb din jurul toracelui.

- Ce-i cu camioneta mea?

Marcie era cu ochii pe şosea. Grindina cădea o dată cu ploaia.

- Am avut grijă de asta.
- O s-o remorcăm sau cum facem?

El refuzase să stea culcat pe canapeaua din spate a maşinii, aşa cum sugerase ea. Dar de când părăsiseră spitalul el ţinuse capul lăsat pe rezemătoare. Maşina ei era încăpătoare şi elegantă pentru că ducea clienţii cu ea în diverse locuri. La radioul stereo cânta o muzică blândă. Încălzirea era controlată de un termostat. Chase era înconjurat cu tot confortul posibil. Stătuse mereu cu ochii închişi, deşi nu dormea.

Trecuse doar o jumătate de oră din drumul de două ore şi jumătate cu maşina. Aglomeraţia orelor de dimineaţă se terminase, dar vremea, care se strica tot mai mult, făcea conducerea dificilă. Precipitaţiile crescuseră, formând un amestec periculos de ploaie şi gheaţă care adesea perturba nordul Texasului, în ianuarie şi februarie. Expoziţia de animale şi rodeo-ul de la Fort Worth păreau întotdeauna să te anunţe.

Marcie era cu ochii lipiţi de pavaj, exact în faţa ornamentului de pe capotă şi ţinea strâns, cu disperare, volanul, în timp ce păstra o viteză minimă, navigând prin labirintul de şosele care încercuiau oraşul Dallas. Din

nefericire, ele intersectau drumul dintre punctul lor de plecare şi destinaţie.

- Am angajat pe cineva să ducă maşina ta la Milton Point în cursul săptămânii, răspunse ea la

Întrebarea lui Chase. Când o să poţi să conduci, ea va fi deja acolo.

- Tu ai angajat pe cineva să conducă maşina mea?

Îhî, replică ea, concentrându-se la camionul care vâjâi pe lângă ea cu o viteză care o făcu să scrâşnească din dinţi.

- Tot competentă eşti, nu-i aşa?

- Felul în care o spui, mă face să cred că nu intenţionai să-mi faci un compliment.

- A, îţi admir competenţa. Doar că majoritatea bărbaţilor sunt intimidaţi de femeile independente, foarte realizate.

Îşi răsuci capul pe pernă, aşa ca să o poată privi.

- De asta nu te-ai măritat niciodată? N-ai putut să-ţi găseşti egalul în departamentul inteligenţă?

2

Ea nu se simţea înclinată să-şi discute cu el viaţa personală, mai cu seamă că simţise o nuanţă de ironie în întrebarea lui aparent inofensivă.

- Ar trebui să încerci să dormi, Chase. Te lupţi cu medicamentul contra durerii pe care ţi l-au dat înainte de a pleca.

- Cum se numeşte chestia asta?

- Demerol.

- Nu, mă refeream la situaţia când o femeie vrea să fie bărbat. Un fel de invidie. A, da, invidie a penisului.

În ciuda circulaţiei şi a şoselei îngheţate, ea se uită la el. Expresia lui Îngâmfata era intolerabilă. Ea ar fi dorit să reacţioneze rapid şi sigur.

Marcie îşi îndreptă din nou toată atenţia la şosea, înghiţi cu dificultate.

- De fapt, Chase, am fost logodită o dată şi trebuia să mă căsătoresc.

Zâmbetul lui răutăcios dispăru.

- Adevărat? Când?

- Acum câţiva ani, când locuiam la Houston. Era şi el agent de vânzări imobiliare. Lucram în acelaşi birou, deşi el se ocupa de proprietăţi comerciale şi eu de cele rezidenţiale.

- Ce s-a întâmplat? Cine a rupt-o, tu sau el?

Ea evită întrebarea directă.

- Ne-am întâlnit timp de câteva luni, înainte de a ne logodi. Era foarte drăguţ, inteligent, avea simţul umorului.

- Dar nu eraţi compatibili în pat?

- Dimpotrivă. Eram foarte compatibili.

El îşi lăsă capul într-o parte.

- Mi-e greu să-mi imaginez cum eşti în pat.

- Ce lucru drăguţ ai putut spune! Remarcă ea, tonul ei indicând exact inversul.

- Cred că asta e pentru că, în liceu, nu prea aveai întâlniri.

- Asta nu se întâmplă pentru că n-aş fi vrut eu. Dar nimeni nu mă imita.

- Tot ce te interesa era să iei note maxime.

- Nu prea.

- Aşa părea.

Aparenţele înşeală. Doream să fiu frumoasă şi populară şi să mă întâlnesc regulat cu un tip super, exact ca orice fată de liceu.

- Hm. Hai să revenim la tipul din Houston, de ce nu te-ai măritat cu el?

Ea zâmbi cu tristeţe.

- Nu-l iubeam. Cu o săptămână înainte de nuntă, făceam ultima probă la rochie. Mama şi croitoreasa care făcea modificările se foiau în jurul meu. Camera era plină de cadouri de nuntă.

M-am uitat în oglindă şi am încercat să fac o legătură între mireasă şi mine. Rochia era minunată. Părinţii mei se străduiseră mult, dar nu eram eu.

Am încercat să-mi închipui că merg spre altar jurând dragoste veşnică şi devotament acestui bărbat care era logodnicul meu. Şi, într-o clipă orbitoare, mi-am dat seama că nu puteam face asta. Nu puteam fi atât de incorectă! Îmi era simpatic, îmi plăcea foarte mult, dar nu-l iubeam.

Aşa că, am ieşit calmă din creaţia de satin alb şi le-am informat pe mama şi pe croitoreasă, uimite, că, în cele din urmă, nunta nu va avea loc. Îţi poţi închipui că anunţul meu a provocat o comoţie. Următoarele câteva zile au fost un coşmar. Toate aranjamentele, florile, restaurantul, totul a trebuit să fie anulat. Darurile au trebuit să fie returnate trimiţătorilor, cu scrisori de scuze.

- Dar el? El cum a primit asta?

- Foarte bine. A, la început a argumentat şi a încercat să mă facă să mă răzgândesc, înlăturând rezervele mele ca fiind simple emoţii înaintea nunţii. Dar, după ce am discutat îndelung, a căzut de acord că era un lucru raţional. Cred că şi-a dat seama tot timpul... că nu-l iubeam cum ar fi trebuit.

- A fost un lucru al naibii de greu de făcut, Marcie.

- Ştiu, spuse ea necăjită. Nu sunt, desigur, mândră de asta.

- Nu, am spus că a fost un lucru al naibii de greu de făcut. Ai avut nevoie de un curaj adevărat ca să rupi aşa, în ceasul al doisprezecelea.

Ea clătină din cap.

- Nu, Chase. Dacă aş fi avut curaj aş fi recunoscut pentru mine însămi, înainte de a implica un bărbat nevinovat, că nu e destinul meu să mă căsătoresc.

Un timp, păstrară tăcere, ceea ce lui Marcie îi convenea, întrucât şoseaua nu mai era doar alunecoasă ci devenise un adevărat patinoar.

După puţin timp însă, Chase gemu şi puse o mină la coaste.

- Mă doare al dracului.

- Mai ia o pilulă. Doctorul a spus că poţi să iei câte una la fiecare două ore.

- Asta nu-i nimic altceva decât glorificata aspirină. Opreşte şi lasă-mă să cumpăr o sticlă de whisky.

Absolut, nu. Nu opresc maşina asta, până nu ajung acasă la tine în Milton Point.

- Dacă înghit pastila cu whisky, o să lucreze mai repede.

- Nu poţi să te târguieşti cu mine. În plus, e o prostie să amesteci alcoolul cu medicamente.

- Pentru numele lui Dumnezeu, nu deveni predicator cu mine. Opreşte la ieşirea următoare. Acolo e un magazin de băuturi. N-o să-mi ia decât o secundă să intru...

- Nu te las să cumperi băuturi alcoolice cât eşti cu mine.

- Păi, eu n-am cerut să fiu cu tine, nu-i aşa? Strigă el. Tu te-ai băgat cu forţa în treburile mele. Acum, vreau o băutură şi o vreau imediat.

Marcie ridică piciorul de pe accelerator şi lăsă maşina să se apropie de marginea autostrăzii. Treptat, puse frâna până ce maşina se opri complet. Ea îşi desfăcu degetele înţepenite, albite, din jurul volanului îmbrăcat în piele şi se întoarse cu faţa spre el.

El nu se aştepta la o lovitură. Palma ei rece pocni pe obrazul lui nebărbierit.

- Să te ia naiba! Tot trupul îi tremura. Lacrimi îi străluceau în ochi. Să te ia naiba, Chase Tyler, pentru că eşti cel mai egoist, cel mai absorbit de persoana ta, cel mai nenorocit tip care s-a născut vreodată. Uită-te la mâinile mele.

Ea le ţinea la câţiva centimetri sub nasul lui, cu palmele înainte.

- Sunt ude, sunt speriată de moarte. Nu ţi-ai dat seama că nu e uşor pentru mine să conduc, în orice condiţii, mai cu seamă în asemenea condiţii?

Făcu un gest sălbatic spre vremea rea de dincolo de parbriz.

- Mi-e teamă că fiecare maşină pe care o întâlnim o să ne lovească. Trăiesc cu teroarea că asta mi se mai poate întâmpla din nou. Cu atât mai mult, când am un pasager care stă unde stătea Tanya. Şi eu am fost în maşina aia, Chase, când tânărul acela a trecut peste stop. Până în ziua de azi, am coşmaruri în care aud zgomotul strident al cauciucurilor şi simt din nou impactul şi gustul fricii de moarte. A trebuit să urmez săptămâni de terapie înainte de a putea măcar să mă aşez din nou la volanul unei maşini.

Dacă n-ai fi avut nevoie să ajungi imediat acasă, aş fi stat în camera mea de hotel din Fort Worth până în prima zi însorită şi uscată. Nici nu m-aş fi gândit să-mi risc viaţa mea sau pe a altcuiva, conducând pe o asemenea furtună de gheaţă.

Ea se opri şi trase adânc aer în piept.

- Ai dreptate, nu mi-ai cerut ajutorul, dar am simţit că-ţi datorez atât, să te aduc în siguranţă acasă la familia ta, unde să te poţi însănătoşi cum trebuie.

Ea strânse pumnul şi îl scutură spre el.

- Dar, pentru Dumnezeu, cel mai mic lucru pe care-l poţi face este să taci şi să opreşti această văicăreală infernală.

- Totuşi nu cred că ar trebui să-l trezim, Dacă nu s-a trezit când am năvălit noi aici, cu zgomotul pe care l-am făcut, are nevoie de somn.

Marcie, cu ambele braţe pline cu sacoşe de la magazin, se opri la uşa apartamentului lui Chase. Prin ea, putea auzi voci.

- Dar cum altfel o să aflăm cum a ajuns aici, mamă? Şi de unde ştim câte pilule din astea a luat? Ăsta ar putea fi motivul că doarme ca un mort.

- Lucky, linişteşte-te, spuse o a treia voce, sticluţa cu pilule e aproape plină. Nu putea să fi luat multe. Laurie are dreptate. Pentru moment, îi e mai bine dacă doarme.

- Are un bandaj urât în jurul pieptului, spuse Laurie Tyler. E clar că trebuie să se odihnească la pat. Putem aştepta până se trezeşte singur, ca să aflăm cine l-a adus acasă.

- Probabil ultima lui damă, mormăi Lucky.

Marcie auzise destul. Reuşi să apuce clanţa, o răsuci şi intră împiedicându-se sub greutatea sacoşelor cu alimente. Trei capete apărură şi se uitară la ea cu uimire.

- Domnişoară Johns!

- Bună, doamnă Tyler.

Era flatată că Laurie Tyler o cunoştea. Deşi fusese în aceeaşi clasă cu Chase pe toată durata şcolii, nu avuseseră acelaşi cerc de prieteni. După ieşirea din spital, Marcie se gândise să se ducă să o viziteze pe Laurie şi să-şi ceară scuze pentru moartea Tanyei. În cele din urmă, decisese altfel, gândindu-se că va fi o întâlnire dificilă, de care se puteau lipsi amândouă.

- Lucky, ia-i sacoşele alea, ordonă Laurie, împingându-l înainte pe fiul ei mai tânăr.

- Marcie, ce naiba faci tu aici?

Lucky o eliberă de sacoşe şi le puse pe bar, care separa mica bucătărie de partea de locuit a apartamentului.

Marcie îşi lăsă geanta şi cheile pe un scaun încărcat de corespondenţă nedeschisă şi diverse obiecte de îmbrăcăminte care zăceau acolo de suficient timp ca să se adune praful.

- Pot să te asigur că nu sunt ultima damă a lui Chase, remarcă ea, în timp ce-şi dezbrăca paltonul.

Lucky păru necăjit, dar numai pe moment.

- Îmi pare rău că ai auzit asta, dar ce se întâmpla? L-am pus pe proprietarul lui de aici să urmărească. Trebuia să ne anunţe când şi dacă apărea Chase. Ne-a sunat acum vreo jumătate de oră şi ne-a spus că a văzut lumină în apartament, deşi camioneta, lui Chase nu era aici. Am venit repede şi l-am găsit pe Chase singur şi mort pentru omenire.

- Şi bandajat, adăugă Devon. E rănit serios?

- Cu siguranţă că nu se simte bine, dar rana nu e serioasă. A fost călcat cu copitele de un taur la rodeo, la Fort Worth, aseară.

Marcie le vorbi despre accident şi cum s-a întâmplat de era ea acolo. Evită să le spună că-şi petrecuse noaptea în camera lui de spital. Plecase de lângă el doar atât cât să se întoarcă la hotelul unde locuia, să facă un duş, să se schimbe şi să-şi facă bagajul, apoi să se ducă la coloseum cu maşina ca să-i ia lucrurile.

- În dimineaţa asta, când m-am întors la spital, el teroriza infirmierele. A refuzat să fie bărbierit. O baie la pat nici nu intra în discuţie. A insistat să plece.

- E nebun!

Devon îi aruncă soţului ei o privire ucigătoare.

- De parcă tu ai fi un pacient mai cooperant. Te şi văd^supunându-te unei băi la pat.

Îndreptându-şi atenţia din nou la Marcie, ea întrebă:

- A plecat, pur şi simplu?

- Aşa ar fi făcut, dar eu am chemat doctorul. A venit imediat. L-a examinat pe Chase şi i-a recomandat să mai stea în spital câteva zile. Când a înţeles că poate discuta la fel şi cu un perete din cărămidă, i-a semnat formele de ieşire. M-am oferit să-l conduc aici şi i-am promis doctorului că o să am grijă să stea în pat. I-a dat o reţetă cu un medicament contra durerii - sticluţa cu capsule de pe noptieră, îi spuse ea lui Lucky.

Vizibil uşurată, Laurie se aşeză pe canapea.

- Slavă Domnului că s-a întâmplat să fii acolo, domnişoară Johns, şi că ai avut grijă de el în locul nostru.

- Vă rog să-mi spuneţi Marcie.

- Îţi mulţumesc foarte mult.

- Era cel mai mic lucru pe care-l puteam face.

Apoi tăcură cu toţii. Ceea ce nu se rostise fusese că ajutorul lui Marcie în această problemă era o compensaţie pentru că ea condusese maşina când soţia lui Chase fusese omorâtă.

Devon fu prima care rupse tăcerea neplăcută.

- Ce-i acolo? Arătă ea spre sacoşele de pe bar.

- Alimente. Nu era decât o cutie de sardele stricate, în frigider. Nimic în cămară. Am cumpărat şi nişte detergenţi.

Laurie îşi trecu degetul peste măsuţa pentru cafea, ridicând o jumătate de centimetru de praf.

- Nu cred că locul acesta a fost atins de la moartea Tanyei.

- Aşa-i. N-a fost.

Se întoarseră, ca unul, zărindu-l pe Chase în deschizătura uşii. Îşi pusese un halat de baie, dar din el îi ieşeau picioarele puternice, zvelte, goale. Bandajul alb de pe piept i se vedea prin decolteul halatului. Părul lui arăta în continuare de parcă ar fi trecut printr-un tunel de aerisire, iar barba i se făcuse mai neagră. Totuşi nu era mai neagră decât figura pe care o făcea.

- Nici vizitatori n-a avut, adăugă el, şi aşa vreau să rămână. Aşa încât acum, după ce aţi avut' mica voastră discuţie despre mine şi defectele mele de caracter, puteţi pleca toţi şi să mă lăsaţi dracului în pace.

Laurie, încă sprintenă chiar la cei cincizeci şi cinci de ani ai ei, sări în picioare.

- Ascultă aici, Chase Nathaniel Tyler, nici unul dintre copiii mei n-o să-mi vorbească pe tonul ăsta şi asta te include şi pe tine. Nu-mi pasă cât de mare eşti.

Ea îşi ridică mânecile de la pulover, de parcă era gata să-l provoace la o luptă cu pumnii, dacă era necesar.

- Arăţi atât de îngrozitor încât aproape că mi-e ruşine să te consider fiul meu cel mai mare. Şi, pe deasupra, miroşi urât. Casa asta e ca o cocină de porci, nepotrivită pentru o locuinţă omenească. Toate astea se vor schimba. Începând chiar de acum, sublinie ea. M-am săturat de autocompătimirea ta şi de gemetele şi de încruntarea ta permanentă. Am obosit să umblu în jurul tău ca pe o gheaţă subţire. Când erai copil, îţi dădeam ce-ţi pria, fie că-ţi plăcea sau nu. Ei bine, eşti mare şi se presupune că eşti capabil să ai singur grijă de tine, dar cred că a venit momentul să-mi exercit nişte prerogative materne. Fie că-ţi place sau nu, e în folosul tău.

Ea se întinse, să pară mai înaltă.

- Du-te şi te bărbiereşte şi fă o baie, până fac eu o supă de pasăre cu tăiţei.

Chase rămase un moment pe loc, muşcându-şi interiorul maxilarelor. Se uită la fratele lui.

- Adu-mi o sticlă, vrei?

- Nici să nu-ţi închipui aşa ceva. Nu vreau să se lege şi de mine.

Chase lăsă capul în jos, mormăind obscenităţi. Când ridică din nou capul, privirea lui furioasă se întâlni cu a lui Marcie.

- Toate astea sunt din vina ta, o ştii, nu?

După ce spuse asta, se întoarse şi o porni greoi prin coridor spre dormitorul lui. Uşa se trânti, închizându-se în urma lui.

Marcie se dăduse un pas înapoi, de parcă ar fi atacat-o fizic, nu verbal. Fără să-şi dea seama, îşi ridicase o mină la piept. Devon se îndreptă spre ea şi puse un braţ pe umerii lui Marcie.

- Sunt sigură că nu a spus-o în sensul în care a sunat, Marcie.

- Iar eu sunt sigură că da, zise ea tremurând.

Lucky încercă să o liniştească.

- Nu se referea la accident. Vorbea de faptul că ai provocat furia mamei asupra lui.

- Nu e în apele lui, Marcie. Atitudinea bătăioasă a lui Laurie slăbise. Zâmbea blând. Adânc, în sinea lui, îţi este probabil îndatorat că ai fost acolo noaptea trecută, obligându-l să facă ceva ce dorea cu adevărat – să vină acasă. Tu i-ai oferit o cale de a face acest lucru, salvându-şi totuşi obrazul. Îţi suntem cu adevărat îndatoraţi, la fel şi Chase.

Marcie zâmbi tremurat, apoi îşi strânse paltonul şi geanta.

- Întrucât sunteţi aici să vă ocupaţi de toate, eu îmi iau rămas bun.

- Te conduc la maşină.

- Nu e nevoie, Lucky, spuse ea, întorcându-se grăbită să deschidă uşa singură. Nu voia ca ei să-i vadă lacrimile. Am să sun mai târziu să văd ce face. La revedere.

O ploaie rece, mizerabilă, bătută de vânt, cădea sub formă de gheaţă, cu o sută de mile mai spre vest, în Texasul de Est. Marcie conduse cu grijă, vizibilitatea fiind redusă de precipitaţiile ce cădeau pe parbriz... şi de propriile ei lacrimi.

Chase dădu drumul unui şir de înjurături, când cineva bătu la uşa lui târziu, în seara aceea. După ce fusese şters de praf, spălat, frecat, aspirat şi dezinfectat, devenise, în cele din urmă, curat, gol şi tăcut. Fiind singur cu durerea sâcâitoare din coaste, îşi termina cina într-o linişte binecuvântată.

Se gândi să ignore bătaia în uşă. Oricine era, putea crede că doarme, şi va pleca. Totuşi, existând posibilitatea să fie Lucky care să i aducă mai degrabă ceva tare decât ceai sau cafea, îşi părăsi scaunul de la bar şi lipăi spre uşă.

Marcie stătea în prag, ţinând un buchet de flori. El nu o mai văzuse îmbrăcată în jeanşi, după câte îşi amintea. Aceştia făceau ca picioarele ei să arate lungi şi subţiri iar coapsele păreau că nu se mai sfârşesc.

Sub jacheta scurtă, matlasată, de doc, purta o bluză de bumbac. Era împodobită cu pete de culoare metalizată, totuşi era o simplă bluză de bumbac, foarte deosebită de costumele ei elegante în care era îmbrăcată de obicei.

Îşi lăsase părul pe spate. În locul cocului sofisticat pe care-l avusese în dimineaţa aceea, buclele de culoarea focului îi atârnau uşor pe umeri. Erau împodobite cu picături de ploaie, care străluceau în lumina becului de la uşă. Lui nu-i plăcea în mod deosebit un păr roşu, dar observă că al lui Marcie arăta moale şi frumos în seara asta.

Singurul lucru care îi era familiar erau ochelarii. În tot timpul şcolii, Gâsculiţa Johns purtase ochelari, îi veni în

minte acum că trebuie să fi purtat lentile de contact, chiar şi în urmă cu doi ani când se reîntîlniseră în biroul lui, înainte ca ea şi Tanya să fi plecat să vadă împreună o casă - în după-amiaza în care a murit Tanya.

- E rece afară, zise ea.

- Ah, iartă-mă.

El se retrase din calea ei şi ea trecu pe lângă el.

- Eşti singur?

- Din fericire.

El închise uşa şi se întoarse spre ea. Ochii ei se plimbau asupra lui, nervos, şi lui îi veni să zâmbească. Pentru a-i face plăcere mamei sale, făcuse baie, se bărbierise şi se şamponase. Dar nu era îmbrăcat, mai purta încă halatul de baie.

3

O fată bătrână, ca Marcie, probabil că nu era obişnuită să stea de vorbă cu un bărbat cu picioarele goale, cu pieptul gol, deşi demonstrase aplomb când el ieşise din patul de spital fără nimic altceva decât bandajul.

O cameră de spital era totuşi un mediu sigur, necompromiţător în comparaţie cu apartamentul unui bărbat. Chase îi simţi jena şi decise că aşa îi trebuia dacă se băga acolo unde nu era dorită.

- Astea sunt pentru tine, zise ea şi îi întinse buchetul.

- Flori?

- Nu e viril pentru un bărbat să accepte flori? Întrebă ea cu supărare.

- Nu-i vorba de asta. Îmi amintesc de funeralii;

Puse buchetul pe măsuţa de cafea, pe care

Devon o lustruise în după-amiaza aceea, încât strălucea.

- Îţi mulţumesc că te-ai gândit la flori, dar aş fi preferat o sticlă de whisky. Nu am preferinţe la mărci.

Ea clătină din cap.

- Nu, atâta timp cât iei medicamente contra durerilor.

- Pastilele astea nu alină durerea.

- Dacă te dor coastele atât de tare, poate ar trebui să te duci la camera de urgenţă de aici.

- Nu mă referem la durerea asta, mormăi el răsucindu-se şi îndreptându-se spre bar, unde îşi lăsase cina. Vrei ceva?

- Chili?

Cu dezgust, se uită în jos în farfuria cu mâncare texană, roşie.

- Ce s-a întâmplat cu supă de pui pe care ţi-a preparat-o mama ta?

- Am mâncat-o la prânz, dar n-am suportat-o două mese la rând.

- Am cumpărat azi conserva asta de chili, cu gândul că va fi o mâncare potrivită peste o zi sau două. O mâncare atât de iute ca asta nu cred că e cel mai bun lucru pentru tine, acum.

- Nu mă cicăli în legătură cu ce mănânc.

El se lăsă pe scaun şi mai luă câteva îmbucături. Ridicând capul, el îi făcu semn spre alt scaun de la bar. Ea îşi scoase jacheta şi se aşeză jos.

După ce curăţă farfuria, el o dădu deoparte, Marcie se ridică şi o duse la chiuvetă. O clăti conştiincios şi o puse în maşina de spălat vase, împreună cu tigaia în care încălzise. Apoi se duse spre măsuţa de cafea, luă florile şi le puse într-un pahar mare de ceai cu gheaţă şi le aşeză în faţa lui, pe bar.

- N-are sens să le laşi să moară prematur, doar pentru că eşti un nesimţit, spuse ea întorcându-se la scaunul ei.

El fornăi un râs, făcând pe deşteptul.

- O să te iroseşti, Marcie. Ai fi o nevestică bună pentru un bărbat. Eşti atât de... El se opri şi se uită la ea mai de aproape. Ce se întâmpla cu ochii tăi?

- Ce vrei să spui?

- Sunt roşii. Ai plâns?

- Să plâng? Desigur că nu. M-au supărat lentilele de contact. A trebuit să le scot.

- Lentile de contact. Nu mi-am dat seama că porţi în mod obişnuit lentile de contact. Te-ai făcut mai frumoasă decît în liceu.

- E un compliment cu dublă semnificaţie, clar! Mulţumesc.

Se uită în jos la pieptul ei.

- Nu mai eşti dreaptă, ca o scândură.

- Totuşi, nu e nimic spectaculos. Nu sunt în genul drăguţei tale.

Muşchii feţei i se încordară.

- Drăguţa mea?

- Femeia de aseară.

El se relaxă.

- A. Ea avea sânii mari, nu?

Marcie îşi puse mâinile cupă în faţa pieptului.

- Uite-aşa. Nu-ţi aminteşti?

- Nu. Nu-mi pot aminti nici o trăsătură.

- Nu-ţi aminteşti părul ei argintiu şi unghiile de plastic?

- Nu! Uitându-se drept în ochii ei, el m-am culcat cu ea.

Marcie îşi puse calmă braţele pe rămaseră aţintiţi, când se aplecă spre el.

- Uite ce-i, Chase, dă-mi voie să te osteneala de a mă insulta. Nu există nici care să nu o fi auzit, de la poreclele „Picioare de pasăre”, „Morcoveaţă” şi că n-ai decât să te porţi ca un necioplit şi asta n-o să mă tulbure.

Comentariile fără perdea, de când am absolvit liceul am lucrat destul având alături şi în jur bărbaţi. Pot să compar fiecare glumă porcoasă la care te-ai gândit cu una şi mai murdară. Cunosc toate expresiile de vestiar. Nimic din ce mi-ai spune nu mă poate ofensa sau şoca. Înţeleg că virilitatea ta ţi-a decedat odată cu soţia ta, deşi poate ai fi dorit asta. Ai nevoi fizice, pe care ţi le potoleşti cu orice femeie pe care o ai la dispoziţie, în momentul respectiv, Nici nu te laud, nici nu te critic pentru asta. Sexualitatea este o chestiune umană. Fiecare dintre noi o rezolvă în felul său propriu. Nu comportarea ta mă uimeşte, ci femeile care te-au lăsat să le foloseşti. Ai oameni cărora le pasă de tine, dar tu continui să-ţi baţi joc de ei şi să nu-ţi pese de preocuparea lor. Ei bine, eu nu o să-ţi mai permit să faci cu mine aşa ceva. Am moduri mai bune, cu mult mai satisfăcătoare, de a-mi petrece timpul.

Se ridică, întinse mâna după jachetă şi şi-o puse pe ea.

- Probabil că eşti prea prost, ca să-ţi dai seama că cel mai bun lucru ce ţi s-a întâmplat vreodată a fost acel afurisit de taur pe nume El Dorado. E păcat însă că nu ţi-a dat o lovitură bună şi rapidă în cap. Poate ţi-ar fi băgat un pic de bun simţ în el.

Ea se îndreptă spre uşă, dar nu ajunse mai departe decât lungimea braţului lui. El o prinse de marginea jachetei şi o trase spre el.

- Îmi pare rău. Din motive pe care nu le înţelegea se auzi spunând: Te rog, mai rămâi.

Întorcându-se, ea se uită urât în jos, la el.

- Ca să poţi face alte remarci false despre situaţia mea de femeie singură? Ca să poţi încerca să mă expediezi cu vulgarităţi?

- Nu. Ca să nu fiu aşa de al naibii de singur

Chase nu ştia de ce era atât de onest cu ea. Poate pentru că şi ea era atât de onestă cu ea însăşi'. În ochii oricui altcuiva, ea era o femeie de succes, atrăgătoare. Totuşi când se Uită în oglindă, vede şoarecele de bibliotecă, o femeie înaltă, slabă, cu ochelari şi apărat pe dinţi.

Ea încercă o pretinsă rezistenţă când el o trase de braţ dar, în cele din urmă cedă şi se întoarse la scaunul ei. Îşi ţinea bărbia ridicată dar, după ce îşi susţinură privirile câteva momente, buza ei de jos începu să tremure.

- Mă învinovăţeşti de moartea Tanyei, nu-i aşa?

El îi luă ambele mâini, strângându-i-le între ale lui.

- Nu, spuse cu o insistenţă liniştită.

- Nu: N-am vrut niciodată să-ţi dau impresia asta. Îmi pare rău dacă am făcut-o.

- Când ai venit în camera mea de spital, în dimineaţa de după accident; te-am întrebat dacă dai vina pe mine. Îţi aminteşti?

- Nu. Eram săturat. Nu-mi amintesc prea multe din acele prime săptămâni după ce s-a întâmplat. Lucky mi-a spus mai târziu că m-am comportat ca un nebun. Dar îmi

amintesc de ce purtam pică, Marcie. Dau vina pe băiatul care a trecut peste stop, Dau vina pe Dumnezeu. Nu pe tine. Ai fost şi tu o victimă, Am văzut asta azi, când m-ai adus acasă cu maşina.

El se uită la mâinile lor împreunate, le vedea. Nici nu le simţea, când îşi plimba degetul mare peste încheieturile degetelor ei..

– Marcie, am iubit-o atât de mult pe Tanya.

- Ştiu asta.

- Dar nu poţi înţelege... nimeni nu poate înţelege cât de mult am iubit-o. Era bună şi atentă. Nu voia niciodată să facă valuri, nu suporta să fie cineva necăjit. Ştia să tachineze destul, ca să fie nostim, dar nu destul ca să doară. Niciodată nu făcea să te doară. Ne înţelegeam grozav sexual. Făcea zilele rele mai bune şi pe cele bune, grozave.

El trase adânc aer în piept şi îl expiră încet.

- Apoi a dispărut. Aşa de brusc! Aşa, fără întoarcere. A rămas doar un loc gol, un abur, acolo unde fusese ea.

El simţi un nod nebărbătesc formîndu-i-se în gât şi îl înghiţi cu greu.

- I-am spus la revedere. Am îmbrăţişat-o şi am sărutat-o. I-am făcut semn cu mâna, când a plecat cu tine. Data următoare când am văzut-o, era întinsă pe o targă la morgă. Era frig. Avea buzele vinete.

- Chase.

- Şi copilul. Copilul meu. A murit în ea.

Lacrimi fierbinţi îi umplură ochii. Îşi retrase mâinile din ale lui Marcie şi îşi băgă pumnii în scobitura ochilor.

- Isuse.

- E bine să plângi.

El îi simţi mâna pe umăr, masându-l uşor.

- Dacă aş fi venit cu voi, aşa cum voia ea, poate nu s-ar fi întâmplat.

- Nu poţi să ştii asta.

- De ce n-am venit? Ce naiba era aşa de important de n-am putut pleca? Dacă aş fi mers, aş fi stat eu acolo unde era ea. Poate ar fi fost salvată şi ar fi putut să nască copilul nostru chiar dacă eu aş fi murit. Aş fi vrut să fi murit eu, mai bine aş fi murit.

- Nu, n-ai vrut. Tonul aspru al vocii lui Marcie îl făcu-să ridice capul. Îşi lăsă în jos mâinile. Dacă mai spui din nou aşa ceva, te pălmuiesc iar.

- Adevărul, Marcie.

- Nu este, declară ea, clătinând încăpăţânata din cap. Dacă voiai cu adevărat să mori, de ce nu eşti acum înmormântat lingă Tanya? De ce nu ţi-ai tras un glonte sau n-ai dus maşina peste pod sau n-ai luat o lamă sau n-ai înghiţit un pumn de pastile?

Se ridică în picioare, plină de furie, privind în jos la el.

- Sunt zeci de moduri de a scăpa de viaţă, Chase. Băutura şi femeile uşoare, şi călăritul taurilor se numără printre ele. Dar, e al naibii de sigur că nu sunt cele mai rapide mijloace de autodistrugere. Aşa încât, fie că minţi când spui că-ţi doreşti în mod serios moartea, fie că eşti foarte ineficient. Tot ce ai făcut efectiv a fost să te destrami pe la cusături şi să le faci viaţa mizerabilă celor din jurul tău.

Se ridică şi el în picioare. Nu mai simţea atât durerea în pieptul lui rănit, cât furia.

- Ce te-a apucat să-mi vorbeşti în felul ăsta? Când ai să-ţi pierzi fiinţa iubită, când o să-ţi pierzi un copil, atunci ai să ai dreptul să-mi vorbeşti despre destrămare. Până atunci, ieşi din viaţa mea şi lasă-mă singur!

- Bine. Dar nu înainte de a-ţi lăsa un ultim gând. Nu o onorezi pe Tanya cu acest gen de comportare. E lipsit de inteligenţă şi nesănătos. În timpul scurt cât am cunoscut-o, ea m-a impresionat ca omul cel mai iubitor de viaţă pe care l-am cunoscut. Te idolatriza. Pur şi simplu, Chase. În ochii ei, nu erai în stare să faci nici un rău. Mă întreb dacă ar fi avut cel mai mic respect faţă de tine în cazul când ar

fi putut vedea ce-ai făcut din viaţa ta de când a dispărut. Ar fi bucuroasă să ştie că te-ai prăbuşit? Mă îndoiesc foarte serios.

El îşi încleştă atât de tare dinţii, încât îl dureau maxilarele.

- Am spus să pleci.

- Plec. Căută repede în geantă şi scoase o hârtie roz, împăturită. O întinse desfăcută pe bar, Asta-i chitanţa de la spital cu tot ce am plătit pentru tine. Am să vin după bani mâine.

- Ştii deja că nu am nici un ban.

- Atunci, îţi sugerez să faci rost. Noapte bună.

Ea nu aşteptă nici măcar ca el să meargă cu ea până la uşă, ci traversă camera de zi, deschise larg uşa şi ieşi, fără să-i pese de ploaie. Trase zdravăn uşa după ea.

- Căţea, mormăi el, dând jos chitanţa de pe bar, maturând-o cu un gest al mâinii. Aceasta zbură la picioarele lui. Îi dădu o lovitură cu răutate, care îi trimise o durere ascuţită în coaste. Gemând, se târî spre dormitor şi spre sticluţa cu pastile de pe noptieră.

Desfăcu capacul şi scoase o capsulă, apoi o aruncă în fundul gurii şi o înghiţi, fără să se obosească să-şi ia un pahar cu apă.

În timp ce punea înapoi sticluţa cu pilule pe noptieră, se opri. Învârtind sticluţa galbenă de plastic, se gândi dacă să le ia pe toate odată.

Nici nu putea concepe aşa ceva.

Se lăsă pe marginea patului. Atunci, Marcie avea dreptate? Dacă dorise să-şi încheie viaţa la moartea Tanyei, de ce nu o făcuse? Au existat multe ocazii când fusese plecat de acasă, pe drum, în compania unor prieteni temporari, singur, fără bani, beat sau deprimat. Totuşi, nici nu se gândise vreodată de fapt la sinucidere.

Undeva, adânc, în sinea lui, simţise probabil că viaţa mai merita să fie trăită. Dar, pentru ce?

El îşi ridică privirea spre fotografia înrămată a Tanyei, alături de el, făcută în ziua căsătoriei. Doamne, ce drăguţă fusese. Zâmbetul din ochii ei izvora direct din inimă. Ştiuse, fără îndoială, că ea îl iubea. Credea, până în ziua de azi, că ea murise ştiind că el o iubeşte. Cum ar fi putut să nu ştie? Îşi dedicase viaţa ca să o facă să nu se îndoiască niciodată de lucrul ăsta.

Marcie avea dreptate şi în altă privinţă – nu onora amintirea Tanyei trăind aşa că acum. Curios că cineva din afară şi nu cineva din propria lui familie îl descifrase atât de bine şi ştiuse exact ce sfori să tragă ca să-l facă să se trezească şi să se uite la viaţa lui.

Tanya fusese mândră de ambiţia lui. De la moartea ei, nu mai avusese nici o ambiţie, în afară de aceea de a bea destul ca să-şi amorţească simţurile şi să-şi înnegureze memoria. La început îşi făcea false apariţii la birourile de la Compania de Foraj Tyler, dar într-o dimineaţă, când apăru beat, în timp ce Lucky discuta cu un client potenţial, fratele lui s-a enervat şi i-a spus că preferă să nu-i aibă prin apropiere, dacă are de gând să pericliteze şi bruma de afaceri pe care le aveau.

Atunci el pornise pe drumuri, urmând circuitul de rodeo, călărind tauri în câte concursuri îşi putea permite să participe. El câştiga exact atâţia bani din premii cât să-i ajungă de benzină şi whisky şi asta era tot ce-l interesa. Rodeo îl ţinea departe de casă iar whisky-ul îl făcea să uite temporar durerea sufletească pe care o lăsase acolo.

Viaţa lui devenise un cerc neproductiv de sex, băutură, jocuri de noroc, bătăi, călăritul taurilor. Câştigă bani şi îi cheltuia. Pleca din loc în loc, umblând fără rost, fără să se oprească destul ca să se ocupe de problemă de care fugea.

Ginerele zâmbitor din fotografia de pe noptieră nici nu mai semăna acum cu el. De fapt, ia bătea joc de el. Cât de naiv fusese atunci să creadă că viaţa venea cu o garanţie de fericire fără sfârşit. El studie frumuseţea

blondă a Tanyei, atinse colţul zâmbetului ei şi simţi remuşcare pentru ruşinea pe care o adusese amintirii ei.

Conform discursului mamei lui, răbdarea familiei faţă de el se irosise în cele din urmă. Îşi îndepărtase toţi prietenii. Era complet falit. Se culca cu femei de care nu-şi mai putea aduce aminte dimineaţa. Ca şi fiul risipitor din Noul Testament, ajunsese la fundul sacului.

Era timpul să se adune. Viaţa nu va fi veselă, indiferent ce-ar face, dar al naibii de sigur era că nu putea fi mai rea decât fusese.

Mâine va discuta cu Lucky şi va afla ce se întâmpla cu afacerea lor sau măcar dacă mai au vreo afacere. Mâine se va duce s-o vadă pe mama sa şi îi va mulţumi pentru supă de pui. Mâine va aduna destui bani ca să-i plătească lui Marcie. Ăsta ar fi un început. O să o ia treptat.

Dar, mai întâi, se gândi el, ridicând fotografia la buze şi sărutând imaginea ei, va mai plânge încă o dată pentru Tanya.

- La naiba, Sage! Strigă Chase la sora lui mai tânără, când ea trecu cu maşina direct peste o groapă. Călăritul meu pe taurul ăla n-a fost nimic, în comparaţie cu felul tău de a conduce, îşi pipăi coastele dureroase.

- Îmi pare rău, spuse ea ruşinată, zâmbindu-i. Groapa aia nu era acolo ultima oară când am fost în oraş. Şi nici tu nu erai. Ultima dată când am auzit de tine erai în Montana sau pe undeva pe-acolo.

Chase fusese bucuros s-o vadă. Ea bătuse tare la uşa lui, în timp ce el îşi făcea cafeaua după o noapte surprinzător de odihnitoare.

- Chase! Strigase ea, aruncându-se exuberantă asupra lui şi strângându-l tare, înainte ca el să urle şi să o împingă deoparte.

- Ai grijă de coastele mele.

Ea se scuzase repede şi i se alăturase la cafea şi pâine prăjită. Întrucât nu avea încă mijloace de transport, el îi

ceruse să-l conducă la sediul companiei, de îndată ce avea să facă un duş şi să se îmbrace.

- Cât de des vii acasă? O întrebă el acum.

- Hmm cam o dată pe lună. Dar când mama m-a sunat aseară şi mi-a spus că eşti acasă, am lăsat totul şi am venit.

- Pe vremea asta?

Era în continuare frig şi umed. Era de aşteptat ca ploaia să înceapă să îngheţe mai târziu, în cursul zilei. Meteorologii din toată jumătatea de nord a statului avertizau să nu se pornească la drum cu maşina, decât dacă era absolut necesar.

- Am fost atentă. Acum cunosc deja drumul de aici la Austin mai bine decât podul palmei mele.

El îi privi profilul, care se maturizase de când nu se mai uitase bine la ea.

- Arăţi bine, Sage, spuse el sincer.

- Mulţumesc. Îi făcu semn cu ochiul ştrengăreşte. Provin dintr-o plămadă bună. El mormăi negativ. Nu te preface că nu ştii că suntem o familie neobişnuit de atrăgătoare, Toate prietenele mele' sporovăiau admirativ despre tine şi Lucky. Se rugau să doarmă la mine sperând, împotriva oricărei logici, că au să vă vadă, pe unul dintre voi sau pe amândoi pe coridoare, pe jumătate dezbrăcaţi, ca de exemplu, fără cămaşă. Cred că voi doi eraţi motivul pentru care aveam atâţia prieteni. De fapt, prietene. Băieţilor le era teamă de voi.

- Tu speriai băieţii, zise el râzând. Trecuse mult timp de când nu mai râsese şi o clipă rămase surprins. N-ai învăţat niciodată arta de a flirta, Sage.

- Dacă vrei să spui că nu mă înnebuneam după bicepşi, ai dreptate. Pur şi simplu, nu puteam să mă uit la un nerod de parcă ar fi inventat roata, nu puteam să-mi revărs sentimentele, să mă miorlăi şi să rămân totuşi serioasă. Slavă Domnului că Travis nu se aşteaptă la aşa ceva de la mine.

- Travis?

- Tu nu ştii de Travis? A, da, n-ai fost acasă când a venit cu mine.

- Îl aduceai acasă? Pare ceva serios.

- Nu suntem logodiţi oficial, dar se presupune că ne vom căsători.

- Se presupune de către cine? De tine sau de el? -.

Ea îi aruncă o privire cruntă.

- De către amândoi. El studiază acum medicina. Probabil că vom aştepta până în anul lui de internat, înainte de a ne căsători. El vrea să devină dermatolog şi să facă bani mulţi.

- Storcând bube?

- Hei, cineva trebuie să facă şi asta. Tatăl lui e chirurg de oase. Operează meniscuri de fotbalişti şi chestii din astea. Locuiesc la Houston într-o casă superbă ce a fost a unui petrolist. Are un lac cu raţe şi lebede, în spatele casei. Fiecare membru al familiei are câte o maşină BMW.

- Bun. Căsătoreşte-te cu tipul ăsta ca să nu mai fii sub tutela noastră.

Primi altă privire ucigătoare.

- Asta-i aproape exact ce a spus şi Lucky.

- Minţile mari gândesc la fel.

Sage îşi accelerase destul studiile academice ca să termine cu un semestru mai devreme. Chase nu fusese de faţă la absolvire. Se scuză acum pentru asta.

- Las-o baltă. N-ai pierdut nimic, am arătat îngrozitor cu pălărie şi pelerină, Oricum, m-am înscris imediat la gradul superior.

- Te-ai gândit ce ai să faci cu diploma ta costisitoare? Sau va fi suficient pentru tine să fii doamna doctor Travis?

- Pe naiba, nu. Să fiu doamna nu ştiu cine n-ar fi mare lucru pentru mine. N-am să fiu niciodată total dependentă de nici un bărbat. Vreau o carieră, ca Devon. Ea a reuşit să-şi îmbine munca cu o căsătorie fericită. Foarte fericită, dacă râsul prostesc de pe mutra lui Lucky este o indicaţie

în acest sens. Chiar după doi ani de căsătorie, fratele nostru mai este încă vrăjit de soţia lui.

- Eu pot să înţeleg asta, spuse Chase, introspectiv. Sage, fie că nu-l auzi, fie că voise să lase remarcă fără comentariu.

- Oricum, încă nu m-am hotărât ce vreau să fac. Am absolvit economia. Urmez cursuri superioare, care se pot aplica în orice câmp de activitate.

- Câmp de porumb? Câmp de bumbac?

- Mai vrei o coastă ruptă? Îl ameninţă ea.

El râse.

- Orice câmp ar fi, sper să te facă bogată şi independentă.

- Amin. Vreau să devin independentă şi bogată, ca prietena ta, Marcie Johns.

- Ea este?

- Ce, bogată? Trebuie să fie. Ea câştigă tot felul de premii: agentul Imobiliar al anului, femeia de afaceri a anului. Chestii din astea. Fotografia ei e în ziare aproape în fiecare lună, pentru că vinde cele mai multe case, chiar şi în această depresiune sau recesiune, sau cum i-o mai zice, în care ne aflăm.

- Absolventă în economie. Aşa-i, spuse el sarcastic.

Sage ignoră aluzia.

- Mama a spus că domnişoara Johns arăta absolut radioasă, ieri.

- Radioasă?

- Ceea ce cred că e remarcabil, având în vedere că a avut probleme să-şi revină după accident. Cred că a trebuit să-şi facă operaţie estetică şi să-şi acopere o cicatrice pe frunte. Le-am auzit pe nişte femei la salonul de cosmetică făcând speculaţii dacă şi-a scos sau nu şi ridurile de la ochi şi şi-a tras bărbia cu aceeaşi ocazie. Ea are... câţi ani? E de vârsta ta, aşa-i? Treizeci şi cinci. Nu e asta vremea când totul începe să alunece în jos? La femei, mă refer. Ai naibii voi, bărbaţii. Cu vârsta, voi

arătaţi mai bine. Ăsta-i unul din multele necazuri pe care le voi discuta cu Dumnezeu când voi ajunge în rai. Nu e just ca voi să arătaţi mai bine, în timp ce noi devenim babe. Dar eu nu cred că domnişoara Johns şi-a făcut operaţie estetică, spuse în continuare Sage. Autoaprecierea ei pare a fi bine fundamentată. Mă îndoiesc că ar fi clătinată de câteva riduri de caracter pe faţă. Oricum, de ce să se preocupe? E şi aşa splendidă.

- Splendidă? Gâsculiţa? Chase era uluit. El niciodată n-ar fi legat acest adjectiv de Gâsculiţa Johns, dar oricum, femeile aveau criterii de frumuseţe diferite de ale bărbaţilor.

- Poţi să mori după părul ei.

Chase scoase un râs ca un lătrat.

- Arată ca un chibrit care se aprinde prin frecare.

- Ce ştii tu? Spuse Sage cu un dispreţ total. Alte femei plătesc sute de dolari ca să-şi facă această culoare cu henna.

- Pentru ce?

- Am ajuns. Lucky e aici, aşa că am să te las. I-am promis mamei că am să-i fac nişte cumpărături, ca să nu trebuiască să iasă azi. Pat a sunat-o azi-dimineaţă şi a sfătuit-o să stea în casă.

- Ce face Pat?

Pat Bush era şeriful districtului. În urmă cu doi ani, el fusese cel care contribuise la scoaterea lui Lucky de sub o falsă acuzaţie de incendiere premeditată, ceea ce i-a unit, în cele din urmă, pe Lucky şi pe Devon. De când îşi puteau aminti progeniturile familiei Tyler, şeriful Bush fusese prietenul casei.

- Pat nu se schimbă niciodată, zise Sage. Dar de când Tanya a murit în ciocnirea aceea de maşină, el a devenit fricos în privinţa accidentelor de circulaţie şi se ţine de mama să fie de două ori mai atentă când conduce.

Auzind numele Tanyei, Chase simţi o uşoară săgeată dureroasă în inimă, dar zâmbi surorii sale şi îi mulţumi pentru călătorie.

- Chase, îi strigă Sage când el intră sub acoperişul porţii, ca să se ferească de ploaie.

El se uită înapoi. Ea lăsase geamul în jos şi îi zâmbea prin deschizătură.

- Bine ai venit înapoi.

Sora lui era mai matură şi mai perspicace decât crezuse el. Vorbele ei aveau un dublu înţeles. El formă cu mâna un pistol şi se făcu că trage spre ea râzând; ea dădu maşina înapoi, ca să se întoarcă. Îşi făcură semne cu mâna, când se îndepărta.

4

I se strânse stomacul când îşi aminti că stătuse în aceeaşi poartă şi se uitase după Tanya şi Marcie plecând cu maşina, în acea după-amiază nefericită. Şi lor le făcusem cu mâna lăsând amintirea neplăcută! El intră în birou. Deşi nu mai fusese acolo de luni de zile, nimic nu se schimbase, Biroul companiei nu fusese modernizat de când îl ocupase bunicul. Rămăsese murdar, aglomerat şi absolut masculin. Chiar şi mirosurile erau aceleaşi, de la mucegaiul hărţilor vechi şi al schiţelor geologice, la aroma cafelei proaspete.

Căldura plăcută a camerei părea că-l îmbrăţişează ca o rudă dragă pe care n-o văzuse demult.

Lucky stătea aplecat peste biroul vechi de lemn, cu degetele de la o mina înfipte în părul lui blond închis, iar cu celelalte bătea tactul pe biroul plin de hârtii. Când intră Chase, el înălţă capul cu o surprindere vizibilă.

- Pare serioasă situaţia, făcu Chase.

- Nici nu ştiu cât e de serioasă. Lucky se uită în spatele fratelui său, de parcă se aştepta să-i mai urmeze cineva. Cum ai ajuns aici?

- Sage. Chase îşi scoase jacheta din blană de oaie şi se scutură de ploaie. A venit la mine în apartament, azi-dimineaţă.

- Era s-o bat aseară, când şi-a făcut apariţia. Mi-era groază să mă gândesc că a condus tot drumul ăsta singură, pe o vreme ca asta.

- Şi mie mi-ar fi fost groază, dacă aş fi ştiut. Dar am fost bucuros s-o văd. Ea e... el căută cuvântul potrivit dar nu-l găsi.

- Adevărat, spuse Lucky. E matură, nu mai e un copil. Dar tot un copil răzgâiat a rămas.

- Cine-i Travis? Se pare că eu sunt singurul membru al familiei care n-a avut plăcerea să-l cunoască.

Lucky se strâmbă.

- Plăcere, pe dracu'. E un miorlăit de şcoală primară. Singurul motiv pentru care îl place e că poate să-l ducă de nas cum vrea.

- Dacă se însoară Cu ea, o să aibă destule pe

Cap.

- Poţi să mai spui asta o dată. I-am făcut atâtea farse când era mică, încât a învăţat să se bată. Şi eu însumi sunt pe jumătate speriat de ea.

Fraţii râseră. Râsul lor deveni chinuitor pentru amândoi, până ce se simţiră în largul lor, datorită emoţiilor care-i cuprindeau.

- Doamne, ce bine că eşti iar aici, spuse Lucky răguşit. Ţi-am simţit lipsa.

- Mulţumesc, spuse Chase, dregându-şi glasul. Sper doar să pot rămâne. Dacă ajunge să fie prea mult... vreau să spun că nu pot promite...

Lucky făcu un semn cu mâna în aer, arătând că a înţeles.

- Nu mă aştept să sări cu ambele picioare deodată. Încearcă mai întâi apa. Acordă-ţi timp.

Chase dădu din cap. După o scurtă dar neplăcută tăcere, Lucky îi oferi o ceaşcă de cafea.

- Nu, mulţumesc.

- Cum te simţi în dimineaţa asta?

El răspunse supărat;

- Ca Şi când un taur brahman afurisit ar fi dansat pe pieptul meu.

- Asta şi meritai, pentru că te-ai urcat pe unul dintre ei. Făcu un gest spre pieptul lui Chase. Crezi că o să te faci bine?

- Sigur, făcu Chase cu indiferenţă. M-au legat atât de strâns, încât coastele astea rupte nu s-ar mişca nici la un cutremur. O să mă fac bine.

El arătă spre hârtiile răspândite pe birou.

- Cum merg afacerile?

- Care afaceri?

- Chiar aşa de rău, e?

- Mai rău.

Lucky se ridică şi se duse spre o fereastră. Făcu Un cerc în condensul de pe geam şi se uită afară la pomii uzi. Din când în când, cădea câte un bob de gheaţă, pe poartă, apoi se topea repede. Era de sperat ca temperatura să rămână deasupra, lui zero.

El se răsuci cu faţa la cameră.

- Nu sunt sigur că eşti în situaţia de a suporta asta, Chase.

Am să fiu oare vreodată?

- Atunci, spune-mi de-a dreptul.

Lucky se întoarse la birou şi se lăsă trist în fotoliul din spatele acestuia.

- Va trebui să ne înscriem în faliment, conform Capitolului unsprezece, dacă nu se petrece un miracol. Şi asta curând.

Chase rămase abătut. Se uită în jos, la podea.

Pur şi simplu, n-am putut să o ţin în picioare. Puţinele proiecte, pe care le-am avut în mers, s-au destrămat după plecarea ta.

La naiba, nu-îi cere scuze. Chiar şi în zilele mele de mare beţie am fost la curent. Ştiam că merge prost.

- Foştii noştri, clienţi, stau mai prost decât noi. Majoritatea petroliştilor independenţi sunt deja cu burtă-n sus ca peştii. Ceilalţi sunt morţi în apă, aşteptînd ca instituţiile de împrumut să le adune casele.

Am încercat tot ce-am putut să găsesc noi clienţi, oameni din afara statului nostru, care mai au capital de investit. Nimic. Nimeni nu mai întreprinde nimic.

- Şi tot echipamentul nostru care a fost înlocuit după incendiu...

- A stat degeaba, majoritatea timpului ăstuia. Puteam foarte bine să lăsăm pe ele eticheta cu preţul. Şi ăsta nu e încă lucrul cel mai rău. Lucky oftă cu groază. N-am putut menţine echipa cu salariu permanent, de vreme ce stăteau fără să facă nimic, aşa că a trebuit să-i las să plece. Mi-a părut al dracului de rău, Chase. Ştiu că bunicul şi tata s-au răsucit în mormânt. Ştii cât de loiali erau faţă de oamenii care lucrau pentru ei. Dar n-am avut de ales, trebuia să-i scot.

- E un fel de cerc vicios, pentru că asta îi pune într-o situaţie grea.

- Aşa-i. Au familie. Au copii de îmbrăcat, guri de hrănit. M-am simţit al naibii de rău, să le dau preaviz.

- Dar care e situaţia finanţelor noastre personale?

- A trebuit să atacăm o parte din economiile tatei. Mama şi Devon sunt bune administratoare de bani. În urmă cu câteva luni, am vândut un mânz. Asta ne-a ajutat. S-ar putea să mai rezistăm vreo şase luni, înainte ca situaţia să devină critică. Desigur, cu cât mai mult timp este insolvabil Foraj Tyler, cu atât mai vulnerabilă devine situaţia noastră personală.

Chase inspiră descurajat. Când vru să-şi părăsească scaunul, Lucky zise:

- Aşteaptă. Mai e ceva. Poţi foarte bine să asculţi întregul adevăr.

Întâlni direct, cu tristeţe, privirea fratelui său.

- Banca ne cere să restituim împrumutul. George Young mi-a telefonat săptămâna trecută şi mi-a spus că nu se mai pot mulţumi doar cu plata dobânzilor Au nevoie să re ducem substanţial datoria principală.

Lucky întinse larg mâinile pe placa biroului.

- Nu avem fonduri, Chase. Nu am suficienţi bani lichizi, nici măcar pentru plata dobânzii.

- Presupun că nu ai luat în considerare s-o dai peste cap pe Susan.

Susan Young, fiica răsfăţată a bancherului, avusese intenţii cu Lucky şi încercase să-l şantajeze, ca să se căsătorească. Lucky, un şmecher nativ, o păcălise. Aşa încât, Chase îl tachină când adusese în conversaţie numele lui Susan, dar Lucky îi răspunse serios:

- Dacă m-aş gândi că asta l-ar influenţa pe bătrînul ei tată, mi-aş descheia pantalonii aşa cum vorbim. Apoi râse. Pe naiba, n-aş face-o! Devon m-ar ucide. El îşi desfăcu braţele, ridică din umeri neajutorat şi râse larg. Ce pot să spun? Dama e nebună după mine.

Chase nu putea fi prostit să creadă că dragostea era unilaterală. Fratele lui fusese un bărbat afemeiat, din momentul când descoperise deosebirea dintre fetiţe şi băieţei. Reputaţia lui de Don Juan fusese bine întemeiată. Totuşi, când a întâlnit-o pe Devon Haines, aceasta l-a prins în laţ. Şi nu se eliberase de el până acum.

- Din câte am auzit şi am văzut eu însumi, atracţia este reciprocă.

Necăjit, Lucky lăsă capul în jos.

- Da, Deşi lucrurile au stat atât de prost, sunt mai fericit decât am visat vreodată că ar fi posibil.

- Bun, spuse Chase, solemn. Asta e bine.

Din nou se lăsă tăcere între ei. Cu un act de voinţă, Chase alungă din nou melancolia şi se întoarse la afaceri.

- Un motiv pentru care am venit aici azi-dimineaţă a fost să văd dacă mai sunt ceva bani în casă. Sunt îndatorat unei roşcate.

- Lui Devon? Pentru ce?

- O altă roşcată. Marcie. Ea a plătit nota de la spital. Dumnezeu ştie cum o să-i dau înapoi banii.

Lucky se ridică şi se duse la un dulap. Dintr-un sertar scoase un carnet de economii.

- Ăsta-i al tău, spuse el dîndu-i-l lui Chase, care îl privi curios.

- Ce-i asta?

- Chase, am vândut casa aceea pe care m-ai pus s-o cumpăr, după ce Tanya a murit.

Totul în interiorul lui Chase deveni nemişcat. Uitase cu totul despre treaba asta. El insistase ca fratele lui să cumpere casa pe care Tanya o vizitase în după-amiaza accidentului. Privind înapoi, îşi dădu seama că fusese o reacţie involuntară faţă de moartea ei prematură. Nici nu se mai gândise la asta. Nici măcar nu văzuse casa, nici nu dorise s-o vadă.

Desigur, nu plănuise să locuiască vreodată în ea.

Deschise copertă de vinilin a carnetului. Era o singură cifră înscrisă - o depunere. Sumă era uluitoare pentru un bărbat care se crezuse fără un ban.

- Isuse, de unde a venit suma asta?

- Poliţa de asigurare pe viaţă a Tanyei.

Chase dădu drumul carnetului, de parcă i-ar fi ars degetele. Căzu pe birou. Sări în sus de pe scaun şi se duse la fereastră, în aceeaşi poziţie în care stătuse Lucky mai devreme. Privelişte a nu se îmbunătăţise. Era în continuare o zi urâtă.

- N-am ştiut ce să fac cu cecul de la asigurare, când a trecut, în cele din urmă, prin toată birocraţia şi mi-a fost predat. Mai erai aici atunci, dar erai tot timpul beat şi nu erai în situaţia de a discuta sau de a te ocupa de asta, aşa că l-am încasat, imitându-ţi semnătura, apoi l-am folosit ca să cumpăr casa.

Cam în urmă cu un an, a venit Marcie să mă vadă. Avea un client care era interesat să cumpere proprietatea. S-a gândit că ai vrea să vinzi casa, întrucât nu stăteai în ea şi era evident că nici nu intenţionai aşa ceva vreodată.

Nu te puteam găsi, Chase, aşa că a trebuit să iau singur decizia. Am hotărât să scap de ea când s-a ivit prilejul, să-ţi asigur câteva mii şi să pun banii în bancă, până vei avea nevoie de ei sau îi vei dori.

Lucky se opri, dar Chase nu spuse nimic. În sfârşit, Lucky adăugă cu nesiguranţă:

- Sper că am făcut bine.

Întorcându-se, Chase îşi frecă ceafa.

- Da, ai făcut bine. N-am vrut casa aia niciodată, după ce Tanya a murit. Singurul motiv pentru care te-am pus să o cumperi a fost că ea şi-a dorit-o atât de tare.

- Înţeleg. Oricum, spuse Lucky schimbând atmosfera, ai un mic cuib cu ouă despre care nu ştiai că-l ai.

- Atunci, foloseşte-l ca să plăteşti împrumutul.

- Mulţumesc, Chase, dar asta abia ajunge pe o măsea. Acoperă dobânda, dar trebuie să ne îngrijim să plătim şi ceva din împrumut. De data asta, s-au făcut ai dracului.

Erau prea multe ca să se preocupe de toate odată. Se simţea ca o persoană ce suferise o boală care îl handicapase şi trebuia să ia totul de la început – să înveţe să meargă, să vorbească, să facă faţă unor lucruri.

- Să văd, ce pot face, îi spuse Chase fratelui său. Poate că dacă vorbesc cu George, dacă îl asigur că m-am întors şi sunt gata să mă ţin din nou de treabă, îi vom mai putea amâna câteva luni.

- Succes, dar nu-ţi pune speranţe prea mari.

Chase luă cheile unei camionete a companiei. Nu mai funcţionase de luni de zile şi nu voia să pornească. Iar vremea rece nu era de vreun ajutor în cele din urmă, motorul se hotărî să meargă.

Când se^ îndepărtă de sediul Companiei de Foraj Tyler, nu se putu abţine să nu se întrebe dacă va mai rămâne acolo multă vreme. Fiind fiul cel mai mare. După toate aparenţele, era o sperietoare. Avea o tunsoare scurtă, care îi încadra capul mic, ochelari care îi acopereau o mare parte a feţei şi cercei de mărimea unei farfurioare, prinşi de lobul urechilor. Pe plăcuţa cu numele ei, de pe birou, scria Esme.

- Îmi pare rău, dar domnişoara Johnes a plecat pe ziua de azi, îi spusese ea lui Chase. Pot să vă ajut?

- Trebuie să o văd pe Marcie.

Presupunea că i ar fi putut lăsa cecul secretarei lui Marcie, dar voia să simtă satisfacţia de a i-l înmâna personal. Fusese atât de tăioasă seara trecută în legătură cu banii, încât voia să i-l pună în mânu?ele ei avide şi să-şi încheie treburile, unul cu altul. Se simţea prost fiindu-i îndatorat.

Era într-o stare de spirit certăreaţă. Îl dureau coastele, pentru că nu luase în ziua aceea nici una din pilulele prescrise contra durerilor. Întrevederea cu George Young fusese exact atât de neplăcută pe cât prezisese Lucky. Bancherul nu se proteja doar faţă de analizatorii băncii. Chase îl suspecta că are pică pe familia Tyler, pentru că Lucky nu se îndrăgostise nebuneşte de excentrică lui fiică.

Era clar că George considera respingerea lui Susan de către Lucky ca pe un afront personal. Sau, se gîndi Chase răutăcios, poate era pur şi simplu dezamăgit că Lucky nu i-o luase de pe cap. Fata avea o presă proastă şi, pentru moment, George o mai avea în casă.

Chase rămăsese cu un cec de care voia să se descotorosească repede. Descoperirea că Marcie nu era la biroul ei de tranzacţii imobiliare nu-i îmbunătăţea dispoziţia.

- Unde locuieşte?

- Problema dumitale nu poate, aştepta până mâine? Întrebă Esme. Voiaţi să o vedeţi pe domnişoara Johns ca să vă înscrieţi casa pe listă sau eraţi interesat să vedeţi vreuna?

- Nu-i vorba despre o casă. Problema mea cu domnişoara Johns e o chestiune personală.

Ochii secretarei s-au mărit şi mai mult sub lentile.

- Adevărat?

- Adevărat. Care-i adresa ei?

Ea îl privi de sus în jos. Era clar că trecuse examenul, pentru că întinse mâna după o hârtie elegantă, gri, cu iniţialele lui Marcie gravate sus şi îi scrise adresa.

- Drumul probabil e noroios, spuse Esme când îi dădu hârtia.

- N-are importanţă.

Camioneta companiei navigase prin albia unor pâraie, înclinări bolovănoase, păduri dese şi păşuni de vaci, ca să ajungă la locurile de foraj. Nici un teren nu era prea dur pentru ea.

Se uită la adresă, dar nu o recunoscu, lucru neobişnuit dat fiind că fusese crescut în Milton Point şi îşi petrecuse tinereţea circulând pe străzile oraşului.

- Unde vine asta?

Esme îi dădu îndrumări rudimentare şi el o porni. Ştergătoarele de parbriz trebuiau să lucreze mai mult ca să îl ţină curat de ploaie şi gheaţă. Pe poduri erau porţiuni cu gheaţă şi, după ce derapă de câteva ori, o blestemă pe Marcie că locuia la marginea oraşului. Şi familia lui locuia în afara oraşului, dar măcar şoseaua aceea îi era familiară.

Când ajunse la stradă, aproape că nu o văzu. Drumul cu pietriş era îngust şi marcat doar cu un semn scris cu litere de mină.

- Aleea Caprifoiului, mormăi el.

Numele era potrivit, pentru că de ambele părţi ale drumului creşteau tufe dese de caprifoi. Acum erau încărcate de un strat de gheaţă, dar primăvara şi vara, când înfloreau, parfumau aerul.

Drumul era închis. Nu mai erau alte case. La capăt se înălţa o structură nevăruită, cuibărită într-o pădure de pin şi diferite esenţe tari. Intrarea era la nivelul solului, dar casa era aşezată pe o râpă înclinată puternic. Spatele casei era suspendat deasupra solului, sprijinit pe stâlpi de metal.

El opri camioneta şi coborî. Ghetele lui scârţâiau pe porţiunile cu gheaţă de pe alee, în timp ce mergea atent spre intrarea principală. Alunecarea sau căderea pe gheaţă nu le-ar fi priit, coastelor lui rupte.

Vântul de nord-vest era rece; îşi ridică gulerul hainei de blană de oaie. Când ajunse la uşa din faţă, îşi scoase o mănuşă şi apăsă pe butonul soneriei. O auzi sunând în interior.

Într-un moment, Marcie deschise uşa. Păru surprinsă să-l vadă.

- Chase?

- Am crezut că sperietoarea ta te-a sunat.

- De unde ştii despre sperietoare?

- Poftim?

Clătinând capul a confuzie, se dădu în lături şi îl pofti înăuntru.

- S-a înrăutăţit vremea.

Ea comenta vremea, în timp ce închidea uşa împotriva rafalelor de vânt rece.

- De unde ai ştiut unde locuiesc? Vino lângă foc. Vrei un ceai?

Ea îl conduse în camera cea mai impresionantă pe care o văzuse vreodată. Nu ştia că la Milton Point exista ceva atât de modern. Tavanul era înalt de două etaje. Un perete avea un cămin în care ardea focul strălucitor. Un alt perete, cel suspendat deasupra solului, era de sticlă solidă, de la podeaua de lemn până la tavanul aflat la mai mult de şase metri deasupra.

Un bar ca o insulă separa marea suprafaţă de locuit, de bucătărie. Era utilitar; era conceput şi pentru a lua o masă obişnuită. O galerie încercuia cel de al doilea etaj pe trei laturi, unde el bănuia că erau dormitoarele.

- Mai e o cameră în spatele peretelui cu căminul, explică Marcie, observând interesul lui. O folosesc ca birou, deşi ar putea fi o cameră de oaspeţi. Sus sunt două dormitoare şi două băi.

- Vorbeşti ca un agent imobiliar.

Ea zâmbi.

- Din obişnuinţă, bănuiesc.

- Locuieşti de mult aici?

- De câtva timp.

- Nu ţi-e teamă să locuieşti singură într-o casă atât de mare, atât de departe de oraş?

- Nu chiar. Are un sistem de securitate. Sunt obişnuită cu singurătatea. Aplecându-şi capul într-o parte, ea spuse, gânditoare: Cred că e egoism ca o singură persoană să ocupe atâta spaţiu, dar aveam nevoie pentru impozite. Proprietatea e o investiţie şi, cu avansul pe care...

El ridică ambele mâini.

- Toate astea mi le spui degeaba mie, eu nu le-am înţeles niciodată. E suficient să spun că, ai o casă frumoasă.

- Mulţumesc. Să-ţi iau cojocul. El ezită; nu-şi propusese să stea atât de mult. Totuşi, focul era îmbietor. După ce venise atâta drum, putea să stea un timp să se încălzească.

Îşi dădu jos cojocul, îşi scoase a doua mănuşă şi i le dădu lui Marcie. În timp ce ea îi punea hainele la un loc, el se duse lângă cămin, puse un picior pe marginea de piatră a vetrei şi întinse ambele mâini spre flăcările prietenoase.

- E plăcut, zise el când ea veni în spatele lui.

- Da. Am stat ghemuită în faţa lui aproape toată după-amiaza. Nu prea multă lume umblă azi să cumpere case, aşa că am decis că e momentul potrivit să ajung la zi cu hârţogăria.

Pernele unui fotoliu mare de piele de culoare crem erau pline de contracte şi planuri de proprietăţi, de parcă le-ar fi lăsat acolo când se dusese să deschidă uşa. Avea un creion pus după urechea dreaptă, aproape îngropat într-o

masă de păr despre care sora lui spusese că puteai să mori după el. Era îmbrăcată într-o fustă moale, roşie, de antilopă, un pulover asortat, ciorapi opaci şi... papuci de casă pufoşi, albaştri, care îi acopereau picioarele până la gleznele fine.

Ea îi urmări privirea amuzată când se uită în jos, spre picioare.

- Un cadou caraghios de la ajutoarea mea de la birou.

- Sperietoarea.

Marcie râse.

- Ai cunoscut-o pe Esme?

- Am trecut pe la biroul tău. Ea mi-a dat indicaţii cum să ajung aici.

- Pot să te asigur că aiureala ei e prefăcută. Ea pozează aşa ca oamenii să nu ştie cât e de inteligentă în realitate. Oricum, eu mă plâng întotdeauna că; am picioarele reci.

- Literalmente, sau la figurat?

- Literalmente, pentru mine însămi, la figurat, pentru cumpărătorii care se retrag în ultimul moment.

Chase îşi dădu brusc seama că această conversaţie în care se angajaseră. – El şi Marcie, era cea mai lungă pe care o avusese cu o femeie de la moartea Tanyei. După ce întreba o femeie ce vrea să bea, se schimbau puţine vorbe până când spunea un mulţumesc” sec şi o lăsa pe un pat în dezordine.

Gîndul acesta îl făcu să se schimonosească. Marcie interpretă greşit mimica lui.

- Te dor coastele?

- Cam, recunoscu el. Azi am fost mereu pe drum, aşa că n-am luat pastilele contra durerii.

- Vrei să bei ceva?

Ochii lui se ridicară, ca să-i întâlnească pe ai ei. Rămaseră aşa un moment, înainte de a coborî spre ceaşca şi farfurioara de pe marginea mesei de lângă fotoliul de piele.

- Mulţumesc oricum, dar ceaiul nu-i pentru mine.

- Dacă ai spus asta ca un loc cuvinte, e groaznic.
- Tu erai maestra vorbelor.
- În loc de ceai, mă gândisem la un whisky cu apă.
- Mulţumesc, Marcie.

Vorbi din inimă, mulţumindu-i pentru votul de încredere pe care i-l dăduse, precum şi pentru băutură.

Ea se îndreptă spre bar şi deschise uşa dulapului de sub el. Alegând o sticlă din stocul modest, turnă whisky în două pahare.

- Băutura nu poate fi mai anesteziantă decât una din pastilele tale contra durerii. În plus, o pastilă nu poate fi sorbită în faţa căminului, adăugă ea zâmbind. Vrei gheaţă?
- Doar apă.

El îi mulţumi când ea îi dădu paharul. Ea adună hârtiile la care lucrase şi îşi reluă locul pe fotoliul de piele, strângându-şi picioarele sub ea. Arătând spre vatră, îi sugeră să se aşeze acolo ca să stea faţă-n faţă.

- Şi, între timp, poţi să mai adaugi un lemn pe foc. Ăsta-i preţul băuturii.

După ce puse lemne pe grătarul vetrei, Chase se aşeză pe marginea căminului, depărtându-şi larg genunchii, şi învârti paharul între palme.

- Am în buzunar un cec pentru cinci sute şaptezeci şi trei de dolari şi şaizeci şi doi de cenţi. Pentru asta am venit aici. Am vrut să-ţi dau banii personal şi să-ţi mulţumesc pentru tot ce-ai făcut.

Ea îşi lăsă ochii spre propriul ei pahar cu whisky şi apă.

- M-am purtat urât în legătură cu treaba asta. Mi-am pierdut firea. M-am enervat, când te-am auzit spunând că ai fi vrut să fi murit. A fost o prostie să spui asta.
- Acum îmi dau şi eu seama.
- Aşa încât nu trebuia să-ţi faci griji să-mi restitui banii, atât de repede. Oricând ar fi fost bine.

El râse fără veselie.

- S-ar fi putut să nu am bani „oricând”. Dacă n-ai fi vândut casa aia, n-aş fi avut nici un cent.

- Atunci ştii despre treaba asta şi e în regulă? Lucky era preocupat.

El dădu din cap.

- Nu intenţionasem niciodată să locuiesc acolo. Ba chiar şi uitasem de ea, până azi, El se îndreptă şi încercă să zâmbească. Aşa că poţi să-i mulţumeşti talentului tău de vânzătoare pentru faptul că ai azi un cec.

Îl scoase din buzunarul de la piept al cămăşii şi i-l dădu.

- Mulţumesc. Nici nu se uită să vadă dacă sumă era corectă, înainte de a-l adăuga mormanului de hârtii de pe masă. Pentru însănătoşirea ta grabnică! Zise ea.

Ridică paharul. El îl ciocni cu al ei. Amândoi sorbiră din băutură.

Câteva momente tăcură, ascultând pocnetele lemnelor care ardeau şi, din când în când, sunetul boabelor de chiciură lovind ferestrele care dădeau spre pădure. Chiar şi fără frunze, pădurea era deasă. Trunchiurile copacilor erau înşirate regulat, arătând drepte şi negre ca nişte chibrituri arse, iar marginile lor erau uşor neclare din cauza ploii.

- Cine ţi-a vorbit de telefoanele pe care le primesc?

El îşi reveni din contemplarea pădurii şi o privi întrebător.

- Ce telefoane?

Apoi fu rândul ei să nu înţeleagă.

- Când ai venit, ai menţionat sperietoarea. Am crezut că vorbeşti de sperietoarea mea care mă tot sună la telefon.

- Vorbeam de secretară ta, de Esme aia.

Cineva te tot sună la telefon?

- Cine?

- Nu ştiu. Dacă aş şti, l-aş înfrunta şi i-aş cere să se oprească.

- Ce spune?
- Îi place să vorbească măscări şi să respire greu.
- Şi tu ce faci?
- Închid.
- Cât de des te sună?
- Nu există o regulă. Poate să nu mă sune săptămâni; apoi să sune de mai multe ori într-o seară. Uneori devine cu adevărat enervant şi atunci ridic receptorul din furcă. Chiar dacă Esme ar fi încercat să mă sune ca să-mi spună că vii aici, n-ar fi putut.

El îşi aruncă privirea spre telefonul de pe masa din holul de la intrare. Receptorul stătea alături de aparat.

- Te-a sunat azi?
- De două ori, răspunse ea neglijent. Devenise enervant, deoarece încercam să mă concentrez.
- Văd că eşti nepăsătoare în legătură cu treaba asta, Marcie!
- Ai spus lui Pat?
- Şerifului? Nu! Exclamă ea, de parcă sugestia ar fi fost ridicolă. Probabil e un adolescent care se excită spunând vorbe murdare în urechea unei femei fără chip. Dacă ar fi avut curaj, i-ar fi spus lucrurile astea personal.
- Ce fel de lucruri, spune?
- Lipsite de originalitate. Că ar vrea să mă vadă goală etc. Îmi spune tot ce ar vrea să facă cu limba şi... Ea făcu un gest vag. Îţi dai seama.

Când îşi coborî cu sobrietate genele peste ochi, Chase observă că Gâsculiţa era aproape superbă, aşa cum o descrisese Sage. Cu lumina focului pâlpâind pe pielea ei, aceasta părea translucidă. De la rădăcina părului până la decolteul puloverului era netedă şi perfectă că figurinele din porţelan pe care bunica lui le ţinea în vitrină. Pomeţii înalţi aruncau umbre pe obraz.

- Ţi-ai făcut ceva la ochi şi ţi-ai tras pielea de pe bărbie?
- Ce spui?

Întrebarea o luase prin surprindere în aşa măsură, că aproape vărsă băutura din pahar.

- Sage a zis că femeile de la salonul de cosmetică făceau speculaţii dacă ţi-ai făcut sau nu operaţie estetică la ochi.

- Nici vorbă! Strigă ea din nou, fără să-i vină să creadă. Probabil că nu mai au despre ce să bârfească, dacă eu am devenit subiectul cel mai fierbinte.

- Păi, Lucky s-a căsătorit.

Ea râse atunci cu sinceritate.

- Aha, el întreţinea moara bârfei ca să macine, nu-i aşa?

- Deci, nu l-ai pus pe doctor să mai ia câte puţin de ici, de colo?

- Nu, nu l-am pus, făcu ea şăgalnic. A avut doar de netezit o cicatrice, chiar aici. Ea desenă un semn invizibil chiar lângă rădăcina părului. O bucată de sticlă pătrunsese acolo.

Amintirea neintenţionată a accidentului făcu că dialogul lor uşor să-şi piardă farmecul. Chase se gândi să dea pe gât întregul conţinut al paharului, dar, amintindu-şi de hotărârea pe care o luase seara trecută, se răzgândi şi îl puse pe marginea vetrei. Se ridică în picioare.

- Ei, mai bine să te las să te apuci din nou de lucru. N-am avut Intenţia să te întrerup.

- Nu trebuie să pleci. Desfăşurându-şi picioarele lungi, fine, se ridică şi ea. Nu am nici o dată precisă ca să termin.

El se uită dincolo de ea, spre peretele de sticlă.

- Se face destul de urât afară. Acum, că am făcut treaba pentru care am venit, ar trebui să mă întorc spre oraş.

- A, apropo, clienţii pe care îi distram în seara aceea m-au sunat azi să mă întrebe de tine. Tot mai sunt interesaţi să cumpere o proprietate acolo.

- Deci, n-ai pierdut o vânzare din cauza mea.

- Se pare că nu.
- Bun.
- Ai planuri în legătură cu cina?

El se întorsese deja spre uşă, când întrebarea ei îl făcu să se răsucească.

Cină?

- Cină. Masa de seară. Ţi-ai făcut vreun plan?
- De fapt, nu.
- Chili sau sardele?

El zîmbi strâmb.

- Cam aşa ceva.
- Ce-ai zice de o friptură? Făcu un cerc cu ambele mâini. Cam aşa de mare şi aşa de groasă. Ţinu arătătorul şi degetul mare la vreo trei centimetri distanţă. Friptă în sânge.

Să cineze cu Marcie! Să cineze cu o femeie! Asta i se părea într-un fel o cuplare mult mai intimă decât câteva pahare de băutură urmate de un culcat, singurele lui acţiuni cu femei, de când o pierduse pe Tanya. Aşa nu era nevoie să gândeşti. Nici să te ataşezi de cineva. Nici să faci conversaţie.

Cina, pe de altă parte, presupunea folosirea capului. Interveneau personalităţile. Şi gesturi sociale, ca de pildă să o privească în ochi când îi spunea ceva, sau să se aştepte de la tine, în primul rând, să spui ceva. El nu era sigur că putea face faţă încă la aşa ceva.

Dar aceasta nu era de fapt decât Gâsculiţă. La naiba, o cunoştea doar de când avea cinci ani. Ea îi fusese o bună prietenă în ultimele zile. Se părea că se interesase de problemele lui într-o vreme, pentru că îl scăpase de beleaua de a se ocupa de casa aceea pe care o cumpărase pentru Tanya. Şi nu putea nega cât de politicoasă fusese ea cu Tanya şi cât de mult o plăcuse şi o respectase Tanya pe ea.

Putea să-i facă această favoare, nu-i aşa?

- Frige friptura bine în sânge şi facem afacerea.

Ea zâmbi şi faţa ei deveni – cum spusese oare mama sa? A, da. Radioasă.

Fără să se jeneze, Marcie se scuză şi se schimbă în ceva mai comod. Se întoarse dintr-unul din dormitoarele de sus într-un trening şi cu papuci ca nişte ghete. Îşi scosese creionul de după ureche şi îşi schimbase lentilele de contact cu ochelarii.

De îndată ce fripturile sfârâiră pe grătar, îl puse pe Chase la treabă, să facă o salată verde, în timp ce ea potrivea temperatura cartofilor pe care îi cocea la cuptorul cu microunde.

Ea îl întrebă dacă dorea o ambianţă oficială sau obişnuită, iar când el răspunse: obişnuită, ea aşeză seturile pe bar, în loc de masă din sufrageria separată. În scurt timp, erau aşezaţi şi făceau să dispară mâncarea simplă dar delicioasă.

- Mi-e teamă că nu avem desert, spuse ea, în timp ce lua farfuria goală, dar ai să găseşti rezerva mea de biscuiţi cu ciocolată într-o cutie, în bucătărie.

Sună telefonul - ea pusese la loc receptorul, când coborâse. Când se duse să răspundă, îi strigă peste umăr:

- Ar trebui să te simţi privilegiat, domnule Tyler. Eu nu împart biscuiţii mei de ciocolată cu oricine... Alo?

Îi zâmbea lui Chase când ridică receptorul la ureche. El îi văzu zâmbetul dispărând imediat după ce-l salută pe cel care sunase. Ea se întoarse repede cu spatele la el. Aruncând şervetul pe bar, el îşi părăsi scaunul şi, din trei paşi mari, traversă camera.

Înainte ca el să-i poată smulge receptorul, ea folosi ambele mâini pentru a-l împinge înapoi în furcă, apoi se apăsă pe el de parcă ar fi vrut să pună un capac pe o ladă de gunoi plină cu ceva murdar.

Rămase cu capul plecat şi întors, probabil simţindu-se jenată. Nu era chiar atât de blazată în legătură cu treaba asta, aşa cum voia să-l facă pe el să creadă. Era vizibil tulburată, cu faţa palidă, fără culoare.

- El era?

- Da.

- Aceleaşi lucruri?

- Nu chiar. Îi reveni culoarea în obraji, răspîndindu-se ca un val rozaliu. De data asta, în loc să-mi spună ce voia să-mi facă el mie, mi-a spus ce voia să-mi fac singură... pentru distracţia lui.

- Al naibii pervers.

Chase şi fratele lui fuseseră educaţi să le respecte pe femei. Ambii lor părinţi le insuflaseră un sentiment de cavalerism şi răspundere sexuală. Chiar şi când fusese foarte beat, Chase avusese grijă să ia măsurile de precauţie necesare cu femeile cu care se culca. Nu se impusese niciodată unei femei care nu-l primea cu plăcere, sau uneia care nu-l voia în patul ei.

În tinereţea lor, când erau necăsătoriţi, Lucky şi el s-au bucurat de numeroase femei, dar întotdeauna cu consimţământul acestora. Nu trebuiseră niciodată să fie coercitivi dar, oricum, n-ar fi fost. Tatăl lor îi învăţase că „nu” înseamnă „nu”, când e rostit de o doamnă. Un domn nu abuzează de o femeie, orice-ar fi.

În legile lui Chase, pornografia la telefon era un abuz şi îl făcea furios faptul că Marcie era supusă la aşa ceva. Vorbele spuse în pat sunt altceva, când şopteşti vorbe deocheate în urechea unei iubite, ca să-i măreşti plăcerea sexuală. Auzul aceloraşi vorbe la telefon, rostite de un străin fără chip, era ceva sinistru şi înspăimântător. Nu o învinovăţea că pălise de îngrijorare şi silă.

- Astea-s porcăriile pe care a trebuit să le asculţi? O întrebă el pe Marcie. O prinse de braţ şi o întoarse spre el. De câtă vreme?

- De câteva luni, zise ea liniştită.

- N-ar trebui să te resemnezi cu aşa ceva. Schimbă-ţi numărul. Lasă-l pe Pat să-ţi urmărească telefonul.

Era atât de aprins în argumentarea lui, încât la început nu-şi dădu seama că o mai ţinea încă de braţ şi că o

trăsese atât de aproape, încât trupurile lor se atingeau. Când observă, îi dădu drumul şi făcu repede un pas înapoi.

Îşi drese glasul zgomotos şi încercă să-l facă să sune autoritar.

- Eu cred că ar trebui să faci ceva în legătură cu povestea asta.

Ea se întoarse la bar şi începu să strângă farfuriile.

- Am crezut că, după un timp dacă închid pur şi simplu telefonul, se va descuraja şi nu va mai suna.

- Se pare că nu s-a întâmplat aşa.

- Nu, se pare că nu.

Ea puse un vraf de vase murdare pe tejgheaua din bucătărie şi dădu drumul la robinetul de apă caldă.

- N-ai luat biscuiţi. Serveşte-te singur.

- Nu vreau nici un fel de biscuiţi, spuse el nervos. Din motive pe care nu şi le putea explica, era furios pe ea, pentru că îl ignoră cu umor pe cel cu telefoanele obscene.

- Atunci prepară nişte cafea, în timp ce eu am să pun vasele în maşina de spălat vase, sugeră ea. Ţin cafeaua în frigider şi aparatul e chiar aici.

Arătă spre colţul bufetelor. Chase primi sugestia ei ca atare – o încheiere a discuţiei lor despre telefoane. Ori era prea speriată, ori prea jenată, ori, la naiba, poate îi făcea plăcere să asculte murdăriile de la telefon.

În fond, era o femeie care locuia singură, fără nici un prieten în scenă. Oricum, nu auzise că ar exista aşa ceva şi nici nu văzuse vreo dovadă. Singurul bărbat pe care îl menţionase era fostul ei logodnic din Houston. Poate acele telefoane erau modul ei secret, fără implicare, de a se excita. Dacă era aşa, la ce naiba se îngrijora el de asta?

Începu să prepare, cafeaua. Era gata când ea termină curăţarea vaselor, Punând pe o tavă ceşti cu cafea proaspătă şi o farfurie cu biscuiţi cu ciocolată, îi, ceru să o ducă în camera de zi. Îşi reluară locurile iniţiale, lângă foc,

iar Chase aruncă nişte lemne să a?â?e focul, înainte de a mânca doi biscuiţi.

- Cum stau lucrurile la Foraj Tyler?

El o privi.

- Eşti o femeie de afaceri inteligentă, Marcie. Probabil că ştii mai multe despre climatul financiar din acest oraş decât oricine altcineva. Este oare acesta modul tău plin de tact de a mă întreba cât timp mai putem rezista înainte de a ne declara falimentari?

- Nu voiam să mă amestec. Sincer.

- N-are importanţă, spuse el ridicând din umeri, filozofic. E prea târziu pentru mândrie. Nu peste mult timp, situaţia noastră financiară va fi o chestiune de notorietate publică.

- E chiar atât de critică?

- Mi-e teamă că da. Se uită în foc, în timp ce, fără să se gândească, mai băgă în gură un biscuit. Nu mai primim noi comenzi. Banca a devenit nerăbdătoare să-i returnăm banii pe care i-am împrumutat cu ani în urmă, când piaţa abia începuse să se strice. Au fost generoşi că ne-au lăsat atâta timp, dar răgazul nostru s-a epuizat, în cele din urmă. Lucky a făcut tot ce-a putut, fără ajutor din partea mea, adăugă el cu amărăciune. În urmă cu câţiva ani, începusem să ne gândim la un mod de a ne diversifica afacerile, până ce petrolul va merge din nou, dar nu am găsit nici o idee practică. Apoi, a murit Tanya şi...

Ridică din nou din umeri. Restul n-avea nevoie de explicaţii.

- Chase.

El îşi înălţă capul şi o privi. Ea îşi trecu degetul în jurul marginii ceştii de cafea. Când îi simţi privirea, ridică ochii spre el.

- Lasă-mă să bag nişte bani în întreprinderea ta.

El se uită la ea un moment, fără nici o expresie, apoi râse aspru, fără veselie.

- Credeam că eşti o femeie de afaceri deşteaptă. Pentru ce ai face un lucru atât de al naibii de prostesc?

- Pentru că am încredere în tine şi în Lucky. Eşti plin de idei, eşti inteligent, muncitor. Până la urmă, vei găsi ceva ca să înviorezi afacerea. Atunci, eu am să am un profit uriaş la investiţia mea.

Înainte ca ea să termine, el clătină hotărât din cap.

- N-aş putea să te las să faci asta, Marcie. Ar fi ca şi când aş lua de pomană şi încă n-am căzut chiar atât de jos. În momentul ăsta, ne mai putem permite puţină mândrie. În plus, dacă am fi vrut un partener, am fi luat în considerare această alternativă cu mult timp în urmă. Am avut chiar şi oferte, dar le-am respins întotdeauna. Bunicul meu a început afacerea în avântul economic din anii treizeci. Tatăl meu a continuat-o. Noi suntem a treia generaţie. Compania de Foraj Tyler e o treabă de familie şi avem de gând s-o menţinem aşa.

- Înţeleg, zise ea liniştită.

- Apreciez oferta ta, dar nu o pot accepta nicicum.

Lucky puse la loc receptorul telefonului şi îi spuse soţiei sale:

- Tot nu răspunde.

Din uşa care lega dormitorul lor cu baia, Devon încercă să-l liniştească.

- Asta nu înseamnă că a dispărut din nou.

- Dar ar putea să însemne că a ieşit să se matolească.

- Nu neapărat.

- Nu neapărat, dar probabil.

- Nu ai prea mare încredere în fratele tău mai mare, îl certă ea cu blândeţe.

- Păi, spune şi tu un singur lucru făcut de el în ultimii doi ani, care să-mi fi inspirat încredere.

5

Devon se răsuci pe călcâiele goale şi intră în baie, închizând uşa după ea atât de repede, încât aproape că-şi prinse marginea halatului.

Lucky se repezi după ea şi deschise larg uşa. În loc să o găsească gata de confruntare, ea şedea la măsuţa de toaletă; îşi peria calmă părul şaten-roşcat. Drăgălăşenia ei îi potoli furia.

Era expertă în a-i aprinde şi a-i calma temperamentul şi putea face ambele lucruri instantaneu şi eficient. Schimbarea venea întotdeauna pe neaşteptate, Această spontaneitate îi făcea viaţa interesantă şi era unul dintre motivele pentru care se îndrăgostise de ea. Caracterul imprevizibil al lui Devon era atrăgător prin natura lui volatilă.

O iubea nebuneşte, dar nu-i făcea plăcere când ea avea dreptate. Iar de data aceasta, avea.

- Am spus un lucru păcătos, nu-i aşa?

- Hm, replică ea. Şi acesta era un lucru care îi plăcea la ea – niciodată nu-ţi reproşa faptul că a avut dreptate. Totuşi, Lucky, el a venit acasă.

- N-a avut încotro.

- Dar n-a fost uşor pentru el.

- Dar nici nu prea îşi ţinea coada-ntre picioare.

- Zău? Eu cred că tot mormăitul şi mârâitul lui era o faţadă ca să acopere cât de încurcat era să arate că e bucuros să fie din nou acasă, înconjurat de oameni care îl iubesc.

- Poate, acceptă Lucky.

- A venit azi la birou şi a arătat interes pentru afacere.

- Ceea ce ar putea fi doar un interes prefăcut.

- Ar putea fi. Dar eu nu cred asta. Ea puse deoparte peria de cap şi desfăcu o cutie de cremă de noapte. Întinzând braţul, începu să aplice crema parfumată. Cred că ar trebui să-i acordăm lui Chase dreptul de a se gândi. Poate că începe să se vindece, în sfârşit.

- Sper că da.

Lucky îi luă cutia de cremă, luă puţin pe degete şi începu s-o ungă prin locurile unde ea nu ajungea, îi dădu halatul jos de pe umeri, îi alunecă bretelele cămăşii de noapte şi îi masă crema pe o piele atât de netedă, încât nu avea nevoie de emoliente suplimentare.

- Laurie e încurajată de faptul că a venit acasă. Chiar şi numai lucrul ăsta e de ajuns ca să mă bucure că s-a întors.

Devon îşi lăsă capul în jos şi-şi ridică părul ca el să poată să-i ungă ceafa.

- Dar mama nu ştie că în seara asta a ieşit la distracţie.

- Nici tu nu ştii. Ar putea fi oriunde.

- Nu e chiar cea mai potrivită noapte pentru o plimbare cu maşina.

- Chiar dacă a ieşit la distracţie, e un bărbat matur şi îşi dă socoteală numai lui însuşi. Ea se uită în sus spre ei, printre gene, vorbind spre imaginea lui din oglindă. Exact aşa cum erai şi tu, adăugă ea.

El mormăi.

Atenţia lui Lucky fu atrasă de imaginea atrăgătoare a soţiei lui în oglindă. Decolteul cămăşii de noapte i se oprise pe vârful sânilor. Cu o singură mişcare a mâinii lui, cămaşa de noapte i se adună în poală, lăsându-i sânii goi.

Întinse ambele mâini să o mângâie. El îşi urmări mîinile, acoperindu-i, ridicându-i, mângâindu-i şi masându-i sânii. Când atingerea lui începu să-şi facă efectul, propriile lui vene se lărgiră de dorinţă.

- Ce a spus azi doctorul? Întrebă el cu voce blândă.

- Copilul şi cu mine suntem bine, îi spuse ea, buzele ei ridicându-se într-un zâmbet de madonă. Sunt în a cincea lună.

- Cât timp crezi că mai putem ţine secretul? Mâinile lui trecură peste curba convexă a abdomenului ei.

- Nu mult. Dacă Laurie n-ar fi fost atât de preocupată cu Chase, probabil că ar fi observat că mi s-a îngroşat talia.

- Ea şi cu Sage vor fi al naibii de furioase că nu le-am spus de îndată ce am aflat.

- Probabil. Dar eu tot mai cred că a fost mai bine aşa. În caz că s-ar fi întâmplat ceva...

- Slavă Domnului că nu s-a întâmplat nimic.

El îşi lăsă capul şi îi sărută umărul.

- Nu cred că Laurie ar fi putut suporta pierderea unui alt nepot. A fost mai bine să nu-i spunem că aşteptăm un copil, până nu era trecut de primul trimestru periculos.

- Dar acum suntem în al doilea şi doctorul nu crede să fie complicaţii. Privirile lor se întâlniră în oglindă şi ea zâmbi, în timp ce el îşi plimbă mâna pe pântecele ei. Vreau să anunţ lumii întregi că voi fi tată.

- Dar gândeşte-te, Lucky, spuse ea, zâmbetul dispărându-i treptat. Acum, când Chase e acasă, poate că ar trebui să amânăm încă un timp anunţul.

- Ai dreptate. Sprâncenele i se apropiară. Înţeleg ce vrei să spui. O să-i vină greu să audă că noi vom avea prima progenitură Tyler.

Luându-i mâna, Devon îi sărută palma.

- Ştii cât de mult îmi doresc copilul nostru. Dar fericirea mea e umbrită, de câte ori mă gândesc la copilul care a murit cu Tanya.

- Nu te mai gândi la asta, şopti Lucky.

El o ridică în picioare, o întoarse spre el şi o eliberă de halat. După ce ieşi din şort, o trase aproape de el, lăsând-o să-i simtă forţa erecţiei. Ea oftă lingă buzele lui şi îi sugeră să nu mai piardă timpul şi s-o ducă la pat.

Stând culcaţi amândoi, el îi desfăcu coapsele şi o sărută. Apoi o sărută pe trup în sus, oprindu-se mai întâi să-i pună sărutări pe abdomenul umflat, apoi pe vârful sânilor, întunecaţi şi lărgiţi din cauza sarcinii. În cele din urmă, ajunse la căldura primitoare a gurii ei şi îşi trimise limba în interior, iar în acelaşi timp sexul lui îl pătrundea pe al ei.

Căsătoria nu slăbise pasiunea lor fizică reciprocă. Ea aceasta devenise şi mai fierbinte. În decurs de câteva minute stăteau culcaţi amândoi, liniştiţi şi satisfăcuţi.

Ţinând-o strâns, Lucky îi mângâia blând regiunea trupului unde era cuibărit copilul lui. El şopti:

- Ţinând seama de ce a pierdut, cum pot să-l acuz pe Chase de orice ar face sau n-ar face?

- Nu poţi, răspunse ea mângâindu-i mâna. Poţi doar să fii răbdător, până când va găsi el singur o soluţie pentru durerea inimii lui.

- Dacă există o soluţie.

Nu suna prea optimist.

Devon se mişcă şi spuse cu modul ei încăpăţânat, pe care el îl iubea atât de mult:

- Ah, trebuie să cred că există.

Chase îşi regăsi vocea în cele din urmă. Privirea lui neîncrezătoare era în continuare fixată asupra gazdei sale.

- Ce?.

- Vrei să mă faci să repet? Întrebă Marcie. Foarte bine, am spus că ai putea să-ţi salvezi afacerea şi să o menţii în familie, dacă te căsătoreşti cu mine. Pentru că atunci tot ce am ar fi şi al tău.

El puse biscuitul neterminat pe farfurie, îşi scutură firimiturile de pe degete şi se ridică. Luându-şi repede paltonul îl îmbrăcă şi porni spre uşa din faţă.

- Nu crezi că merită o discuţie? Întrebă Marcie urmându-l.

- Nu.

Ea îl ajunse din urmă, înainte ca el să poată deschide uşa, aşezându-şi trupul subţire între, el şi aceasta.

- Chase, te rog. Dacă eu am avut destul curaj să-ţi sugerez asta, cel mai mic lucru pe care l-ai putea face este să ai suficient curaj să discuţi.

- De ce să irosesc timpul meu şi al tău?

- Nu cred că o discuţie despre viitorul meu este o pierdere de timp.

El lovi cu mănuşile de antilopă pe palmă cealaltă, încercând să se gândească cum va ieşi de acolo fără să-i rănească sentimentele.

- Marcie, nu ştiu ce te face să spui un lucru atât de neobişnuit. Nu înţeleg ce-ţi trece prin minte. Aş vrea să cred că glumeai.

- Nu, nu glumeam. Vorbeam serios.

- Atunci nu-mi laşi altă alegere decât să spun nu, mulţumesc.

- Fără măcar să discuţi propunerea?

- Fără nimic. Nu are rost să discutăm.

- Nu sunt de acord. Eu nu umblu de colo-colo, plină de toane, să fac propuneri de căsătorie unor bărbaţi liberi. Dacă nu m-aş fi gândit că e o idee realizabilă, nici nu aş fi pomenit-o vreodată.

- Nu este o idee realizabilă.

- De ce nu?

- La naiba, mormăi el cu o exasperare supremă. Mă forţezi să fiu rău.

- Dacă ai ceva de spus, nu te preocupa că ai să-mi răneşti sentimentele. Ţi-am spus ieri că am un toval gros când e vorba de insulte. Pur şi simplu, nu se lipesc de mine.

- Bine, făcu el, mişcându-se de pe un picior pe celălalt, dar ţinându-şi privirea în ochii ei. Am să fiu direct. Nu mai vreau să mă căsătoresc. Niciodată.

- De ce?

- Pentru că am avut o soţie, am avut un copil, l-am pierdut. Nimeni nu poate lua locul Tanyei. Şi, în afară de toate astea, nu te iubesc.

- Nici nu speram să iau locul Tanyei. Oricum, nici n-aş vrea. Suntem două persoane cu totul diferite. Şi nu mi-am imaginat vreodată că mă iubeşti pe mine, Chase. Oamenii se căsătoresc dintr-o mulţime de motive, dintre care cel mai puţin important cred că e dragostea.

El o privi fix, uluit.

- Totuşi, la ce naiba ai vrea aşa ceva? Ştiind că nu te iubesc, că încă o mai iubesc pe soţia mea, pentru ce anume ai face o asemenea ofertă?

- Pentru că, după cum ai subliniat de mai multe ori în ultimele câteva zile, eu sunt o fată bătrână. Şi chiar şi în zilele şi în epoca noastră, indiferent cât de progresistă e gândirea noastră, dacă eşti o persoană singură, eşti în afara societăţii. Lumea noastră e încă o lume a cuplurilor. Oamenii trec prin viaţă perechi. Am obosit să fiu un grup de o singură persoană.

- Argumentul ăsta nu ţine, Marcie. Ieri mi-ai spus că erai gata să te măriţi, dar te-ai răzgândit în ultimul moment, pentru că nu-l iubeai pe tip.

- E adevărat. Dar asta a fost cu câţiva ani în urmă. Aveam încă douăzeci şi ceva de ani.

- Şi acum ce?

- Şi acum am treizeci şi cinci. O femeie singură la treizeci şi cinci de ani care e fie divorţată, fie văduvă, nu e o raritate. Chiar şi un holtei la treizeci şi cinci de ani nu atrage prea mult atenţia. Dar o femeie, care nu e căsătorită încă, la treizeci şi cinci de ani, e o fată bătrână, mai cu seamă dacă locuieşte singură şi iese rareori. Îşi lăsă ochii în jos şi adăugă blând: Mai cu seamă dacă e Gâsculiţa Johns.

Chase mormăi o nouă înjurătură. El regretă chiar şi faptul că îi spusese astfel. Putea argumenta că porecla nu

se mai potrivea acum, dar ea ar fi crezut că pur şi simplu era amabil.

- Ştiu că nu sunt o frumuseţe răpitoare, Chase. Trupul meu nu e de genul fanteziilor şi fotografiilor din reviste. Dar îţi pot oferi ceea ce ai nevoie cel mai mult.

- Bani? Întrebă el arzător.

- . Companie.

- Ia-ţi un câine.

- Sunt alergică la ei. În plus, discutam despre ce ai tu nevoie, nu de ce am eu nevoie, spuse ea. Suntem prieteni, nu-i aşa? Întotdeauna ne-am înţeles. Cred că vom face o echipă bună.

- Dacă vrei să faci parte dintr-o echipă, înscrie-te la popice.

Sarcasmul lui nu o tulbură.

- Ai umblat un an şi jumătate de colo-colo şi, deşi nu ai recunoscut, cred că ţi-e greaţă să mai fii nomad. Eu pot să-ţi ofer stabilitate. Am un cămin, spuse ea, întinzând braţele să-i arate casa. Îmi place, dar ar fi cu atât mai plăcut dacă l-aş împărţi cu cineva.

- Ia-ţi pe cineva care să stea cu tine.

- Încerc.

- Mă refer la o altă femeie.

- Nu mi-ar plăcea să locuiesc cu o femeie. Râse fără umor. În plus, doar Dumnezeu ştie ce ar spune despre mine bârfele din Milton Point, dacă o femeie s-ar muta aici cu mine.

El îi acordă un punct, pentru că avea dreptate. În general vorbind, oamenii erau înguşti la minte şi căutau pretutindeni scandalul, chiar şi acolo unde nu exista. Dar aceasta era problema lui Marcie şi el nu era o soluţie.

Totuşi, cavalerismul îi cerea să o respingă cu blândeţe. Dacă nu pentru altceva, măcar pentru că o respecta fiindcă avusese curajul să deschidă subiectul căsătoriei cu el. Nu fusese un lucru uşor pentru ea. A trebuit probabil să-şi înghită al naibii de multă mândrie.

- Uite ce e, Marcie...
- O să spui nu, aşa-i?
El expiră greu.
- Da, o să spun nu.
Ea îşi lăsă capul în jos, dar îl ridică aproape imediat. În privirea ei era o provocare.
- Mai gândeşte-te, Chase.
- Nu am la ce să mă gândesc.
- La Foraj Tyler.
El îşi puse mâinile în şolduri şi se aplecă aproape spre ea.
- Nu-ţi dai seama ce faci? Încerci să-ţi cumperi un soţ!
- Dacă eu nu sunt îngrijorată de treaba asta, de ce ai fi tu? Am o grămadă de bani. Mai mulţi decât am nevoie. Ce-am să fac cu ei? Cui am să-i las? La ce bun că am lucrat din greu şi am obţinut succese, dacă nu pot împărţi dividendele cu cineva care are nevoie de ele?
Punându-şi mănuşile, el spuse:
- N-o să trebuiască să cauţi prea mult ca să găseşti pe cineva. Sunt sigur că sunt destui bărbaţi în jur cărora le-ar plăcea o căsătorie gratuită.
Ea îi puse mâna pe braţ.
- Crezi că despre asta era vorba? Crezi că aş vrea să te am sub acoperişul meu dacă ai fi fost mulţumit să fii un bărbat întreţinut? Nu, Chase Tyler! Ştiu că vei continua să munceşti din greu, ca întotdeauna. Nu vreau să-ţi răpesc masculinitatea sau mândria. Nu vreau să fiu eu bărbatul din casă. Dacă aş vrea asta, aş lăsa lucrurile aşa cum sunt.
Ea îşi îmblânzi tonul.
- Nu vreau să îmbătrânesc singură, Chase. Cred că nici tu nu doreşti. Şi întrucât nu te poţi căsători din dragoste, poţi foarte bine să te căsătoreşti pentru bani.
El îi contemplă un moment faţa sinceră, apoi clătină din cap.
- Nu sunt un bărbat pentru tine, Marcie.

- Ba eşti. Eşti exact ce îmi doresc.

- Eu? Un bărbat falit, învins? Cu un temperament urât? Deposedat? Pentru ce ai avea nevoie de mine? Ţi-aş face viaţa mizerabilă.

- În seara asta nu mi-ai făcut viaţa mizerabilă. Mi-a făcut plăcere că ai fost aici.

Pur şi simplu nu-l lăsa să facă lucrul acesta cu eleganţă, nu-i aşa? Singura alternativă pe care i-o lăsase era să-i spună un nu abrupt şi să plece naibii de acolo.

- Îmi pare rău, Marcie. Răspunsul este nu. El deschise uşa şi ieşi afară în furtună. După ore de stat nemişcată, camioneta era şi mai încăpăţânată la pornire. În cele din urmă, învie şi o porni spre casă. Apartamentul era întunecat şi rece,

Chase se dezbrăcă, îşi perie dinţii, luă o pastilă contra durerii şi se băgă în aşternutul rece.

- Să mă căsătoresc cu Gâsculiţa Johns, mormăi el în timp ce bătu perna de câteva ori. Era noţiunea cea mai nebunească pe care o auzise vreodată, o idee ridicolă.

Atunci, de ce nu se prăpădea de râs?

Fratele lui sosi la el aproape în zori.

- Bună. Eşti bine?

- De ce n-aş fi? Răspunse supărat Chase.

- Fără nici un motiv. Mă întrebam cum te simţi în dimineaţa asta cu coastele.

- Mai bine. Vrei să intri?

- Mulţumesc.

Lucky intră. Chase închise uşa. El ştia, deşi Lucky încerca să pretindă altfel, că era urmărit de aproape, încăpăţânat, Chase refuză să-i uşureze situaţia fratelui său. După o tăcere prelungită, Lucky ajunse la tema vizitei sale matinale.

- Am sunat la tine de mai multe ori aseară, dar

N-ai răspuns.

- Mă controlai?

Lucky arăta necăjit.

- Am ieşit.
- Atâta am priceput şi eu.
- Am luat cina afară.
- A, cina.

Chase îşi pierdu curând răbdarea cu ocolişurile lor.

- De ce nu mă întrebi direct, Lucky?
- Bine. Unde naiba ai fost?
- La Marcie acasă.
- La Marcie?
- Am plecat cu maşina să-i restitui banii pentru nota de plată de la spital şi m-a invitat să rămân la masa de seară.
- Păi, dacă asta a fost tot, de ce n-ai spus de la început?
- Pentru că nu era treaba ta afurisită.
- Am fost îngrijoraţi aseară că nu veniseşi acasă.
- N-am nevoie de îngrijitoare.
- Nu mai spune!

Deja începuseră să ţipe. Amândoi erau la fel de iuţi la mânie. Nu era nimic nou că urlau unul la celălalt. Şi nici nu era ceva neobişnuit să se împace la fel de repede.

Chase clătină din cap, râzând,

- Poate că am nevoie de o îngrijitoare.
- Poate că aveai. Acum nu.
- Şezi jos.

Lucky se trânti pe un fotoliu, în camera de zi, în faţa fratelui său şi îndreptă imediat conversaţia spre problema lor comună.

- Cum a mers întâlnirea ta de ieri, de la bancă?
- George Young e un fiu de căţea.
- Abia acum ţi-ai dat seama? Întrebă Lucky.
- Nu dau vina pe el sau pe bancă pentru că îşi vor banii. Dar expresia aceea de simpatie de pe mutra lui ipocrită n-o pot înghiţi. Cred că, de fapt, se bucură de situaţia noastră.
- Ştiu ce vrei să spui. Îşi face jocul ăla de vai-ce-rău-îmi-pare, dar râde cu nasul în mânecă.

- Ştii ce mi-ar plăcea să fac? Spuse Chase aplecându-se în faţă, sprijinindu-se cu braţul pe genunchi. Mi-ar plăcea să iau o cutie mare cu numerar, cu suma totală pe care i-o datorăm şi să i-o trântesc pe birou.

- La naiba, şi mie mi-ar plăcea. Lucky plescăi din buze a pagubă. Dar asta, când porcii au să zboare, aşa-i?

Chase se juca nervos cu degetele, împingându-le unele în altele.

- Ieri ai spus că e nevoie de un miracol să ne scoată din situaţia asta.

- Ceva venit direct din cer.

- Păi, ă... Îşi drese zgomotos glasul. Ce-ar fi dacă... ăăă... Îngerul milei ar arăta ca... ăăă... Marcie Johns?

Lucky nu zise nimic. În cele din urmă, Chase ridică privirea mirată spre fratele lui.

- M-ai auzit?

- Te-am auzit. Ce înseamnă asta?

- Zi, vrei o cafea? Chase se ridică pe jumătate din fotoliu.

- Nu.

Se aşeză din nou.

- Ce-are a face Marcie cu situaţia noastră dificilă? Vru să ştie Lucky.

- Nimic. Doar că... Chase se forţă să râdă. S-a oferit să ne ajute.

- Isuse. Chase, ultimul lucru de care avem nevoie este un nou împrumut pe care să trebuiască să-l achităm.

- Ea nu s-a oferit chiar să ne dea un împrumut. Era mai curând un fel de investiţie.

- Vrei să spui că vrea să participe la afacere? Să devină partener? Lucky îşi părăsi fotoliul şi începu să se plimbe prin cameră. Nu ne mai trebuie încă un partener, nu-i aşa? Doar nu ţi-ai schimbat părerea în privinţa asta!

- Nu.

- Foarte bine, pentru că nici eu nu mi-am schimbat-o. Bunicul şi tata au vrut ca afacerea să rămână în familie.

Mă surprinde fie şi numai faptul că Marcie s-a gândit la asta şi apreciez interesul ei, dar sper că i-ai explicat că nu vrem pe nimeni din afara familiei care să intre în afacerea noastră.

- Da, i-am explicat, dar...

- Stai niţel, spuse Lucky, întorcându-se brusc. Doar nu se gândeşte să intre cu forţa, nu-i aşa? Sper că nu e capabilă să achite datoria la bancă şi să intre peste noi, fie că vrem, fie că nu. Ar face aşa ceva? Isuse, la asta nici nu m-am gândit.

- Nici Marcie nu s-a gândit. Cel puţin aşa cred, zise Chase. Nu a propus aşa ceva.

Cu mâinile în şolduri, Lucky stătea în faţa fratelui său.

- Ce anume a propus, exact?

Nu mai avea posibilitatea să ocolească răspunsul. Se gândi că dacă Marcie putea vorbi deschis, putea s-o facă şi el.

- A propus să ne căsătorim.

- Poftim?

- Să ne căsătorim!

- Cine?

- Eu cu ea, răspunse el, certăreţ. Cine naiba credeai?

- Nu ştiu ce să mai cred!

- Ei bine, ea mi-a făcut această propunere.

- Marcie Johns ţi-a propus să te căsătoreşti cu ea?

- Nu asta ţi-am spus mai înainte? Urlă Chase.

- Nu-mi vine să cred aşa ceva!

- Ba să crezi.

Chase îl fixă pe fratele lui, care rămăsese uluit. Apoi, ochii i se micşorară, suspicioşi.

- Aşteaptă o clipă. Unde eraţi în acel minut? Ce făceaţi?

- Nu ceea ce crezi tu. Beam cafea şi mâncam biscuiţi cu ciocolată.

- Nu făceaţi...

- Nu!

- Lucky se lăsă din nou în fotoliu. Urmă un lung moment de tăcere, în timp ce Lucky îl privea pe Chase iar Chase încerca să-i evite privirea. În cele din urmă, Lucky îl întrebă:

- Vorbea serios?

- Se părea că da.

- La naiba, mormăi Lucky, încă vizibil descumpănit.

- Mi-a înşirat toate argumentele. Prietenie, stabilitate, chestii din astea. Şi, desigur, banii.

Lucky clătină din cap mirat, apoi începu să râdă.

- Nu-mi vine să cred. Chiar ţi-a spus că îţi dă bani în schimbul căsătoriei cu ea?

- Într-un fel. Mi-a vorbit în sensul ăsta.

- Poţi să înţelegi una ca asta? Am auzit că, în materie de afaceri, e de fier, dar cine ar fi crezut că ar face un lucru ca ăsta? Ce i-ai zis? Vreau să spun – făcu o pauză şi un semn cu ochiul – presupun că ai spus nu.

- Da, aşa i-am zis.

De data asta, Chase se ridică şi începu să umble prin cameră. Dintr-un motiv necunoscut, râsul lui Lucky îl iritase. Brusc, simţi că trebuie să apere şi să justifice propunerea lui Marcie.

- N-ar trebui să râzi de ea, spuse el prost dispus. Dacă s-ar fi dezbrăcat goală în faţa mea nu i-ar fi trebuit mai mult curaj decât să facă ce-a făcut.

Lucky îl apucă de braţ pe fratele său şi îl trase la nivelul lui.

- Chase, nu se poate să gândeşti ce cred eu că gândeşti!

Chase întâlni privirea neîncrezătoare a fratelui său şi se surprinse pe sine însuşi când zise:

- E o cale de ieşire din încurcătura în care ne aflăm.

Lucky îl privi fix un moment, fără glas, apoi reacţionă în modul lui caracteristic, nervos. Se apropie la un centimetru de faţa lui Chase.

- Ţi-ai pierdut minţile de tot? Oare tot alcoolul pe care l-ai consumat în ultimele luni ţi-a pus creierul la saramură, sau lovitura aia a taurului ţi-a topit materia cenuşie?

- Asta e o întrebare cu mai multe răspunsuri.

- Nu glumesc!

- Nici eu! Chase se desprinse din mina fratelui său şi se îndepărtă de el. Gândeşte-te! Spune-mi un singur lucru folositor pe care l-am făcut de la moartea Tanyei. Nu poţi. Nimeni nu poate. Asta mi-ai spus-o şi în faţă. Lipsa mea de iniţiativă a adus afacerea familiei în pragul falimentului.

- Această criză nu are nici o legătură cu viaţa ta particulară, strigă Lucky. Nici lipsa de iniţiativă, nici altceva, doar prăbuşirea pieţei petrolului e de vină.

- Totuşi, eu sunt fiul cel mai mare, susţinu Chase, împungându-se în piept cu degetul arătător. Eu sunt cel care răspunde, Lucky. Iar dacă Foraj Tyler se duce pe apa sâmbetei, o voi avea pe conştiinţă tot restul vieţii. Trebuie să fac tot ce pot ca să împiedic să se întâmple asta.

- Chiar să mergi atât de departe încât să te căsătoreşti cu o femeie pe care n-o iubeşti?

- Da, chiar şi să merg atât de departe!

- Tu nu m-ai fi lăsat pe mine să mă căsătoresc cu Susan Young, în urmă cu doi ani, doar ca să ne salveze de distrugere şi ruină. Crezi că eu am să te las să faci un lucru atât de nesăbuit?

- N-ai să ai nici un cuvânt de spus în chestiunea asta.

Brusc, îşi dădu seama că argumenta cu putere în favoarea planului lui Marcie. De când oare? În subconştient, probabil că s-a preocupat de asta toată noaptea. La un moment dat, înainte de a se trezi, se hotărâse că ideea ei nu era în fond chiar atât de imposibilă.

Lucky dădu drumul unui şir de obscenităţi.

- Chase, încă nu ţi-a trecut durerea pentru Tanya. Cum poţi să te gândeşti să te implici cu o altă femeie?

- Nu intenţionez să mă implic. Nu emoţional, oricum. Marcie ştie asta. Ştie că o mai iubesc încă pe Tanya şi este gata să se mulţumească cu o simplă relaţie de camaraderie.

- Rahat. Nici o femeie nu doreşte să se mulţumească cu atât.

- Marcie o face. Ea nu e tipul de romantică.

- Bun, şi de ce asta? Am să-ţi spun eu de ce. Pentru că e o fată bătrână care - cu o ultimă speranţă - vrea să-şi cumpere un soţ.

- Nu e o fată bătrână.

Faptul că îl auzea pe Lucky rostind chiar gândurile pe care le nutrise el cu douăsprezece ore mai devreme, îl făcea pe Chase teribil de furios.

- Nu e uşor pentru o femeie cu atâta succes, ca Marcie, să găsească un bărbat care să nu se simtă ameninţat de succesul ei.

Acest argument îi apăru în minte şi era neobişnuit de bucuros că îl găsise.

- Bine, uită deocamdată asta, zise Lucky, şi gândeşte-te la altceva. Probabil că îşi cumpără şi o conştiinţă curată, îţi aminteşti că ea conducea maşina când soţia ta iubită a fost omorâtă?

Faţa lui Chase se făcu albă de furie. Ochii lui cenuşii căpătară luciul rece al ardeziei.

- Accidentul n-a fost din vina lui Marcie.

- Ştiu asta, Chase, făcu Lucky răbdător. Şi tu o ştii. Toată lumea o ştie. Dar ea ştie? S-a împăcat cu ideea asta până acum? Oare nu cumva încearcă să facă ceva caritabil ca să-şi uşureze povara vinovăţiei, deci îşi impune singură o asemenea situaţie?

Chase rumegă ideea un moment, înainte de a vorbi.

- Şi ce dacă face asta? Tot vom beneficia amândoi de această căsătorie. Amândoi vom obţine ceea ce vrem.

Compania de Foraj Tyler nu va mai fi falimentară Iar Marcie va avea un soţ şi o conştiinţă curată.

Lucky îşi ridică mâinile într-un gest de neîncredere şi le lăsă din nou să cadă spre coapse, cu un sunet puternic de palme.

- Măcar îţi place femeia asta, Chase?

- Da, foarte mult, spuse el cu sinceritate. Am fost întotdeauna buni colegi.

- Buni colegi. Grozav. Dezgustul lui Lucky era vizibil. Vrei să te culci cu ea?

- Nu m-am gândit la asta.

- Ai face bine să te gândeşti. Sunt sigur că ea s-a gândit. Sunt destul de sigur că partea cu sexul intră în tocmeală.

Lucky folosi tăcerea temporară a lui Chase ca să-şi întărească ideea.

- Să te culci cu o curvă o noapte şi să pleci mai departe a doua zi este altceva, decât să te culci cu cineva cu care trebuie să stai ani de zile.

- Mulţumesc pentru lecţia despre femei, frăţiorule, râse Chase. Am să mi-o notez, în caz că o să am nevoie vreodată de sfatul tău.

- La naiba, Chase. Eu încerc doar să te fac să te gândeşti bine. O să restitui imediat împrumutul de la bancă, dar o să rămâi legat de Marcie pe viaţă. Doar dacă nu plănuieşti să o laşi baltă, după ce şi-a îndeplinit partea ei din înţelegere.

- N-aş face niciodată una ca asta!

- Dar ai spus că o mai iubeşti pe Tanya.

- Da, aşa-i.

- Deci, de fiecare dată când o s-o duci pe Marcie în pat, o s-o faci din obligaţie, sau, mai rău, din milă. O să fie o faptă bună...

- Dacă termini fraza asta, o să te pocnesc al naibii. Degetul arătător al lui Chase era îndreptat spre buzele fratelui său. Să nu vorbeşti aşa despre ea!

Lucky se dădu un pas înapoi şi se uită neîncrezător la fratele său.

- O aperi, Chase. Asta înseamnă că te-ai hotărât deja, nu-i aşa?

- Îţi mulţumesc că ai venit, Pat. Laurie Tyler îl conduse pe şeriful Pat Bush în bucătărie. El era musafir de „uşa din spate”. Ea s-ar fi simţit insultată, dacă el ar fi venit la uşa din faţă şi ar fi sunat. De când se căsătorise, Pat fusese un bun prieten al lui Bud şi ai ei. Bud murise de cancer în urmă cu câţiva ani, dar Pat rămăsese un prieten sincer al familiei. Te puteai baza pe el la nevoie. Ca acum, de pildă.

Îşi puse pălăria mare Stetson pe masa din bucătărie şi îşi scoase jacheta de uniformă punând-o pe spătarul scaunului, înainte de a se aşeza. Laurie puse în faţa lui o ceaşcă de cafea.

- Mulţumesc. Ce s-a întâmplat, Laurie?

- Chase se însoară.

Marginea ceştii era deja la buzele lui Pat. Anunţul ei uluitor îl făcu să tresară. Îşi arse limba cu cafeaua fierbinte.

- Se căsătoreşte! Exclamă el.

- Într-adevăr, Pat. Sunt atât de supărată, că nu ştiu ce să fac.

- Cu cine se căsătoreşte? O căutătoare de aur care pretinde că i-a făcut un copil sau ceva de felul ăsta?

- Nu, nu, nimic de felul ăsta, îi spuse Laurie, clătinând tristă din cap.

Avea părul pal. Înainte fusese blond, dar acum avea o nuanţă de bej, prin adăugarea unor şuviţe albe ici-colo. Era tunsă scurt şi coafată la modă. se puteau da cu zece ani mai puţin decât avea. Trupul ei zvelt era invidiat de femeile de vârsta ei, iar ochii ei albaştri erau animaţi şi vioi. Acum erau totuşi întunecaţi de preocuparea pentru copilul ei cel mai mare.

- Se căsătoreşte cu Marcie Johns.

6

Dezvăluirile uluitoare veneau atât de repede, unele după altele, încât băutul cafelei devenise riscant. Pat puse ceaşca pe masă.

- Marcie Johns? Şopti el. La naiba. Să mai vorbeşti de ironia soartei.

- Da, nu-i aşa?

- Dar cum s-a întâmplat asta?

Laurie îi spuse ce ştia ea, începând cu faptul că Marcie îl adusese cu maşina de la Fort Worth după ce fusese rănit, şi terminînd cu o relatare ad litteram a unei convorbiri telefonice pe care-o avusese cu Chase mai devreme, în după-amiaza aceea.

- Mi-a spus că au hotărât să se căsătorească poimâine la birourile judecătorului Walker. A sugerat ca Sage să rămână în oraş, dacă vrea să fie prezentă şi dacă îşi poate permite să lipsească de la cursuri. El a spus că Marcie voia ca părinţii ei să vină de la Houston pentru ceremonie. Erau preocupaţi dacă şoseaua dintre oraşe va fi în bună stare.

- Şoseaua! S-a hotărât să se căsătorească după ce tocmai a ieşit dintr-o perioadă de doi ani de beţii, din cauza morţii soţiei lui, iar acum se preocupă de şosele?

- Asta-i problema, zise ea, cu vocea spartă de emoţie. Nu cred că ştie ce face.

Pat îşi şterse faţa cu o mina mare, aspră. Avea o faţă plină, cam dură; dar era considerat un bărbat bine. Încă mai avea un păr bogat, deşi era pe jumătate încărunţit.

Zeci de femei oftaseră după el, de-a lungul anilor. S-a întâlnit cu unele, dar natura muncii lui şi ataşamentul pe care aceasta i-l solicita, îl făcuseră să rămână neînsurat.

Mai mult sau mai puţin, el îi adoptase pe copiii familiei Tyler ca fiind ai săi. De aceea, împărtăşea acum îngrijorarea lui Laurie pentru Chase. El îşi amintea amploarea suferinţei tânărului bărbat când soţia lui fusese omorâtă.

- Vrei să stau de vorbă cu el, Laurie?

- N-ar ajuta la nimic, spuse ea îndurerată. Lucky a încercat azi-dimineaţă să-i bage minţile în cap. Lucky a zis că, cu cât îi dădea mai multe argumente împotriva căsătoriei, cu atât Chase devenea mai încăpăţânat, susţinând că este un lucru bun de făcut.

Bineînţeles că Sage a avut câteva păreri ferme şi în această problemă, când i-am spus. A trebuit s-o ameninţ ca să nu-i spună nimic. Dumnezeu ştie ce ar fi putut ieşi din gura ei.

Nimeni nu e bucuros de această idee, dar nu vreau ca asta să provoace o ruptură în familie, acum, când Chase abia s-a întors. S-ar putea să închidă uşile spre noi şi să nu le mai deschidă niciodată.

Îi apărură lacrimi în ochi.

Pat întinse mâna peste masă şi o puse peste mâna ei.

- N-am ştiut că Chase o cunoaşte atât de bine pe domnişoara Johns.

Laurie îşi şterse ochii cu un şerveţel.

- Au fost colegi de clasă. Nu s-au mai văzut după absolvirea liceului, pentru că părinţii ei s-au mutat la Houston. Ea şi Chase nu s-au mai întâlnit, până când Tanya a început să caute o casă, chiar înainte de a muri. Să nu mă înţelegi greşit, Pat. Nu obiectez împotriva lui Marcie. Eu o găsesc perfect încântătoare. A devenit o femeie frumoasă şi a fost întotdeauna deşteaptă.

Faţa ei frumoasă se încruntă.

- De aceea, nu pot înţelege de ce se bagă în aşa ceva.

- Nici eu nu înţeleg.

- Păi, după cum spune Lucky, care m-a sunat imediat după ce a vorbit cu Chase, Marcie a fost aceea care i-a cerut să se căsătorească cu ea, şi nu invers.

- Nu mai spune!

Laurie îi repovesti lui Pat tot ce îi spusese Lucky.

- El se căsătoreşte pentru bani, remarcă Pat, când ea termină. O face ca să salveze Compania de Foraj Tyler.

- Aşa se pare. De aceea sunt atât de supărată. Conştient sau nu, Bud şi cu mine i-am infiltrat lui Chase acest sentiment de răspundere. El pune totul la inimă şi îşi asumă poverile fiecăruia.

- E un lucru obişnuit pentru cel mai mare dintre copii.

- Ştiu, dar Chase merge până la extreme. După moartea Tanyei, s-a învinovăţit că nu s-a dus cu ea în după-amiaza aceea, crezând că, dacă el ar fi fost acolo, ea n-ar fi murit.

- Asta-i o nebunie.

- Da, dar aşa e el. Ia asupra sa problemele tuturor. Probabil că se simte vinovat că şi-a părăsit răspunderile afacerii în ultimele optsprezece luni. Acesta e modul lui de a ispăşi. Sperasem că revenirea lui acasă va marca un nou început. Nu mă gândeam că va lua o asemenea formă. Se obligă la ani de nefericire, ca să salveze Compania de Foraj Tyler. Şi o condamnă şi pe Marcie la amărăciune. Nu-mi pot imagina care este motivaţia ei. Dar ştiu, fără nici o umbră de îndoială, că Chase o mai iubeşte încă pe Tanya. Tot aşa cum e cazul cu Bud şi cu mine. N-am încetat să-l iubesc, de când a murit.

Pe nesimţite, Pat îşi retrase mâna de pe mâna ei. Şezu liniştit şi o lăsă să plângă un moment, înainte de a o întreba:

- Ce vrei să fac eu, Laurie?

Ea îşi înălţă capul şi îi zâmbi printre lacrimi.

- Exact ceea ce faci. Să asculţi. Simţeam nevoia să vorbesc cu cineva. Devon nu s-a simţit prea bine în ultima vreme - şi asta mă îngrijorează. Lucky se enervează, se

înfurie, blestemând în şoaptă şi bătând cu pumnul în palmă. Sage vorbeşte aiurea şi spune lucruri care îmi provoacă şi mai multă supărare. Aveam nevoie de cineva solid, ca tine, care să mă asculte.

Zâmbind strengăreşte, Pat îşi frecă mâna peste un început de burtă.

- Ăsta sunt eu. Solid. Bucuros să-ţi fiu de folos. Ştii că i-am promis lui Bud, înainte de a muri, să am grijă de copiii lui, Am de gând să-l iau pe Chase de guler şi, după ce o să-l scutur bine ca să-i vină mintea la cap, o să-i dau o bătaie bună. Dacă nu pentru altceva, măcar pentru faptul că ţi-a făcut viaţa un iad, lunile astea.

- Probabil că o să dea înapoi. Oftă tremurat. Nu mai sunt copii, Pat. Sunt oameni maturi. Iau propriile lor hotărâri şi eu nu pot face decât prea puţin sau nimic în legătură cu ele, chiar dacă eu cred că ei fac o greşeală groaznică.

Zâmbetul ei dispăru treptat în timp ce se uita la faţa prietenului ei drag.

- Ah, Pat, la ce se gândeşte oare Chase când face asta?

Aşteptând în anticamera biroului judecătorului Walker, Chase se întreba la ce se gândise oare când făcuse asta.

Ultimele două zile fuseseră atât de agitate, încât nu avusese realmente timp să lase realitatea să-i pătrundă în minte. Poate că, în subconştient, făcuse lucrurile repede ca să nu trebuiască să se gândească.

Marcie primise decizia lui cu mai multă stăpânire de sine decât anticipase el. La scurt timp după cearta lui cu Lucky, se dusese la biroul de tranzacţii imobiliare al lui Marcie. Esme, care purta o rochie verde şi ciorapi roşii, îl anunţă. Marcie era în biroul ei, răsfoind o revistă.

De îndată ce Esme ieşise, el spusese:

- Cred că ai avut o idee bună aseară, Marcie. Hai să ne căsătorim.

Nu se aşteptase Ca ea să-şi arunce braţele în jurul lui, să-i acopere faţa cu sărutări fierbinţi şi să-i mormăie

mulţumiri printre lacrimi. Nu se aşteptase ca ea să i se arunce la picioare şi să-i jure fidelitate nemuritoare.

Dar se aşteptase la ceva mai mult entuziasm decât o strângere de mină.

- Înainte de a ne da mâna, spusese el, am o singură pretenţie. Ea păru că-şi trage repede răsuflarea şi rămâne aşa, dar poate că doar îşi imaginase asta, pentru că faţa ei rămăsese calmă. Am să-ţi restitui fiecare cent pe care îl investeşti în Compania de Foraj Tyler.

- Nu-i nevoie.

- Pentru mine, este. Şi este o condiţie ca această căsătorie să aibă loc. S-ar putea să treacă ani, dar ai să-ţi primeşti banii înapoi.

- Vor fi banii noştri, Chase, dar dacă aşa crezi tu în privinţa asta, aşa va fi.

Pecetluiseră înţelegerea cu o foarte neromantică strângere de mână, ca la o afacere. De atunci încolo, lucrurile se rostogoliseră ca un bulgăre de zăpadă. Şi-au anunţat familiile şi au stabilit data, conform agendei judecătorului.

Deşi mai putea amâna până la o dată mai convenabilă, Chase eliberă apartamentul în care locuise cu Tanya din ziua căsătoriei. La câteva săptămâni după moartea ei, familia venise să ia lucrurile pe care nu voise să le păstreze, aşa că nu avea probleme în această privinţă.

Nu-i trebuise mult timp să-şi împacheteze lucrurile şi să le mute acasă la Marcie. De fapt, mutarea îi închisese orice portiţă de scăpare şi ăsta era motivul pentru care, probabil, o făcuse.

A fost un singur moment neplăcut în cursul mutării.

- Acesta-i dormitorul meu, îi spusese Marcie, în timp ce deschidea uşa unei camere mari, plăcute. Peretele din spatele patului era acoperit cu un material asortat cu draperiile şi cuvertura patului, Un şezlong aşezat într-un colţ era şi el tapiţat cu un material potrivit. Dormitorul ei nu arăta mai modern decât restul casei în privinţa

decorării. Era feminin, fără să fie încărcat şi pretenţios, un amestec plăcut de căldură şi spaţiu.

Privirea lui se îndreptă spre pat şi, pe moment, se simţi prost.

- Unde-i dormitorul meu?

- Acolo.

Ea arătase spre o uşă închisă, în partea opusă a coridorului. În camera aceea Chase îşi dusese lucrurile. Marcie nu-l invitase să împartă camera ei. El se simţi uşurat. Fusese scutit să-i spună „nu”.

De când Lucky îi amintise de culcatul cu ea, Chase se gândise mult la lucrul ăsta. Ea nu i-o spusese direct, dar era clar că se aştepta ca ei să aibă o relaţie sexuală. La început, nu se putu imagina distrându-se gol cu Gâsculiţa Johns dar, după ce se obişnui cu ideea, se gândi că nu va fi chiar atât de rău.

Ea era o femeie atrăgătoare. El era un bărbat cu pofte sexuale sănătoase. Privind lucrurile dintr-un punct de vedere pur pragmatic, îşi închipui că va putea avea relaţii sexuale cu ea, ocazionale, fără prea mare dificultate.

Împărţirea unui dormitor era însă o intimitate rezervată soţiei lui. Deşi era pe punctul de a-i oferi legal acest titlu lui Marcie, în inima lui Tanya avea să fie soţia lui pe veci. Va putea, periodic, să împartă patul cu Marcie, dar va dormi în altă cameră:

În afară de mutarea din apartament, au fost nevoiţi să facă analize de sânge, să cumpere o licenţă, a trebuit să se certe cu fratele lui, să o liniştească pe mama sa, să nu-şi omoare sora în caz că mai deschidea gura încă o dată în legătură cu integritatea discutabilă a facultăţilor lui mintale, şi să-şi cumpere un costum nou, închis la culoare.

Din cauza unei îmbunătăţiri fericite a vremii, socrii lui au putut sosi cu o seară înainte şi i-au invitat, pe Marcie, pe el şi întreaga familie, la cină la Country Club din Milton Point. Cuplul era aproape ameţit de faptul că singurul lor

copil se căsătorea, în sfârşit. Păreau atât de patetic uşuraţi că nu va rămâne fată bătrână, încât Chase se simţi jenat pentru Marcie. Feţele lor erau singurele vesele de la masă.

Spre lăudă ei, Laurie făcuse tot posibilul pentru a face ca situaţia aceasta încordată să fie cât mai plăcută. Pat Bush fusese şi el acolo, ca să-şi ofere sprijinul moral. Devon întreţinuse şi ea conversaţia când era pe cale să se stingă, dar îşi arătase nervozitatea printr-o poftă de mâncare uriaşă, care a devenit ţinta mai multor glume.

Sub ameninţarea cu moartea, Sage îşi păstrase părerile pentru sine. La sfârşitul serii, când o îmbrăţişă de noapte bună pe viitoarea ei cumnată, s-ar fi putut crede că Marcie era o femeie sortită să meargă la galere şi nu o mireasă în drum spre altar.

Lucky păstrase un limbaj civilizat, dar gândurile i se puteau ghici după posomoreala lui permanentă. Era clar că el considera că fratele lui făcea o greşeală îngrozitoare.

Chase se întreba dacă era adevărat ce vedea, când se uita la femeia care stătea acum alături de el. Marcie nu deranja ochiul defel. De fapt, arăta frumoasă. Era îmbrăcată într-un costum alb de lână, care arăta ca o rochie de mireasă, în ciuda liniei sobre. Avea părul ridicat şi purta o pălăriuţă cu o voaletă până la nas. În spatele acesteia, ochii ei albaştri erau strălucitori şi zâmbitori.

- Eşti nervos? Îl întrebă ea.

- Nu mă simt în largul meu, spuse el. N-am avut timp să dau la modificat haina costumului. Mă cam ţine în spate.

Ea ridică mâna şi o trecu peste umerii lui.

- Ăsta-i preţul pe care-l plăteşti pentru că ai umeri atât de laţi.

Chase tresări ca un reflex, dar nu era sigur dacă o făcuse din cauza atingerii neaşteptate şi foarte caracteristice unei soţii, a lui Marcie, sau pentru că

secretara alesese tocmai acel moment ca să le spună că judecătorul îi aşteaptă.

Intrară pe rând în biroul tăcut, placat cu lemn: mireasa şi mirele, părinţii lui Marcie, toţi cei din familia Tyler şi Pat Bush. A fost o adunare sobră.

Gândurile lui Chase zburau înapoi, prin memorie, spre frumoasă nuntă din biserica luminată cu lumânări, pe care au avut-o Tanya şi el. Familia ei numeroasă umpluse primele şiruri de strane. Fusese un eveniment fericit, deşi ambele mame plânseseră puţin în elegantele batiste de dantelă pe care le brodase Tanya şi li le dăduse în dar.

Nimeni din asistenţă nu se îndoia de dragostea dintre ei. Tanya era de o frumuseţe care îţi tăia respiraţia, când trecu alunecând în rochia ei albă. Îşi juraseră dragoste unul altuia şi credinţă până la moarte.

- Chase, vrei s-o iei pe Marcie Elaine Johns de soţie, conform legii? Vrei să o iubeşti, să o cinsteşti, să o aperi şi să o întreţii atâta timp cât veţi trăi amândoi?

Întrebarea îl scoase pe Chase din dulcea lui visare şi îl aruncă în prezentul crud. Se uită fix la judecător, care privea la el uimit. Apoi, se uită la chipul lui Marcie, în aşteptare.

- Da, vreau.

Judecătorul îi puse aceeaşi întrebare lui Marcie^ Ea răspunse cu o voce blândă, solemnă. Ei schimbară verighetele simple, de aur, pe care le cumpăraseră împreună cu o zi înainte. Judecătorul îi declară soţ şi soţie, apoi îi spuse lui Chase:

- Poţi să-ţi săruţi mireasa.

Inima lui Chase se opri.

Se culcase cu nenumărate femei după moartea Tanyei, dar n-o sărutase pe nici una. Cumva, acest amestec al gurilor părea mai intim şi mai personal. Sărutul se făcea faţă-n faţă, ochi în ochi, şi cerea o oarecare participare de ambele părţi.

Se întoarse spre mireasa lui şi îi luă umerii între mâini. Îşi lăsă capul în jos, o clipă. Se opri. Mica lor congregaţie părea că-şi ţine respiraţia.

Nu se putu uita în ochii lui Marcie, pentru că nu voia să-i vadă îngrijorarea sau reţinerea. Aşa că se concentră asupra buzelor ei. Buze frumos formate, de culoarea piersicilor din curtea lor când sunt gata să fie culese. Arătau moi şi acum tremurau uşor.

Îşi lăsă capul în jos şi îi atinse buzele. Erau destul de pliabile, ca să-l facă curios, şi destul de atrăgătoare ca să-l facă precaut. Cedă primei idei şi apăsă pe ele ceva mai ferm. Apoi se retrase repede. Ea zâmbi. La fel şi el. Dar zâmbetul lui părea artificial.

Fu îmbrăţişat în grabă, cu mulţumire, de mama lui Marcie. Domnul Johns îi strânse mâna cu entuziasm, urându-i bun venit în mica lor familie. În timp ce-i spunea ceva, el îşi trecu reflex limba peste buze... şi fu şocat să simtă acolo gustul lui Marcie.

- Când au spus ai tăi că pleacă la Houston?

- Mâine dimineaţă.

Chase o ajută pe Marcie să-şi scoată jacheta de blană, pe care o atârna pe cuierul-pom de lângă uşa din faţă... uşa lor din faţă.

- De ce sunt aşa grăbiţi? De ce nu mai rămân pe-aici, câteva zile?

- De când au ieşit la pensie, nu fac altceva decât să joace golf. Nu le place să nu respecte datele partidelor. În plus, au simţit că, dacă ar rămâne în oraş, ne-ar deranja luna de miere.

- Aha!

El îşi scoase haina. Mulţumit că a scăpat de ea, îşi mişcă braţele şi umerii şi îşi slăbi nodul cravatei.

- Să deschidem o sticlă de şampanie?

- De ce nu?

Veselia ei suna forţată. Îşi scoase pălăria şi o puse pe măsuţă, apoi se duse după pahare.

- A fost drăguţ din partea lui Devon şi a lui Lucky să ne-o ofere. Mai ales că el e atât de potrivnic căsătoriei noastre.

- Ce te face să spui asta?

El făcu să sară dopul sticlei şi turnă şampanie în paharele pe care ea le ţinea la îndemână.

- Glumeşti? Ar trebui să fiu oarbă ca să nu observ dezaprobarea lui. Se încruntă, de câte ori se uită la mine.

- Nu se încruntă la tine. Ci la mine. Rezervele lui n-au nimic de-a face cu tine. Se teme că, din cauza mea, vom fi amândoi foarte nefericiţi.

- Aşa ai de gând să faci?

Privirile li se întâlniră. Deşi gura ei era uşor curbată, într-un zâmbet, el ştia că întrebarea ei nu era glumeaţă sau frivolă.

- Am să mă străduiesc să n-o fac, Marcie.

- Pentru mine atât e de ajuns.

Ea îşi ciocni paharul de al lui. Privindu-se în continuare în ochi, sorbiră şampania rece, pişcătoare.

- Ţi-e foame? Întrebă ea.

- Puţin.

Întorcându-se cu spatele la el, ea se duse în bucătărie. Când se îndepărtă, Chase observă că fusta îngustă a costumului ei i se mula foarte bine pe fund. Avea şi picioare frumoase. Îşi lărgi şi mai mult nodul cravatei şi se întrebă de ce temperatura era atât de ridicată.

Pentru a-şi abate atenţia de la senzaţia neplăcută, el spuse:

- Pe deasupra, Lucky are curajul să mă critice când e vorba de alegerea unei soţii. Deşi Devon era măritată, când s-au întâlnit.

- Îmi amintesc. A fost un adevărat scandal, la vremea respectivă. Alibiul pentru acuzaţia de incendiu premeditat era faptul că îşi petrecuse noaptea cu o femeie măritată.

- Erau circumstanţe atenuante.

- Da, ştiu. Văzându-i acum împreună, nimeni nu se poate îndoi că erau făcuţi unul pentru celălalt.

Când deschise frigiderul, ea exclamă:

- Vai! Ia uite, Chase! Ridică un coş învelit în celofan, plin cu brânzeturi, fructe, o cutie cu ciocolată şi chiar şuncă în cutie.

- E şi o carte de vizită.

Desfăcând plicul alb, ea citi cu glas tare:

- „Cu dragoste şi cele mai bune urări de fericire”. E de la mama ta şi de la Sage. Au fost drăguţe, nu-i aşa?

El i se alătură la bar, unde ea desfăcu celofanul.

- Desigur, au fost drăguţe.

Se simţea neobişnuit de binevoitor faţă de sora lui pentru că îl salvase să facă un pas greşit, de neiertat. Mai devreme, în ziua aceea, ea îl întrebase ce fel de buchet de flori a comandat pentru Marcie. Ruşinat, el recunoscuse că nici nu-i trecuse prin minte să comande un buchet.

În panică, Sage spusese că se va îngriji ea de asta. Două ore mai târziu şi exact la momentul oportun, ea se întorsese cu buchetul miresei, din trandafiri albi şi liliac alb, pe care Marcie tocmai îl pusese cu blânde?e pe bar, alături de coşul primit în dar.

Era clar că drumul la florărie nu fusese singurul drum pe care îl făcuse Sage pentru el. Văzând plăcerea de pe chipul lui Marcie în timp ce despacheta alimentele, le fu recunoscător mamei şi surorii sale pentru că se gândiseră la asta.

- Probabil că au fost livrate în timp ce părinţii mei erau aici. Eu plecasem la coafor. Uite, şi nişte brânză!

Ea îi arăta un cub de brânză topită elveţiană, iar el o mânca din mâna ei. I se strânse stomacul când simţi atingerea ei uşoară pe buze.

- Mulţumesc.

- Cu plăcere. Proaspăt căsătoriţii fac asta cu tortul de nuntă.

- Ar fi trebuit să avem un tort.

- N-are importanţă. Mie îmi place să fac lucrurile netradiţional.

Ea zâmbea, însă el simţi o urmă de tristeţe în vocea ei. Dar dispăru repede. Ba chiar şi râse uşor.

- Ai să rămâi flămând, dacă îţi dau în gură fiecare îmbucătură. Nu vrei să faci focul în cămin în timp ce eu am să pregătesc pentru fiecare un platou? Am fost prea nervoasă ca să mănânc la prânz.

Când el făcu să ardă un foc strălucitor, ea i se alătură în camera de zi, ducând două platouri cu biscuiţi săraţi, brânza, bucăţi de mere şi pere şi felii de şuncă.

Ea îşi scoase pantofii şi jacheta de la costum, aşezându-se confortabil în fotoliul de piele în care stătuse cu şaptezeci şi două de ore în urmă, înainte de a-i face propunerea de căsătorie.

Ca un semn bun, după cum spera el, soarele apăruse în acea după-amiază, pentru prima oară după multe zile. Acum însă trecuse deja dincolo de orizont şi cerul era de culoare vânătă. Luna era generoasă, dar lumina pe care o aruncă părea delicată şi rece.

Prin contrast, în interior, înfăşuraţi în strălucirea focului, le era cald. Marcie strălucea la fel de luminoasă ca şi focul, observă Chase, în timp ce mânca metodic din farfuria pe care i-o pregătise. Fusta şi bluza ei erau aproape de aceeaşi culoare cu a pielii fotoliului în care se cuibărise. Fundalul monocromatic sublinia culoarea vibrantă a părului ei. Bluza era de mătase şi părea moale, după câte ghicea el. Se mula după formele ei, într-un mod excitant, totuşi decent.

- Chase!

Vocea ei plină de ezitare îl făcu să-şi ia ochii de la sânii ei.

- Mm?

- Te întrebi cum arăt fără haine pe mine?

Căscă gura şi rămase aşa câteva secunde. Apoi o închise şi zâmbi autoironie.

- Cred că da, în subconştient. În mod conştient, mă gândeam însă cât de drăguţă eşti în lumina focului. Culorile tale se potrivesc cu ea. Chiar şi ochii. Sunt de aceeaşi nuanţă cu albastrul din flacără.

- Nu pescuiam complimente.

- Ştiu.

Lăsă farfuria deoparte şi luă paharul de şampanie pe care-l umpluse deja din nou. Se uită în băutura cu bule în timp ce întrebă:

- Te-ai gândit vreodată cum arăt fără haine? Înainte ca el să aibă posibilitatea să răspundă, ea adăugă repede: Las-o baltă. Ştiu că nu.

Bău repede din şampanie.

- De fapt, m-am gândit.

- Te-ai gândit?

- Da.

- Când?

- Când eram într-a unsprezecea, aşa cred. Era sfârşitul anului. Ziua împărţirii premiilor. Tu ai traversat scenă ca să primeşti unul dintre numeroasele tale premii. Ca preşedinte al clasei, eu eram pe scenă. Tu ai trecut chiar prin faţa reflectorului, care era în spatele publicului. Câteva secunde ai arătat ca o siluetă şi ţi-am văzut profilul. Îmi amintesc că atunci m-am gândit, care băiat de şaptesprezece ani n-ar fi făcut-o, cum arăţi oare goală.

Ea râse, un râs gros, din gât.

- Eu mă întrebam dacă măcar mă observai.

Expresia lui uluită o făcu să râdă din nou.

- Ştiam exact unde şedeai. Când am trecut prin faţa ta, mi-am scos pieptul înainte, anume.

- Nu mă păcăleşti?

Ea dădu din cap.

- De ce aş face-o? Bănuiesc că atunci voiam să-ţi atrag atenţia. N-am reuşit, remarcă ea, scuturându-şi de pe fustă o firimitură inexistentă. Curiozitatea ta n-a fost destul de puternică pentru a încerca să afli cum arătam goală.

- Păi, aveam atunci o prietenă. Cred că era Undă...

- Nu. Era Debbie Aldrich.

- A, aşa-i, Debbie. Am rupt legătura în vara aceea, chiar înainte de ultimul an.

- Apoi ai început să te întâlneşti cu Lorna Fitzwilliams.

El clătină din cap.

- Cum de-ţi aminteşti toate astea?

- Îmi amintesc, spuse ea moale. După ce bău şampania, se ridică de pe fotoliul de piele. Vrei nişte ciocolată sau o lăsăm pe mâine?

- Mâine. Sunt sătul.

Ea zâmbi ca o fetiţă.

- Bine. O să avem ceva la ce să ne gândim cu plăcere.

Lăsându-şi jacheta şi pantofii unde erau, se îndreptă spre scară în ciorapi.

- Eu mă duc sus.

- Bine.

- Ne vedem într-un minut.

La sfârşitul propoziţiei ei, era o oarecare urmă de întrebare.

- Sigur. Doar am să... ăăă... aranjez focul.

Ea continuă să urce. Când ajunse la uşa dormitorului ei, se uită la el din galerie şi-i zâmbi ademenitor, înainte de a dispărea pe uşa dormitorului, închizând-o după ea,

Chase îşi frecă palmele în sus şi în jos-pe pantalonii costumului. Apoi adună vasele şi le duse în bucătărie. Conştiincios, puse înapoi în frigider coşul dăruit. Controlă cu grijă uşile, ca să se asigure că erau încuiate. Conectă sistemul de alarmă. Aranjă focul.

Când nu mai rămăsese nimic de făcut, se îndreptă spre etaj. Pe la jumătatea drumului, se răzgândi. Luând-o

înapoi, se întoarse la bar, luă o sticlă de whisky din dulapul de sus şi abia apoi se duse spre camera lui.

În baia alăturată, umplu paharul pentru periuţa de dinţi cu whisky şi, îl dădu pe gât dintr-odată. Băutura făcu să-i vină lacrimi în ochi şi îi înţepă esofagul, dar răspândi o căldură plăcută în trupul lui. Totuşi, nu reuşi să-i uşureze îngrijorarea.

Cum naiba o să reuşească să treacă prin încercarea asta?

Blestemat fie fratele lui! Lucky, sau avusese dreptate, sau îi băgase în cap un gând care să-l macine. În orice caz, o aventură de o noapte era cu totul diferită de o noapte de nuntă.

Femeia care îl aştepta în dormitorul alăturat nu era doar un trup cald. Avea o personalitate, un zâmbet, o inimă care nu meritau să fie frânte. Dar el nu avea prea mult-de oferit şi se temea că asta nu avea să fie de ajuns.

La naiba, ea ştiuse asta.

Ea a vrut-o.

Ea spusese că va lua ceea ce va avea el de dat şi nu se va aştepta la nimic mai mult. Cu această idee în gând, îşi scoase cămaşa, dar rămase cu pantalonii pe el. Bandajul din jurul coastelor părea foarte alb pe lângă pieptul lui bronzat şi pantalonii negri. Îşi scoase pantofii şi ciorapii. Îşi trecu o perie prin păr. Se spălă pe dinţi. Se dădu cu puţină colonie. Mai dădu pe gât încă un pahar de whisky.

Apoi, se aşeză pe marginea patului lui şi se uită spre uşă. Era ca în copilărie, când ştia că trebuie să facă o injecţie şi stătea în sala de aşteptare a doctorului. Teama de injecţie e partea cea mai rea. Atunci ţi se strânge stomacul şi îţi transpiră palmele. Cu cât amina mai mult, cu atât e mai rău. Mai bine să termine. Se ridică. Îşi părăsi camera şi o porni prin galerie. Bătu la uşa ei închisă.

- Intră, Chase.

Luminări aprinse şi flori proaspete erau aşezate în vaze răspândite în cameră. Combinaţia mirosea minunat, la fel de ameţitor că şi băutura.

Ochii lui trecură în revistă camera, înainte de a se opri brusc asupra lui Marcie. Era o viziune angelică stând lângă patul mare care fusese deja desfăcut, dezvăluind cearceafuri de culoarea pastelată a interiorului unei scoici de mare.

Capotul ei era pal şi mătăsos. Forma corpului ei se dezvăluia pe sub el. El putu localiza centrul sânilor şi delta dintre coapse. Îşi lăsase părul în jos. Lumina lumânărilor care se reflecta în păr arăta ca o aureolă ce îi înconjura capul. Dar privirea din ochii ei nu era inocentă. Nici pe departe.

Chase gemu în gând. Ea făcuse din asta ceva aparte, o adevărată noapte de nuntă pentru îndrăgostiţi.

- M-am gândit că ai putea să mai vrei şampanie.

Ea arătă spre un vas de argint cu gheaţă, de pe

Noptieră. În el era o sticlă nedesfăcută, pe care probabil o adusese sus mai devreme. Erau şi două pahare înalte de cristal în formă de lalea, alături de ea.

- Nu, mulţumesc, spuse morocănos.

- Bine.

Acum era, fără îndoială, momentul în care mirele se presupunea că, ia iniţiativa. Mişcându-se băţos, el traversă camera până ajunse la ea. Ştia că se aştepta de la el să spună ceva drăguţ.

- Îmi place... chestia asta.

Făcu un gest spre cămaşa ei de noapte.

- Mulţumesc. Asta şi speram.

Era necesar un sărut. Bine. Asta putea face. Sărutase destule fete

Punându-şi braţele în jurul ei, o trase spre el – oprindu-se înainte de a-şi atinge trupurile – şi o sărută, mai întâi pe frunte, apoi pe obraz şi, în sfârşit, îşi puse buzele pe ale ei.

Buzele ei se despărţiră primitoare. Respiraţia ei era dulce şi curată. El simţi un val de curiozitate. Trebuia să ţină oare seama de asta, să-i dea curs? Ar trebui oare să-şi strecoare limba în gura ei? Ar fi un lucru amabil şi plin de consideraţie, pe care ar trebui să-l facă.

Dar nu. Nu avea sens să ducă treaba asta mai departe decât era nevoie. El ţinu buzele strânse cu hotărâre şi, după câteva secunde, îşi înălţă capul. Fusese sărutul cel mai uscat, neinspirat şi steril pe care-l putea da cineva. Totuşi, lui îi bătea inima tare.

Aceste bătăi de inimă neregulate îl obligau să recunoască faptul că sentimentul care-l împiedica să o sărute intim era frica – acea frică rece, goală, că dacă va începe, nu se va mai putea opri. Azi îi simţise o dată gustul şi esenţa îi rămăsese pe buze ore în şir. Dacă va ceda acum acestei dorinţe neaşteptate...

Un alt gând îi veni brusc, mai îngrozitor decât cel precedent. Dar dacă nu va putea avea o erecţie? Chiar foarte beat fiind, nu eşuase niciodată sexual. Dintre toate femeile cu care se culcase, nici una nu putuse să-i găsească vreo vină când era vorba de pregătirea lui fizică. Dar, cunoscând-o pe Marcie ca prietenă, putea fi altă situaţie.

Doamne Dumnezeule, spera să nu se întîmple. Teama de eşec îl paraliză.

Marcie trebuie să fi simţit că are o dificultate oarecare. Zâmbind atrăgătoare, ea îşi încrucişa braţele peste piept şi lăsă încet să-i cadă de pe umeri bretelele subţiri ale cămăşii de noapte; le trase în jos pe braţe, până când fu goală până la talia fină.

Avea sânii ridicaţi, rotunzi şi plini. Avea poate cele mai rozalii sfârcuri din câte văzuse el vreodată. Şi cele mai sensibile. Pentru că, atunci când îşi scoase cămaşa de noapte şi le atinse, se strânseră şi se închiseră căpătând o nuanţă mai adâncă de roz. Deveniră foarte tari.

Chase salivă abundent. Înghiţi, ca să nu se înece. Trupul i se mişcă în spatele prohabului pantalonilor lui negri şi simţi un val de uşurare.

Marcie lăsă cămaşa de noapte să-i cadă pe podea. Cu graţie păşi în afara cercului de mătase şi i se arătă goală. Avea laba piciorului arcuită şi subţire. Picioarele lungi erau fine, aproape ca de mânz, dar bine făcute. Şoldurile aveau o linie bine rotunjită, dar nu erau voluptuoase.

Ceea ce îi atrase însă privirea, ca un magnet, era smocul de bucle roşcate dintre coapsele ei. Era o privelişte abundentă, atrăgătoare, feminină. Le atinse cu dosul degetelor. Erau elastice. Vii. Atrăgătoare.

Venele lui explodară de o dorinţă nestăpânită. Un torent de sânge i se scurse spre vintre. Atunci, îşi dădu seama că trebuie să se grăbească. Altfel, ar fi fost capabil să exploreze fiecare centimetru al pielii ei de porţelan, să-i ia în gură sfârcurile, să adulmece acel nor roşcat dintre pulpele ei. Era gata să facă din el un caraghios în faţa bunei lui camarade, Gâsculiţa Johns.

- Culcă-te, Marcie, şopti el gros.

Grăbit, înconjură camera, stingând lumânările, pentru că, dacă încerca treaba asta cu lumina

Aprinsă, putea să nu fie în regulă, iar în acest moment, dorea cu disperare să meargă totul bine.

Îşi scoase hainele, pe întuneric, şi îşi puse un prezervativ. Când se întinse în pat, ea se mişcă dornică în braţele lui. El o simţea incredibil de gingaşă şi uşor de sfărâmat când se urcă peste ea şi îi desfăcu pulpele.

Pătrunderea lui fu atât de dură şi rapidă, încât crezu că i-a făcut vreun rău, dar ea nu scoase alt sunet decât un oftat lung, hârâit, când el începu să se mişte.

Nu, la naiba. Nu se presupune că trebuie să-mi placă.

El n-avea voie să-i placă. Nu putea să se bucure. Nu se putea răsfăţa. Trebuia să se grăbească. Trebuia să termine, înainte de a se obişnui. Până atunci, dorea să

facă dragoste toată noaptea. Voia să o facă în fiecare noapte, tot restul vieţii.

Se mişca febril. Gâfâind, lăsă capul în jos. Cu obrazul, atinse întâmplător un sfârc ascuţit. Întorcând capul uşor – doar pentru a-l ajuta să termine mai repede – îl atinse cu limba.

Asta îşi făcu efectul. Se sfârşise.

De îndată ce i se limpezi capul şi îşi recăpătă suflul, se sculă şi îşi căută hainele. Găsindu-le, se îndreptă spre uşă.

- Chase!

El auzi fâşâitul cearceafurilor de satin şi-şi dădu seama că se aşezase în pat.

- Mă dor coastele. Am să mă foiesc toată noaptea. Nu vreau să te deranjez, mormăi el.

Ridicând capul din chiuvetă după ce-şi spălase faţa cu apă rece, Marcie privi la imaginea ei din oglindă. Era o privelişte dureroasă. Plânsese aproape toată noaptea, avea ochii umflaţi şi roşii. Fără sprijinul cosmeticelor, pielea ei arăta spălăcită şi lividă. Îi dezvăluia toţi cei treizeci şi cinci de ani ai ei.

Îşi întrebă imaginea cum de a putut ea oare spera să ispitească un bărbat frumos, viril, ca Chase, care putea avea oricum femeia pe care şi-ar fi dorit-o.

Chiar şi târfa care venise să-l vadă la spital avusese o şansă mai mare să o placă, decât slabă, pistruiată, Gâsculiţa Johns,

Lacrimi sărate îi umplură ochii din nou, dar ea refuză să li se supună. Îşi cufundă trupul în baia fierbinte pe care şi-o pregătise. Apa mângâietoare îi uşură durerea dintre pulpe. Actul sexual fusese rapid, dar fusese dur şi intens.

Săpunindu-şi trupul, şi-l analiză critic. Prinzându-şi sânii în mâini, îi ridică şi dori să fi fost mai grei, mai plini. Se gândi chiar la o operaţie chirurgicală pentru a-i mări, dar înlătură ideea tot atât de repede de cum îi venise. Sânii mari nu l-ar fi făcut pe Chase Tyler s-o iubească mai mult.

Era disperată că nimic nu-l va face vreodată s-o iubească de-adevăratelea.

Era o disperare adâncă, trăise cu ea aproape de când îşi putea aminti,

Ieşind din baie, se uscă şi începu să se îmbrace. Încă din şcoala primară, Chase fusese idolul ei, nimeni nu se putea compara cu el. Împreună cu toţi ceilalţi, el îi spusese Gâsculiţa Johns, dar cumva, venind de la el, nu sunase niciodată crud. Îşi imaginase că el folosea porecla ei cu o nuanţă de afecţiune.

Desigur, ea era cineva cu care el nu s-ar fi gândit vreodată să aibă întâlniri amoroase. Asta ar fi dus prea departe prietenia şi amabilitatea dintre ei.

Absolvind liceul la Milton Point fără a fi solicitată la dragoste, intrase în colegiu cu speranţa că va găsi un băiat printre colegi care să-l egaleze sau să-l depăşească pe Chase Tyler. Avusese numeroase întâlniri – băieţii din colegiu nu păreau atât de înclinaţi să se întâlnească doar cu regine ale frumuseţii, ca liceenii – dar intrase în anul superior fără să găsească pe cineva care să-l înlocuiască pe Chase în inimă sau în mintea ei.

De fapt, a fost o uşurare pentru ea când părinţii ei plecară din Milton Point şi se mutară într-o comunitate de pensionari, lingă Houston. Nu mai trebuia să se întoarcă acasă unde, în mod inevitabil, auzea despre escapadele romantice ale lui Chase şi ale fratelui său sau îl vedea în oraş însoţind întotdeauna o femeie frumoasă.

Când a auzit că s-a căsătorit, a plâns două zile. Apoi, adunându-se şi trasându-şi în mod pragmatic un curs al vieţii în continuare, ea se hotărî că a purta o torţă e un lucru, dar obsesia e altceva. Era nesănătos din punct de vedere mintal şi demoralizator emoţional să suspini pentru un bărbat care nu ştia sau căruia nu-i păsa de existenţa ta.

Curând după ce ajunsese la această decizie importantă, ea îşi începu cariera în domeniul

proprietăţilor imobiliare rezidenţiale. În primul an, fusese a treia pe lista vânzărilor în întreaga regiune metropolitană a Houston-ului. În anul următor, ajunsese prima şi deţinu această poziţie încă doi ani consecutiv.

Îl întâlni pe bărbatul cu care avea să se logodească mai târziu. După acel dezastru, ea hotărî să-şi deschidă propria ei agenţie şi, spre nemulţumirea părinţilor şi a prietenilor ei, decise să se stabilească la Milton Point, unde singura ei concurenţă reală era o firmă neagresivă, familială, care acţiona în acest domeniu de atâta vreme, încât acum o făceau doar din tradiţie.

Se întorsese la Milton Point cu doi ani înainte ca soţia lui Chase să aibă nevoie de serviciile ei. Tanya McDaniel fusese atrăgătoare atât fizic cât şi spiritual. Marcie fusese nemăsurat de bucuroasă când o cunoscuse. Se simţea mai bine, ştiind că Chase se căsătorise cu cineva care îl adoră atât de vizibil.

Nu-i văzuse totuşi niciodată împreună. Cel mai greu lucru pe care a trebuit să-l suporte Marcie vreodată, a fost să intre în biroul Companiei de Foraj Tyler şi să dea mâna cu Chase, de parcă acesta nu era nimic mai mult decât un coleg de clasă pe care nu-l văzuse de mult timp.

El o trăsese în braţe şi o strânsese. Ea îl atinse, îl miroşi şi inima aproape, că îi explodase. El părea sincer bucuros să o vadă. Dar o sărutase pe soţia lui şi o ţinuse drăgăstos, în timp ce inima lui Marcie se frângea.

Apoi, Tanya a murit pe locul pasagerului din maşina ei. În timp ce zăcuse, rănită, în spital, Marcie se rugase la Dumnezeu cerând o explicaţie. De ce îi făcuse una ca asta? De ce îi pusese pe conştiinţă moartea femeii pe al cărei bărbat îl dorea şi îl iubea?

Jurase atunci că ea îi va răscumpăra pierderea.

Iar acum, când cobora treptele, repetă acelaşi jurământ. Va face orice ca să-l readucă pe Chase la viaţă, să redevină bărbatul vital care fusese înainte de accident, chiar dacă asta însemna să-l oblige să facă dragoste cu

ea, deşi ştia că el se implică doar cu organul lui sexual şi nu cu mintea şi cu atât mai puţin cu inima lui.

El se răsuci, când ea intră în bucătărie. – Neaţa.

Ochii lui nu rămaseră îndreptaţi spre ea mai mult decât o fracţiune de secundă, înainte de a se retrage.

- Bună dimineaţa, Chase. Ai dormit bine?

- Bine.

- Te-ai trezit devreme.

- Din obişnuinţă.

- Dacă ştiam că te-ai sculat, coboram mai devreme.

- E-n regulă. Pregătesc cafeaua. Nu mai durează decât câteva minute şi o să fie gata.

- Ce-ţi mai fac coastele?

- Ce anume? Se întoarse el.

Ea făcu semn spre bandajul care îi înconjura pieptul gol. Era îmbrăcat doar cu o pereche de pantaloni Levi's, vechi, decoloraţi, cu prohabul descheiat. Privindu-l, i se muiară genunchii. Pânza moale se mula pe trupul lui, definindu-i sexul.

- Coastele. Aseară spuneai că te dor.

- A, da, adevărat.

Întorcându-se cu spatele, deschise câteva uşi de bufet, până găsi ceşti şi farfurioare.

- Mă simt mai bine acum.

Aşadar, scuza lui ca să părăsească patul aseară fusese fabricată. Pur şi simplu, nu voise să doarmă cu ea. Deşi el îşi mutase lucrurile în dormitorul suplimentar, ea sperase că, după ce vor face dragoste...

În ciuda durerii pe care o simţea în gât, ea întrebă:

- Ce-ţi place la micul dejun?

- Cafea.

- Nu mi-e greu să-ţi prepar ceva. Spune-mi doar ce anume vrei.

- Nimic, zău. Doar cafea.

- Şezi. Am să o torn eu.

El se aşează pe un scaun la bar. Câteva momente mai târziu, ea i se alătură acolo. Îşi sorbiră cafeaua în tăcere. Privirile li se întâlniră o singură dată, scurt.

Oare aşa va fi şi în continuare? Vor ocupa aceeaşi casă, vor împărţi camerele, vor respira acelaşi aer, vor face periodic dragoste, dar vor trăi vieţile de disperare tăcută, despre care scrisese Thoreau?

- Azi iese soarele din nou, comentă ea în mod absurd.

- Poate o să se încălzească.

- Poate. După o nouă tăcere ea întrebă: Ce planuri ai azi?

- I-am zis lui Lucky că mă întâlnesc cu el în cursul dimineţii, la birou. El mi-a spus că nu trebuie să mă simt obligat să vin, fiindcă este, ă, ştii, ziua de după nuntă, dar eu i-am zis că nu contează... Sau contează? Întrebă el după o scurtă pauză.

- Nu, nu, desigur că nu. Ea spera că el nu va observa cât de slab îi era zâmbetul. Şi eu intenţionez să mă duc la birou.

- Ei, atunci ar fi mai bine să mă duc să mă îmbrac.

Poate ar trebui să te duci azi să vezi un doctor, pentru coaste.

El îşi atinse bandajul.

- S-ar putea. Chestia asta mă deranjează. E timpul să mi-o scoată.

În timp ce el era sus, Marcie şedea şi se uita fix la cafeaua care i se răcise şi încerca să nu plângă de frustrare şi dezamăgire. Sperase că îşi vor petrece ziua împreună, nu neapărat în pat, aşa cum obişnuiau proaspăt căsătoriţii, dar încercând să se cunoască unul pe celălalt.

Ea îşi închipuise, în fantezia ei, că el va fi atât de atras de ea încât nu se va putea smulge de acolo, că vor sta în pat toată ziua, explorându-şi unul altuia goliciunea cu ochii, cu mîinile, cu gura, lipsindu-se de mâncare şi de

băutură perioade îndelungate de timp, în care îşi vor sătura alte pofte care erau scandalos de vorace.

Fusese o fantezie, desigur. El pleca la lucru. Afaceri, ca de obicei. O zi oarecare, obişnuită. În mintea lui, partea lui din contract fusese împlinită. Amintindu-şi de asta, plecă de la bar şi se duse în camera pe care o folosea ca birou.

Când el se întoarse jos, ea îl aştepta la capătul scării. Îi ţinu haina de piele de oaie, în timp ce el îşi băga braţele în mâneci.

- La ce oră o să vii acasă, diseară? Întrebă ea, în timp ce îi aranjă gulerul miţos.

- Pe la cinci.

- Luăm masa la ora şase, e bine?

- E bine.

Băgând mâna sub haina lui, ea îi strecură un plic alb în buzunarul de la piept al cămăşii. Lăsându-şi mâna să stea pe pieptul lui, se ridică pe vârfuri şi îl sărută repede pe buze.

- Ne vedem atunci.

El scutură brusc din cap.

- Da, ne vedem atunci.

Se grăbi spre uşă, de parcă ar fi ars casa.

Deoarece nu se ducea niciodată la birou atât de devreme, Marcie se aşeză pe vatra căminului, luă cleştele în mina şi scutură deprimată cărbunii aprinşi de sub cenuşa rece. După ce puse lemne, acestea se aprinseră.

Urmărind flăcările care devorau lemnele, Marcie dori să poată aprinde pasiunea soţului ei, la fel de repede şi de uşor. Acum, aşa ceva i se părea fără speranţă, dar, dacă exista vreo cale, era hotărâtă să o găsească. Ea trecuse peste cruzimile colegilor ei din copilărie, majoritatea fără intenţie. Având succese, îşi câştigase respectul colegilor ei şi adunase avere. Lumea nu se mai uita la ea, pur şi simplu, ca la Gâsculiţa Johns.

Totuşi, toate ţelurile ei păleau în comparaţie cu cel de a-l face pe Chase să o iubească. Banii pe care îi pusese la bătaie nu însemnau prea mult. Riscă mult mai mult – mândria, feminitatea, fericirea ei viitoare. Cu atâtea în joc pur şi simplu trebuia să reuşească.

Chase bătu plicul cu palma de câteva ori înainte de a-l desface. Cecul era emis din contul ei personal, pe numele lui. Avusese sensibilitatea de a nu-l face direct către bancă, apărându-şi în felul acesta mândria. Se putea baza pe ea să mânuiască, o tranzacţie într-o manieră elegantă. Suma cecului era generoasă, mai mult decât avea nevoie. Surplusul le va oferi capital operaţional pentru mai multe luni.

Cu o urmă de iritare, el aruncă cecul pe birou şi se duse la fereastră. Privi fără să vadă prin sticla mată. Se simţea ca un ticălos. Era un ticălos.

Ea nu rostise nici un singur cuvânt de ceartă sau de reproş, dar el ştia că îi făcuse rău aseară, cu siguranţă emoţional, dar poate şi fizic.

7

Fără să-şi dea seama, ea se strâmbase uşor când se aşezase pe scaunul de la bar. Îi provocase o sensibilitate, dacă nu chiar şi dureri; asta îl făcea să se simtă ca o brută. Îi stătuse pe vârful limbii să-şi exprime preocuparea faţă de starea ei, dar nu voise să atingă subiectul nopţii lor de nuntă. În nici un context.

Dacă ar fi discutat despre durerea ei fizică, ar fi putut atinge şi problema suferinţei ei emoţionale, iar aceasta era o problemă prea dificilă pentru el. Putea să-i promită să n-o mai rănească vreodată fizic. Dar emoţional?

Fusese vizibil, de la început, că ea se aşteptase să-şi petreacă ziua împreună, acasă. Ea spusese că plănuise să se ducă ia birou, dar de când purta pijama de mătase de interior şi pantofi balerini la birou?

El nu şi-ar fi putut petrece ziua singur cu ea şi să stea departe de dormitor. Imposibil, nici în iad. Deci, ca un laş lipsit de curaj, o părăsise simţindu-se prost pentru ea însăşi, neştiind că fugise nu pentru că seara trecută fusese atât de nereuşită, ci pentru că fusese al naibii de bună.

Da, Marcie credea probabil că i-a părăsit patul noaptea trecută pentru că avusese o repulsie, când, de fapt, adevărul era invers.

Trecându-şi mâna prin păr, trase o înjurătură. Până aseară, nu se simţise vinovat în legătură cu această căsătorie. Acum se simţea al dracului de vinovat. Vinovăţia îi făcea greaţă la stomac. Vinovăţia îi rodea intestinele ca o bacterie insidioasă.

- Priveşte lucrurile în faţă, şopti el pentru sine, aseară n-ai fi vrut să pleci din patul ei.

De aceea nu avusese încredere în el să rămînă. Fusese atât de strâmtă, atât de... Dumnezeu să-i ajute. Ar fi dorit să facă dragoste cu ea a doua oară. Şi a treia oară. Asta nu i se mai întâmplase după Tanya. V

Îşi apăsă fruntea pe sticla rece a geamului şi închise strâns ochii. Încercând să nu-şi amintească felul cum arăta Marcie, fără nimic pe ea, în afară de lumină pâlpâitoare a luminărilor. Porţelan şi loc,

În interiorul pantalonilor deveni tare, gîndindu-se la sfârcurile ei neruşinate, Dorise să le guste cu vârful limbii, să le sugă, să le...

Era atât de pierdut în fantezia lui, încât nu văzu maşina lui Lucky, un Mustang, luând virajul din şosea şi oprindu-se afară. Chase tresări când fratele lui năvăli în clădire, aruncându-şi haina înainte de a ajunge în interior.

Lucky se uită prosteşte la el.

- Ce faci aici?

- Doar lucrez aici.

- Nu face pe prostul. Ce faci aici, azi? Unde ţi-e mireasa?

- Acum, probabil că e la biroul ei.

- O lună de miere cam scurtă, nu-i aşa?

Chase se încruntă la el într-un mod care speră să-i „taie curiozitatea. Totuşi, Lucky nu fusese niciodată descurajat de încruntările intimidante ale fratelui său.

- Cum a mers?

- Ce?

- Te-ai prostit? Strigă Lucky nerăbdător, punându-şi mâinile în şolduri. Aseară. Cum a fost?

Aştepţi o relatare punct cu punct?

Faţa lui Lucky se destinse într-un râs larg.

- Oare ce trebuie să înţeleg din cuvintele tale?

- Nu-i treaba ta.

Lucky râse forţat, trăgând propriile sale concluzii. Cecul de pe birou îi atrase privirea, îl luă, citi suma şi fluieră.

- Ei, trebuie să fi făcut ceva ce i-a plăcut doamnei. Şi ai făcut-o într-adevăr bine.

- Nu e nimic de râs. Chase smulse cecul din mina fratelui său. Nu-ţi băga mintea porcoasă în treburile soţiei mele şi ale mele personale.

Încă chicotind, Lucky se duse la cafeaua preparată de Chase şi îşi turnă o ceaşcă.

- Fii atent, fratele meu mai mare! Încep să cred că toate obiecţiile pe care le ridicai în privinţa căsătoriei cu Marcie erau doar prostii.

- Du-te dracului. Chase ocoli biroul şi se aşeză. Dacă ai terminat, s-o faci pe deşteptul, citeşte asta.

Mai devreme, el încercuise un articol din pagina economică a ziarului de dimineaţă. Când Lucky termină de citit, Chase îl întrebă:

- Ce părere ai?

- Nu ştiu, zise Lucky, sprincenele ridicându-i-se. Sunt din afara statului nostru. Nu ne cunosc.

- Ei nu cunosc pe nimeni dintre localnici. De aceea solicită oferte de licitaţie pentru echipamentul de foraj şi cunoştinţe de specialitate.

- Scrie că operează pe baza unui buget foarte restrâns.

- Un buget restrâns e mai bun decât nimic. Mulţumită împrumutului lui Marcie putem participa cu o propunere convenabilă. S-ar putea să nu câştigăm cine ştie ce, dar ar fi ceva.

Pentru prima oară de doi ani încoace, Chase simţi o excitaţie crescîndă, legată de munca lui. La orizont, se ivea o licărire, de optimism: Un contract, orice contract, i-”ar face eului său debusolat un bine imens. Vizibil, emoţia lui era contagioasă.

Dornic să discute cu. Marcie perspectivele de afaceri de îndată ce ajunsese acasă, Chase intră grăbit pe uşa din faţă ia cinci fără cinci, strigând-o tare pe nume.

- A, aici erai? Spuse ei când o zări stînd lângă masa din noi. Ei îşi agăţă haina pe cuierul-pom.

- La ghiceşte despre ce-i vorba! Azi citeam despre aceste... Uitându-se pentru prima dată mai bine ia fata ei, se opri brusc. Ce s-a întîmplat?

- Nimic. Arătând dărâmată, ea se întoarse brusc.

Pari entuziasmat de ceva. Vino în bucătărie şi povesteşte-mi.

La început, el fu uimit de comportarea ei stranie. Apoi observă telefonul de pe masă. Receptorul era scos din furcă.

- Ai primit din nou telefon?

Ea îi ignoră întrebarea, aşa încât, când ei o repetă, o apucă de braţ şi o răsuci cu faţa spre el.

- A sunat din nou? Înghiţind cu greu, ea dădu afirmativ din cap. Ce ţi-a spus?

Lăsându-şi ochii spre gulerul descheiat al cămăşii lui, ridică din umeri.

- Cam aceleaşi lucruri. Propuneri neruşinate. Scenarii libidinoase.

- De ce n-ai închis, pur şi simplu?

- Pentru că m-am gândit că, dacă ascult, aş putea să-i recunosc vocea, poate că e unul din bărbaţii pe care-i cunosc.

- Şi, ai reuşit?

- Nu.

- Asta nu-i tot, nu-i aşa? Îşi lăsă capul până putu să se uite în ochii ei. Haide, Marcie. Ce-a mai spus?

- El... el a spus că faptul că m-am căsătorit nu schimbă nimic. Are de gând să telefoneze în continuare.

- L-ai spus că te-ai căsătorit? Întrebă el, nevenindu-i să creadă.

- Bineînţeles că nu. Ştia deja.

- Isuse. Chase îşi dădu seama acum de ce o supărase atât tocmai acest telefon. Asta înseamnă că tipul te urmăreşte de aproape. Ştie ce faci şi când.

- Nu înseamnă deloc aşa ceva. Înseamnă doar că citeşte ziarul. Anunţul căsătoriei noastre a apărut în ziarul de dimineaţă. Îi zâmbi slab. Hai să nu-l lăsăm să ne strice restul serii. Am să-ţi pregătesc o băutură şi poţi să-mi spui noutăţile taie.

El o urmă în bucătărie.

- Am să-l sun pe Pat şi am să-i spun să ne pună telefonul sub urmărire.

- Aş prefera să nu faci asta, Chase.

- De ce?

- Pentru că nu vreau să fie ascultate toate convorbirile noastre telefonice. Clienţii îmi vorbesc adesea despre afacerile lor personale şi despre probleme financiare. Sunt informaţii speciale doar pentru urechile mele. Mai devreme sau mai târziu, cel care telefonează o să se descurajeze şi o să înceteze.

- Între timp însă te sperie îngrozitor, de fiecare dată când telefonează.

- Nu sunt speriată. Doar plictisită.

- Marcie, ţi-am văzut fata. Ştiu diferenţa între spaimă şi plictiseală. Erai speriată.

Acţionând din instinct, ei o trase în braţe. Din nou fu impresionat cât de fragilă o simţea în îmbrăţişare. El îşi sprijini bărbia pe creştetul capului ei, în timp ce braţele îi cuprinseră talia şi se uniră în spatele ei.

- Nu-mi place să mă gândesc că un nenorocit de psihopat ejaculează în timp ce îţi şopteşte ţie vorbe murdare.

Ea se cutremură. Îşi întoarse capul ca să-şi sprijine obrazul de pieptul lui. Ridicându-şi mâinile, şi le aşeză uşor pe talia lui.

- Apreciez preocuparea ta.

Rămaseră aşa câteva momente. Faptul că o ţinea, începu să fie atât de plăcut încât Chase se luptă cu sine însuşi dacă să o ridice în braţe şi să o ducă sus în pat, sau nu.

Ea avea nevoie de reconfortare. Nu era acesta cel mai mic lucru pe care un bărbat putea să-l facă pentru soţia lui, să o reconforteze când avea nevoie să se simtă în siguranţă şi protejată?

Singurul lucru care-l oprea era bănuiala măruntă că reconfortarea ei nu era singura lui motivare pentru dorinţa de a o duce la pat. Se îndoia serios că, odată culcaţi, vor rămâne mult timp îmbrăcaţi sau că mângâierile lui vor rămâne în întregime nobile.

Din fericire, Marcie îl eliberă de sarcina de a trebui să aleagă. Ea se îndepărtă uşor de el, dar îşi lăsă mâinile pe talia lui. Ea le mişcă tentativ, le relaxă, le arcui din nou.

- A dispărut bandajul tău.

- Am fost la doctor astăzi. Mi-a scos bandajul, m-a examinat şi a spus că sunt bine.

- Te-a durut?

- N-a fost plăcut. Dar nu m-a durut atât de rău cum

Ar fi fost dacă nu m-ar fi ras înainte de a mă bandaja.

Ea clipi.

- Ah, pot să-mi închipui.

- A, da? Întrebă el tachinând-o. N-am observat păr pe pieptul tău, aseară.

La amintirea nepotrivită, Chase îşi coborî privirea spre pieptul ei. Purta un pulover gros, dar memoria lui în culori vii; el vedea înălţimile lăptoase ale sânilor şi centrul lor delicat, rozaliu, acel făgaş puţin adânc ce îi împărţea coşul pieptului în jumătăţi perfecte, valea netedă a pântecelui ei şi acea deltă ademenitoare, pufoasă, dintre pulpele ei.

El transforma geamătul într-o tuse care sună tare, nenatural. Marcie se îndreptă spre bar şi prepară o băutură. Dându-i un whisky cu apă, spuse:

- Păreai emoţionat când ai venit. Şezi şi spune-mi despre ce-i vorba.

El se îndoia că ea voia să ştie cu adevărat. Sau poate că ştia deja. Stătuseră foarte aproape. Cum se putea să nu fi simţit excitarea lui apăsându-i mijlocii!?

El o observă, în timp ce se ocupa cu pregătirea cinei. Obrajii ei erau anormal de roz, dar asta putea fi din cauza oalelor care fierbeau pe maşina de gătit. Din una ieşeau aburi, făcând ca şuviţele de păr de lângă obraz să i se încreţească.

Stăpânindu-şi cu greu dorinţa deplasată, Chase îi povesti despre perspectiva de a obţine un contract de foraj.

- Lucky şi cu mine am lucrat toată ziua azi, ca să elaborăm o propunere. Am prezentat ceea ce credem noi că este cea mai ieftină ofertă. Tot ce putem face acum e să aşteptăm.

- Am să vă ţin pumnii.

Ea scurse pastele făinoase într-o sită, în chiuvetă.

- Ai vândut vreo casă azi?

- Nu se vând

Peste umăr.

- Ai arătat vreuna?

- Din nefericire, da.

- Din nefericire?

- Am lucrat cu perechea asta de luni de zile. Familia Harrison. Încă nu s-au hotărât. Aproape singurul lucru în care sunt de acord este tendinţa lor de a se certa. Mă îndoiesc că am să-i văd vreodată semnând un contract pentru o casă. A, am vorbit şi cu Sage. M-a sunat să-şi ia rămas bun, înainte de a pleca la Austin.

- Călătorie sprâncenată.

- Chase! Ea îşi adoră fraţii mai mari.

- E ca un junghi în spate!

Expresia ei îi spunea că nu luase în serios invectiva.

- După ce Sage şi-a luat rămas bun, a venit Laurie la telefon. Ne-a invitat la prânz, duminică, şi am acceptat.

- Bine.

- A spus că s-ar bucura dacă am merge cu ea la biserică.

Ea stătea cu spatele, punând un sos aromat peste pastele făinoase. Întrucât el nu răspunse imediat, ea întoarse capul.

- Chase?

- Te-am auzit, spuse el scurt. Dar nu-mi place ideea de biserică. N-am mai intrat într-una de când Tan... de la înmormântare.

Poziţia lui Marcie deveni rigidă. Un moment stătu nemişcată. Apoi lăsă. Jos strecurătoarea, se întoarse şi îi vorbi direct.

- Te priveşte cum îţi rezolvi supărarea cu Dumnezeu. Dar trebuie să-ţi spun ceva. Numele primei tale soţii a fost Tanya. Ea a fost o fiinţă reală din viaţa noastră. Dar nu putem continua să ne învârtim în jurul numelui ei. Nu am de gând să mi se facă rău şi să devin palidă ca un spectru, de fiecare dată când i se rosteşte numele cu glas tare.

- Dar s-ar putea ca eu s-o fac.

Marcie se chirci, de parcă ar fi lovit-o. Se făcuse de fapt palidă ca un spectru. Chiar şi buzele îşi pierduseră culoarea. Se răsuci şi se sprijini de masa de lucru, de parcă era gata să cadă, neputând să se ţină pe picioare.

Regretând pe moment ceea ce rostise, Chase îşi părăsi scaunul şi veni în spatele ei.

- Îmi pare rău, Marcie, zise el răguşit.

Îşi ridică mâinile, gândindu-se să le pună pe umerii ei, dar nu reuşi să facă asta. Se gândi să pună un sărut de împăcare pe ceafa ei, unde câteva şuviţe de păr încreţite scăpaseră din coadă de cal. Dar nu îndrăzni să facă nici asta.

Rosti încet:

- N-ar fi trebuit să spun asta.

Ea se întoarse cu faţa spre el. Se aştepta să fie înlăcrimată, dar ochii ei erau plini de indignare.

- Nu-mi place să fiu nevoită să calc ca pe ouă în propria mea casă. Nu-mi place să fiu nevoită să cântăresc tot ce spun, înainte de a deschide gura, întrebându-mă cum ai să primeşti vorbele mele.

Furia ei îi atâta propriul lui temperament.

- Ştii ce simt în legătură cu Tanya.

- Sigur, cum aş putea să nu ştiu?

- Bine, deci ştii că rana este încă deschisă.

- Da, spuse ea, ridicându-şi puţin bărbia. Mi-ai arătat asta clar înainte de a ne fi căsătorit. Dacă nu atunci, cel puţin seara trecută nu mi-a lăsat nici o îndoială în această privinţă.

Încercă să treacă pe lîngă el, dar el îi blocă drumul.

- Aseară? Ce-i cu aseară?

- Nimic. Las-o baltă. Dacă ai să te dai în lături, am să pun mâncarea pe masă.

- La naiba cu cina! O apucă de sub bărbie cu degetele şi o obligă să ridice capul. Privirile li se întîlniră. Ce a fost rău aseară?

Ea îşi ridică bărbia peste prinsoarea degetelor lui şi replică băţoasă.

- Din punctul tău de vedere, nimic. Pentru mine, totuşi, n-a fost prea plăcut.

El se dădu un pas înapoi şi rămase cu gura căscată.

- A, înţeleg. Ţi-am rănit sentimentele, aşa că răspunzi castrându-mă, aşa-i?

Ea dădu ochii peste cap.

- Scuteşte-mă de prostiile astea de mascul. Crede ce vrei.

De data asta, păşi pe lângă el, dar în loc să pună cina pe masă, se îndreptă spre scară.

- Dacă tot ai hotărât „la naiba cu cină”, eu mă duc în camera mea, sus. Dacă al nevoie de mine, ştii unde mă găseşti. Ceea ce n-ar fi prea greu pentru tine, adăugă dulce. Al reuşit să mă găseşti în întuneric, aseară.

- Ascultă, urlă după ea, n-am vrut s-o fac deloc. Îţi făceam doar o favoare.

Ea se opri brusc, se întoarse în loc şi se uită urât la el. Una dintre sprâncenele ei arcuite se ridică puţin.

- Ei bine, domnule Tyler, pentru informarea dumitale, pot să mă lipsesc de asemenea favoruri.

- Grozav. N-o să mai trebuiască să fac din nou efortul. Decât, desigur, dacă vrei să-ţi pretinzi drepturile de soţie.

- Şi să capăt din nou un slam-bam-mulţumesc-madarri? Râse batjocoritor. Cu siguranţă că nu voi fi lipsită de mare lucru, nu crezi?

Îşi simţea capul atât de înfierbântat de furie, încât credea că îi ieşeau aburi din urechi. El voia să reducă distanţa dintre ei, să o dezbrace goală, să o strivească sub el şi să-i arate exact de ce va fi lipsită.

Dar să fie blestemat dacă va face el prima mişcare, după descrierea asta sarcastică a modului lui de a face dragoste. Mai curând va îngheţa iadul.

- Bun, mârâi el. Vom menţine această căsătorie doar cu numele.

- E-n regulă.

Ea se întoarse pe călcâie şi urcă treptele. După ce intră în dormitorul ei, trânti uşa închizând-o în urma ei.

Cinci ore mai târziu, ea bătu la uşa dormitorului lui Chase. El era trântit pe pat, dar luminile erau încă aprinse şi era treaz. Cearceafurile erau mototolite în jurul picioarelor lui neliniştite. Capul era proptit în sus pe perne. Se uita în tavan şi scrâşnea din dinţi.

La bătaia ei neaşteptată în uşă, inima i se opri câteva secunde. Ochii i se îndreptară dornici spre uşă. Dar tonul lui nu era prea cordial când răcni:

- Cine-i?

Ea deschise puţin uşa şi băgă capul.

- Pot să intru?

- Pentru ce?

- Cred că ar trebui să vorbim.

El făcu un gest aprobator din umeri şi ea intră. Îngâmfarea lui copilărească se evaporă, când văzu cum era îmbrăcată. Nu era nici pe departe acea cămaşă de noapte de mireasă pe care o purtase cu o seară înainte, dar era la fel de sexy, într-un mod diferit.

Setul de pijama era roz în dungi din tricot de bumbac. Un şort de tip boxer şi o bluză simplă. Pantalonii largi făceau ca picioarele ei goale să pară şi mai lungi. Avea părul strâns în coadă de cal. Purta ochelarii. Era desculţă. Arăta ca o şcolăriţă la o petrecere în pijama.

Cu excepţia sânilor. Ei făceau urme vizibile, proeminente, pe bluza ei şi se mişcau uşor în timp ce. Mergea de la uşă spre pat şi se aşeză pe marginea acestuia.

- Chase, îmi pare rău că m-am comportat atât de copilăreşte mai devreme. Bănuiesc că presiunea din ultimele câteva zile s-a adunat, până cînd a trebuit să explodeze sau să dau pe dinafară.

Întrucât ea făcuse începutul, el putea fi mărinimos.

- Bănuiesc că şi eu am fost nervos, mormăi el.

- Ţi-am atins eul masculin şi nu era căzui. Deşi, nu

Ar fi cinstit din partea mea să pretind că am fost satisfăcută aseară.

Ea se uită la el cu timiditate, apoi privi într-o parte.

- Vezi, Chase, m-am aşteptat la ceva mai multă consideraţie. Nu cred că te-ai gândit la mine mai mult decât la prezervativul pe care l-ai folosit. Nici măcar atâta.

Maxilarul lui se încordă. Era vinovat, aşa cum îl acuza ea. Asta îl făcea cu atât mai furios.

- M-am aşteptai, am dorit mai multă... mai multă... bănuiesc că vreau să spun implicare. Am vrut mai multă implicare din partea ta.

- Voiai un orgasm, spuse el, fiind dur în mod intenţionat. Zău aşa, dacă ea îi putea jigni masculinitatea, atunci de ce să evite el să numească o supă, sapă?

- Ăsta-i cel mai neînsemnat lucru din toate, da, recunoscu ea liniştită. Dar mi-aş fi dorit mai multă atenţie şi afecţiune.

- Atunci, ar fi trebuit să-ţi închiriezi un gigolo în loc să-ţi cumperi un soţ. Îl puteai plăti cu ora, sau cu orgasmul, în loc să faci o investiţie atât de importantă.

Nu l-ar fi surprins dacă ea s-ar fi repezit şi l-ar fi lovit, ceea ce, în secret, simţea că merită. Dacă un bărbat ar fi îndrăznit să-i vorbească astfel lui Sage, ea s-ar fi repezit la el cu foarfecă de grădină. Şi Devon, de asemenea.

În schimb, când Marcie vorbi, răspunsul ei fu calm şi raţional.

- După ce am camera mea, am ajuns ia aceeaşi concluzie.

Sinceritatea ei deplină îl dezarmă. În loc să aibă o satisfacţie din faptul că o şocase, se simţi mai infam ca înainte. Ea era, al naibii, mai deşteaptă decât sora lui sau decât Devon. Metoda ei de dezarmare era mai potolită, dar ia fel de eficientă.

Ea inspiră adânc, atrăgîndu-l din nou atenţia la acele afurisite de sfârcuri excitate.

- Dacă aş fi vrut inimioare şi flori, ar fi trebuit să angajez un gigolo. Dar nu regret decizia pe care am luat-o, îi spuse ea. Acum, eşti legal şi fizic soţul meu. Am să încerc să-ţi fiu o soţie bună. Ridicându-şi ochii spre el, adăugă: Aşa încât, dacă mă vrei în seara asta...

- Nu, mulţumesc.

Îl rodea faptul că nu părea dezamăgită.

- Ţi-am rănit prea groaznic eu!?

- Am să supravieţuiesc.

- Presupun că, dacă poţi supravieţui unor ani de călărit tauri, poţi să-mi supravieţuieşti şi mie. Te mănâncă?

Surprinzându-l, ea îşi trecu dosul degetelor prin centrul pieptului lui, unde părul începea să crească din nou.

El trase şuierător aer în piept şi şopti.

- Nu. Încă nu.

- Probabil că va începe, nu peste mult timp.

- Am să te ţin la curent.

- Ascultă, Chase, termostatul pentru toată casa e în camera asta. În camera mea e rece. Te deranjează dacă ridic temperatura cu câteva grade?

Ea se ridicase deja de pe pat, îndreptându-se spre termostatul montat pe peretele opus.

- De fapt, mă deranjează, zise el contrariat. Mie mi-e cald.

Împinse cearceaful în jos încă un centimetru sau doi, până ce părul des de pe partea inferioară a abdomenului deveni vizibil. Scoase un picior lung, gol, de sub învelitoare. Doar un colţ de cearceaf îl menţinea decent. Se simţea nervos şi dorea de la ea mai mult ca orice, o erecţie.

Ea nici nu clipi.

- Ei bine, nu vreau să nu te simţi în largul tău. Aşa încât, în cazul ăsta, o să-mi mai iau o pătură pentru mine. Am în dulapul ăsta unele de rezervă.

Deschise uşa dulapului suplimentar din cameră, se ridică pe vârfuri şi întinse mâna la raftul de sus, unde erau mai multe pături.

Poziţia ei făcu să i se usuce gura lui Chase. Îi sublinia fiecare muşchi neted din picioarele ei lungi. I se ridicase bluza pijamalei, dezvelindu-i câţiva centimetri de talie. Şortul era mulat pe cele două semiluna gemene ale fundului ei, pe care ar fi dorit straşnic să le cuprindă în palme şi s-o ridice spre el.

Fiind în pericol să se facă de râs, întinse mâna după învelitoare şi o ridică spre piept.

Ea trase jos pătura de pe raft şi o strânse Sa piept cu amîndouă mîinile.

- Aşa, cu asta cred că am reuşit.

El putea jura că o spusese cu dublu înţeles. Al naibii de sigur că se referea la faptul că-i făcuse să fie tare ca piatra şi frământat. Afirmaţia ei nu avea nici o legătură cu

pătura suplimentară. Şi apoi, imaginaţia lui pervertită citea probabil în zâmbetul ei mai mult decît intenţionase ea.

- Noapte bună, Chase, spuse ea destul de inocent. Somn uşor.

El nu avu curajul să vorbească.

Toată furia care urmă, Chase nu avu multe de spus.

Puţini aveau curajul să angajeze o conversaţie cu el. Dispoziţia lui acră şi încruntarea permanentă îi speriau pe cei mai mulţi care ar fi vrut să încerce. Cei care îndrăzneau, se simţeau uşuraţi dacă scăpau cu viaţă.

Într-o vineri seară, stând cu fratele lui la bar în taverna cunoscută de localnici doar cu numele „locul acela”, nu părea înclinat să converseze.

La o jumătate de oră după ce la primul whisky cu apă. Stătea ca un câine prost dispus cu un os în de fapt osul dar nici nu voia ca un al uita îmbufnat la băutura pe care gheaţa care se topise o deschisese la culoare.

- Păi, n-avem altceva de făcut decât să aşteptăm.

Comentariul lui Lucky nu făcu decât să-i adîncească încruntarea.

- Asta tot spunem de o lună.

- Trebuie să ia o hotărâre, în curând.

- Săptămâna trecută, când am sunat la telefon, au spus că vor încheia un contract la sfârşitul acestei săptămâni. Săptămâna asta au spus că o vor face săptămâna viitoare. Cred că mă duc cu zăhărelul.

- Ei bine. Dacă este petrol acolo, ăla nu pleacă nicăieri, zise Lucky, filozofic. Tot ce putem face, este să aşteptăm.

Chase bătu cu pumnul în bar.

- Vorbeşti ca o placă stricată. Nu poţi să te gândeşti să mai spui şi altceva?

Lucky replică scurt, coborând de pe scaunul de bar.

- Du-te dracului.

- Aşteaptă! Chase întinse mâna şi îl apucă pe Lucky de haină. Vino înapoi. Mai ia un pahar.

Lucky se desprinse din strânsoarea fratelui său.

- Nu mai vreau nici un pahar.

- Îl dau eu.

- N-are importanţă. Tovărăşia ta e nesuferită. Am ceva mai bun de făcut decât să stau aici şi să ascult ocările tale.

- Ca de pildă?

- Ca de pildă, să mă duc pe-acasă, la nevastă, asta-i. Ceea ce ar trebui să faci şi tu. E a treia oară în săptămâna asta că m-ai obligat să vin aici să beau cu tine, după lucru.

- Şi? Acum, că eşti căsătorit, nu mai poţi să ieşi cu băieţii?

- Nu-mi mai face atâta plăcere ca înainte.

- Şi un singur pahar e limita? Devon ţi-a pus poprire şi pe obiceiul de a bea, aşa-i?

- Adevărat. Sunt atât de fericit cu ea, încât nu mai am nevoie de altfel de stimulente.

- Zău? Când faci dragoste cu ea te îmbeţi?

Lucky îşi strânse pumnii. Ochii lui albaştri, adânci

Deveniră de gheaţă şi nările îi fremătau. În urmă cu doi ani, l-ar fi provocat deja pe fratele lui şi i-ar fi aruncat nişte pumni sângeroşi, Devon îl învăţase că înţelepciunea este partea cea mai bună a vitejiei. El nu se mai lupta întâi şi să se gândească abia după aceea. Învăţase să se stăpânească, dar Chase îi punea la încercare limitele stăpânirii, în seara asta.

Chase aproape că putea să vadă pe fruntea lui Lucky cum număra până la zece, într-un efort de a-şi controla temperamentul.

Chase îşi înfipse coatele în bar şi îşi trecu toate cele zece degete prin părul negru, lăsându-şi capul în jos.

- Nu meriţi asta. Şi e al naibii de sigur că Devon nu o merită. Ţinându-şi capul în mâini, îl clătină dintr-o parte în alta. Îmi pare rău. Încearcă să uiţi că am spus aşa ceva.

Se aştepta într-adevăr ca fratele lui să plece. Surprinzător, Lucky se întoarse ia scaunul de bar de lângă el şi se aşeză.

- De ce nu-mi spui ce te macină în realitate?

- Avem nevoie de contractul ăsta de foraj.

- Mda. Dar în afară de asta, ceva te roade, Chase. Mama şi Devon au observat şi ele. În fiecare duminică, atunci când tu şi Marcie sunteţi acolo acasă, sunteţi încordaţi, ele parcă aţi sta pe un butoi de pulbere. Fitilul e scurt şi arde repede. Ce se întâmpla?

Chase învârti de câteva ori conţinutul paharului său.

- Marcie.

- Asta mi-am şi închipuit.

El întoarse brusc capul, cu ochii duri şi întrebători.

- De ce ţi-ai închipuit asta?

- Marcie seamănă mult cu Devon. Ea a avut o viaţă, înainte ca tu să apari în ea, A fost o femeie independentă mult timp. Lucky aruncă în gură un pumn de alune scoase dintr-un bol de pe bar. Nu sunt surprins că a găsit neplăcut rolul de soţie. Ca o pereche nouă de pantofi, încă nu-i vine perfect.

- Ce, glumeşti? Mormăi Chase batjocoritor. E atât de bună ca soţie că te poate face să-ţi fie greaţă.

- Zău?

- Cina e pe masă în fiecare seară la ora şase fix. Coace prăjituri. Dumnezeu ştie când, pentru că e mereu ocupată cu altele. Casa e curată ca un afurisit de palat. Dacă pierd ceva, ea ştie exact unde să-l găsească.

- Sunt uşurat să aud că treaba merge atât de bine, zise Lucky, vesel. După cum ştii, eu am avut îndoieli. Se pare că vă împăcaţi foarte bine. Atunci pentru ce te plângi de dureri de burtă?

Chase se învârti cu scaunul ca să se uite la fratele său. Acum, când robinetul fusese deschis, în cele din urmă, avea multe lucruri pe care le ţinuse în el şi care trebuiau eliberate.

- E prea perfectă. Lucky se uită fix la el, de parcă se scrântise. Am să-ţi dau un exemplu. Mi-a spus că-i place să citească ziarul de duminică, metodic. Săptămâna trecută l-am răspândit în mod intenţionat în toată camera de zi, citeam o secţiune, apoi o lăsam, dându-i drumul să cadă oriunde.

- De ce?

- Doar ca să o provoc.

Lucky dădu din cap cu uimire.

- Pentru ce?

Pentru că sunt al naibii de excitat! Excitaţia nesatisfăcută era o situaţie pe care nu putea s-o recunoască, mai cu seamă în faţa unui frate mai tânăr, care ajunsese la porecla lui din cauza succesului la femei.

- Voiam să văd dacă pot s-o enervez, spuse Chase.

- Ai reuşit?

- Nu. N-a zis nimic. Nici măcar r. u mi-a aruncat o privire urâta. A umblat doar prin camera de zi, strângând calmă ziarul şi rearanjîndu-l, ca să-l poată răsfoi aşa cum îi place.

- Nu înţeleg. Te plângi de o soţie care în mod vizibil are o răbdare de înger?

- Ai încercat vreodată să trăieşti cu o sfântă? Cu cineva atât de al naibii de perfect? Îţi „spun că nu e normală. Mă zgârie pe nervi. Sunt mereu în gardă.

- Uite ce-i, Chase, dacă asta-i tot...

- Nu, nu-i tot. Mă sperie.

Lucky râse atât de tare, încât aproape căzu de pe scaun.

- Te sperie? Vrei să zici, aşa cum făceam noi cu Sage? Marcie se ascunde în dulapul tău şi, când deschizi uşa, iese afară şi urlă bau?

- Nu fi ridicol.

- Atunci, ce vrei să spui?

Chase se simţea prost, acum. Nu-i putea spune lui Lucky despre dimineaţa aceea când stătuse la chiuveta

din baie bărbierindu-se şi când observase imaginea lui Marcie în oglindă. El se răsuci atât de repede, încât se tăie la bărbie cu lama.

- Îmi pare rău că te-am speriat, Chase. Am bătut, dar bănuiesc că nu m-ai auzit. Se repezise să pună vraful de prosoape curate pe capacul toaletei. Sângerezi. Aici.

Ea rupse o bucată de hârtie igienică şi o apăsă pe bărbia lui sângerândă... şi o ţinu acolo... mult timp... deşi el stătea acolo gol puşcă şi se excită din cauza atingerii delicate a degetelor ei pe obrazul lui.

Şi exact când vârful sexului lui o atinse, ea şopti:

- Cum te simţi?

Câteva secunde, sângele pulsase în venele din capul lui. În cele din urmă, se adună suficient ca să mormăie.

- Mai bine.

Înşfăcă un prosop dintre cele aduse de ea, înfăşurându-şi-l în jurul mijlocului cu graba lui Adam, care tocmai fusese prins comiţând păcatul originar.

- Nu, asta nu-i putea spune lui Lucky. El ar vrea să ştie de ce nu-şi luase nevasta în pat să facă dragoste cu ea până la epuizare. Chase n-ar putea să-i dea un răspuns, pentru că asta ar vrea să ştie şi el atunci.

Ignorând întrebarea fratelui său, el spuse:

- N-ai zice, când te uiţi la ea, dar nu are nici o urmă de modestie. E neruşinată. Îţi aminteşti cât preţ punea bunica pe modestia unei femei? Râse amar. Bine că n-a întâlnit-o vreodată pe Marcie.

- Despre ce naiba vorbeşti? Aplecându-se mai aproape, Lucky se uită în ochii febrili ai lui Chase. Doar n-ai început să fumezi ţigări din alea verzi, caraghioase, nu-i aşa?

Chase îi dădu un brânci în umăr lui Lucky. Acesta râse din nou.

- Eşti nebun. Marcie se poartă ca o doamnă.

- Nu, acasă nu. Acasă se plimbă prin jur goală, ca o gaiţă.

Lui Lucky i se trezi interesul. Îşi lăsă capul într-o parte.

- A, da?

Chase nu-şi dădu seama că interesul lui Lucky avea o notă de tachinare. El se gândea la ceva petrecut cu câteva zile în urmă, când intrase în camera lui Marcie cu o cămaşă la care trebuia înlocuit un nasture.

Ea răspunsese la bătaia lui în uşă:

- Intră.

El deschisese uşa şi intrase înăuntru, dar se împiedicase de propriile lui picioare, când se trezise faţă-n faţă cu frumoasa ei goliciune.

O surprinsese aranjându-şi părul. Ţinea mâinile ridicate deasupra capului. Stătea în faţa măsuţei ei de toaletă, oglinda de deasupra oferindu-i imaginea ei din spate, aşa încât o vedea deodată din toate părţile.

Ochii ei albaştri îl provocau să facă ceva, să spună ceva. Dorea să se repeadă la ea şi să se hrănească cu carnea ei frumoasă, dar nu-şi permitea. Dacă ea se putea comporta atât de blazată în legătură cu goliciunea ei, atunci, pe tot ce este sfânt, putea şi el s-o facă.

Cu pulsul bătându-i furios, menţinându-şi privirea undeva deasupra capului ei, întrebase:

- Ai o trusă de cusut?

- Sunt bucuroasă să repar ce-i de reparat.

- E doar un nasture, pot şi eu să fac asta. Ai un ac cu aţă sau nu?

- Sigur. Chiar aici.

Îşi lăsă mâinile în jos. Părul i se răspândi pe umerii netezi, albi. Micul dulăpior unde îşi ţinea trusa de cusut era în spatele lui. Putea să-l fi ocolit. Putea să se fi scuzat şi să-l mişte într-o parte. Dar ea, practic, a trecut pe lângă el, frecându-se de el. Fiecare fibră din trupul lui devenise o limbă de foc ce îl lingea, transformându-l într-o masă de fierbinţeală sexuală.

Doar, gândindu-se acum, asta îi făcuse să dorească să-i atingă sânii impertinenţi, să-i mângâie pielea translucidă şi să-i exploreze sexul frumos împodobit.

Lucky îşi flutură mîna în faţa lui Chase. Acesta reveni în prezent şi mormăi certăreţ:

- Cred că a fost prea mult timp fată bătrână. Asta a făcut-o să fie exhibiţionistă. Cum ţi se pare asta?

- Mi se pare că o poveste fantezistă pe care am citit-o cândva în revistă Playboy.

- La dracu, Lucky, eu vorbesc serios. E ca o nimfomană sau aşa ceva.

- E al naibii de ruşinos să fii însurat cu una ca asta, nu-i aşa? Eu vorbesc din experienţă, mă înţelegi? Îi făcu semn cu ochiul.

Atât sarcasmul lui Lucky cât şi gestul acestuia îi scăpară lui Chase, care era în continuare adâncit în gânduri.

- Se freacă de mine tot timpul îţi aminteşti de pisică pe care am avut-o şi care se freca ele picioarele noastre când nu era un cotoi prin jur? Aşa e şi Marcie. Nu poate să treacă pe lângă mine, fără să dea peste mine. Parcă ar fi în călduri.

- Poate că este.

Comentariul haios al lui Lucky îl scoase pe Chase din transa lui erotică.

- Ce?

Lucky mai mestecă viguros un alt pumn de alune şi înghiţi.

- Am spus poate că este. Devon crede că o femeie rămâne însărcinată atunci când vrea, când s-a hotărât în subconştient.

- Însărcinată? Repetă Chase cu un aer uluit. Apoi dădu din cap cu hotărâre. N-o să rămînă însărcinată. Cel puţin, ar fi mai bine să nu rămână. Nu vreau să am nimic de-a face cu un copil. Nu vreau nici măcar să vorbesc sau să mă gândesc la aşa ceva.

Zâmbetul lui Lucky se şterse treptat. Jenat, se uită dincolo de umărul fratelui său. Pe moment, vederea lui se limpezi.

- Fiindcă veni vorba de doamna ta, uite-o că e aici;
- Ce?

Chase urmări direcţia privirii lui Lucky, până o zări pe Marcie. Stătea exact lângă uşa tavernei gălăgioase, pline. de fum, urmărind mulţimea veselă de vineri după-amiază. Când privirea el se întâlni cu a lui, văzu uşurarea apărându-i pe faţă.

Cât se poate de neobservată, îşi croi drum prin mulţime, în mare majoritate bărbaţi, până ajunse la marginea barului, unde stăteau ei.

- Deci aici erai, îi zâmbi lui Chase. Mi s-a părut că ţi-am recunoscut camioneta afară.

Apoi spuse către fratele lui:

- Bună, Lucky.
- Bună, presupun că Devon nu-i cu tine. „Locul acela” nu e unul din localurile ei favorite.

Marcie râse.

- Aşa am auzit şi eu. Şi pe bună dreptate. Dar nu te îngrijora. Ştiu că unele dintre cele mai rezistente poveşti de dragoste au o origine nepotrivită.
- Cel puţin, în cazul nostru, e adevărat. A început cu o bătaie în gaura asta de iad. Uite unde ne-a dus. La o căsătorie ca în rai. El zâmbi larg. Bei ceva?
- Nu, mulţumesc.
- Ce cauţi aici?

Întrebarea bruscă a lui Chase tăie schimbul lor uşor de cuvinte, ca un fierăstrău de oţel. Suna acuzator şi o puse pe Marcie în defensivă.

- Îţi aminteşti de perechea din Massachusetts? Sunt în oraş, azi. Le-am arătat o casă la lac şi a trebuit să trec pe aici, în drum spre oraş. Cum ţi-am spus, am zărit camioneta ta afară.
- Mă controlai, zise Chase. Nu pot să vin acasă câteva minute mai târziu, fără ca tu să mă vânezi?
- Hei, Chase, linişteşte-te.

El îl ignoră pe fratele său.

- Sau nu ai încredere în mine că mă opresc după primul pahar? Ai crezut că am fugit şi că m-am alăturat iar circului de rodeo?

- Ce dracu faci? Întrebă Lucky printre dinţi, menţinându-şi intenţionat vocea scăzută, ca să nu atragă atenţia.

- Încearcă să mă umilească, spuse candid Marcie. Când nu face altceva decât să fie caraghios.

Cu asta, le întoarse spatele. Mândră, cu umerii spre spate, cu capul roşcat înălţat, o porni spre uşă.

Înainte ca Lucky să poată rosti dojana pe care o avea pregătită, Chase se întoarse spre el şi îl avertiză:

- Taci. N-am nevoie de nici un sfat de la tine.

Băgând mîna în buzunarul pantalonilor după mărunţiş, aruncă pe tejghea destule bancnote care să acopere costul băuturii lor şi bacşişul respectiv pentru barman.

Înghionti nişte bărbaţi care se foiau urmărind părul lui Marcie cu reflexe de lumină, în timp ce se îndrepta spre uşă. Un tip care rânjea şi era beat îi blocă drumul şi stătu înţepenit pe loc, chiar şi atunci când Chase încercă să-l înlăture.

- Atunci, Chase a mârâit ceva care suna cam aşa: „E nevasta mea, fiu de căţea ce eşti”. Iartă-mă, domnule diacon, dar aşa a zis. Apoi, pumnul lui îi pocni în faţă pe tip şi îi strâmba nasul. Un alt pumn îl nimeri drept în gură. Placa din gură îi zbură cât colo. Am putut s-o văd, de acolo de unde stăteam, de la bar. Jur pe Dumnezeu. Iartă-mă, domnule-diacon, dar aşa a fost. Dinţii i-au fost călcaţi în picioare. Tot încercau al naibii – iartă-mă din nou, domnule diacon – să scape din calea lui Chase. Era ca un nebun.

După ce Lucky termină relatarea bătăii care avusese loc în tavernă cu două seri mai înainte, toţi cei aflaţi în sufrageria oficială a casei de la ferma familiei Tyler, rămaseră uimiţi, fără glas, câteva secunde.

Marcie îşi ţinea ochii în jos spre farfurie; încă necăjită că a provocat, fără voie, o bătaie. Acum împărtăşea şi ea aversiunea lui Devon faţă de Jocul aceia".

Vizibil, Chase se simţea la fel de prost să audă relatarea luptei lui de unul singur. Rămăsese tăcut şi îmbufnat, trasând mici văi în grămăjoara neconsumată de piure de cartofi, cu dinţii furculiţei.

Marcie observă că Laurie îşi frământă, nervoasă, perlele de la gât, probabil pentru că Lucky nu-şi controlase limbajul, ca să arate respect faţă de oaspetele lor de la masa de prânz de duminică.

- Doresc ca voi, băieţi, să staţi departe ele taverna aia, spuse Laurie, rupând, în cele din urmă, tăcerea neplăcută, singurul lucru bun care s-a întîmplat acolo a fost când Lucky a întîlnit-o pe Devon.

- Mulţumesc, Laurie, răspunse cumnata fui Marcie, Vrei să strîng farfuriile pentru desert?

- Drăguţ, din cartea ta. A terminat toată lumea de mâncat? Jess?

Jess Sawyer îşi şterse aura cu aceeaşi precizie meticuloasă cu care îşi îndulcise ceaiul, îşi tăiase carnea şi îşi unsese cu unt cornul, câte o îmbucătură, pe rând. Era un bărbat mărunt, curat, îmbrăcat cu o cămaşă albă scrobită şi cu un costum maron bine călcat. Avea părul castaniu, rar, şi ochii cafenii, trişti. Dacă şi personalităţile ar avea culori, atunci a lui ar fi maron.

- Totul a fost delicios, Laurie, spuse ci politicos. Mulţumesc pentru invitaţie.

Cu ajutorul lui Lucky, Devon se ridică şi începu să pună farfuriile goale pe o tavă. Când masa fu curăţată, Devon îi ţinu uşa lui Lucky, când acesta duse tava la bucătărie.

- O să aducem desertul şi cafeaua, zise ea, urmîndu-l afară pe soţul ei.

- Sunt bucuroasă că te-am prins din urmă când părăseam sanctuarul, îi spunea Laurie domnului Sawyer. Mu-mi' place să: mă gândesc că cineva ia masa singur,

dar cred că este un sacrilegiu să mănînci singur duminica ia prânz. Eşti binevenit oricând, spuse ea zâmbindu-i. Pat, friptura a fost bine prăjită pentru tine?

Pat Bush, un oaspete permanent la mesele de duminică, se foi pe scaun.

- A fost bună. Uitîndu-se peste masă la domnul Sawyer, adăugă: Exact ca-ntotdeauna.

- Nu te-ai servit decât o dată.

- Lipsa mea de poftă de mâncare n-are nici o legătură cu mâncarea, Laurie. Tot mă mai gândesc la scandalul acela de vineri seara.

Ei aruncă o privire furioasă spre Chase.

Devon şi Lucky se întoarseră, aducând cu ei un tort de ciocolată în trei straturi şi cafea, cu tot ce trebuia.

- Am să servesc de pe măsuţa laterală, dacă nu le deranjează, Laurie.

- Foarte bine, draga mea, îi răspunse Laurie nurorii sale.

De pe scaunul ei, Marcie o urmărea pe Devon tăind prima porţie de tort şi punând-o pe farfurie. Puţină cremă i se lipise de degete. Ea ridică mâna spre gură să o lingă. Înainte să poată face asta, Lucky o apucă de mână, băgă degetul ei în gură şi îl linse până îl lăsă curat.

Stomacul lui Marcie se strânse.

Îl simţi pe Chase încordându-se, alături de ea.

Devon îşi trase mâna din gura soţului ei jucăuş şi se uită repede peste umăr să vadă dacă jocul lor de dragoste fusese remarcat. Marcie se prefăcu că nu văzuse nimic. Nu voia să o facă pe Devon să se jeneze sau, mai curând, nu voia ca Devon să-i vadă gelozia.

- Voi păreţi să vreţi să dărâma?i locul acela de câte ori intraţi acolo, îi zise şeriful lui Chase.

- Ce era să fac, Pat? Întrebă Chase, defensiv, morocănos. Să stau pur şi simplu şi să-l las pe tip să-mi insulte nevasta?

- După cum. Gândesc eu, Chase nu avea altă alegere decât să-l pocnească pe nenorocitul ăla, comentă Lucky, în timp ce împărţea farfuriile cu desert.

- Părerea ta despre bătăi nu contează prea mult, nu-i aşa? Întrebă Pat supărat. Tu te baţi cât ai zice peşte.

- Obişnuiam să mă bat cât ai zice peşte. Acum sunt un îndrăgostit, nu un bătăuş.

O sărută pe Devon pe obraz, când aceasta trecu pe lîngă el.

Genunchiul lui Chase dădu în mod reflex peste al lui Marcie, pe sub masă.

- Sunt sigur că Chase a făcut ceea ce a simţit că trebuie să facă, spuse Laurie în apărarea fiului ei. A plătit toate daunele făcute în bar şi s-a îngrijit de cheltuielile medicale ale bărbatului aceluia. Doar că nu-mi place să mă gândesc că i-a scos dinţii. Literalmente.

Lucky chicoti. În scurt timp, toată lumea din jurul mesei râdea. Toţi, în afară de Jess Sawyer, care rămăsese cu gura căscată de dispreţ.

- S-ar putea să-rai mulţumească, în cele din urmă, spuse Chase când râsul se mai potoli. Avea cei mai îngrozitori dinţi falşi pe care i-am văzut vreodată.

- Devon!

Alarmă din vocea lui Lucky îl amuţi pe Chase. Lucky sări ele pe scaun şi se repezi spre soţia lui, care se sprijinea de masa laterală. Avea faţa palidă. Respira repede, gâfâit. Un braţ al lui Lucky o cuprinse de. Mijloc ca să o susţină. Cealaltă mînă îi cuprinse obrazul şi îi înălţă capul.

- Devon? Iubito?

- Mi-e mai bine, îl asigură ea cu un zâmbet slab. O uşoară ameţeală. Cred că mi-a fost prea cald. Poate am putea coborî puţin temperatura în cameră? Sau poate am... mâncat ceva ce nu mi-a priit...

- Ah, pentru Dumnezeul Laurie îşi puse şerveţelul împăturit lângă farfurie, îşi părăsi scaunul şi se alătură

perechii lingă măsuţa laterală. De ce nu terminaţi toţi cu prostiile astea şi nu-i anunţaţi pe toţi ceilalţi despre ceea ce am ştiut eu ele luni de zile? Luând iniţiativa, ea se întoarse spre masă. Devon o să aibă un copil.

- Oh! Marcie nu-şi aminti vreodată să fi scos exclamaţia asta de bucurie. Ea, împreună cu toţi ceilalţi, chiar şi domnul Sawyer, s-au adunat lingă perechea zâmbitoare, care se îmbrăţişa cu cei care le făceau urări.

Marcie o îmbrăţişa îndelung pe Devon. După căsătoria ei cu Chase, cele două femei deveniseră bune prietene. Marcie admira inteligenţa lui Devon şi mintea ei acerbă, pe care le folosea bine în articolele pe care le scria pentru unui din ziarele din Dallas. Recent, le spusese că fusese contactată de un lider sindical.

- Sunt atât de bucuroasă pentru tine, spuse Marcie, cu sinceritate, Te simţi bine? Pot face ceva pentru tine?

Devon îi apucă mâna.

- Ştii ceva despre copii?

- Nu! Râse Marcie.

Ce! E două femei îşi zâmbiră una alteia cu admiraţie reciprocă şi afecţiune crescândă. Apoi, Marcie î! Sărută pe obraz pe mândrul tată

- Felicitări, Lucky.

- Mulţumesc. Una din acele mici creaturi şi-a croit în cele din urmă drum în amonte.

- James Lawrence! Strigă Laurie, uluită. Aminteşte-ţi că avem un oaspete. Nu suport tipul ăsta de expresii. Nu vreau ca Jess să creadă că am crescut nişte...

Scârţâitul ascuţit al picioarelor unui scaun pe podeaua de lemn îi făcu pe toţi să se întoarcă. Chase lăsă să-i cadă şerveţelul lângă farfurie şi ieşi afară.

Înainte să iasă pe sub arcadă, Marcie îi văzu bine faţa. Arăta ca reflectarea fragmentată a unui bărbat, într-o oglindă spartă.

Toporul făcea un arc în aer, scoţând un sunet şuierat înainte de a lovi un buştean. Poc! Buşteanul, stând în

picioare, se despică în două. Chase se aplecă din mijloc şi aruncă într-o parte cele două bucăţi, apoi apucă un alt buştean şi îl puse vertical pe postament.

Poc!

- Ce faci?

Poc!

- Împletesc un pulover. Nu se vede?

- Asta nu poate să fie bine pentru coastele tale.

- Coastele mele sunt în regulă.

Poc!

Lucky se sprijini cu spatele de gardul din apropiere. Se lăsă pe el. În timp ce îşi agăţă tocul cizmei de bara de jos. Îşi puse ambele coate pe bara de sus.

- Ştii, Chase, tu poţi fi cel mai egoist fiu de căţea pe care l-am întîlnit vreodată.

Poc!

Chase se uită urât la fratele său, înainte de a arunca într-o parte buşteanul despicat şi a lua altul.

- Ce te aşteptai să fac, să împart ţigări de foi?

- Ăsta ar fi fost un început.

Lucky interveni şi apucă coada toporului de la fratele său mai mare, în timp ce acesta era aplecat. Chase se ridică brusc, cu faţa furioasă.

- Nu sunt dezamăgit, spuse Lucky, aruncând jos toporul. Sunt furios. Mama noastră e dezamăgită. Ea conta pe căsătoria ta că te va vindeca.

- Foarte rău!

- Al naibii de adevărat, e foarte rău. Pentru că ai o femeie minunată care – din motive pe care nu le pot înţelege – e îndrăgostită de tine. Dar tu eşti prea al naibii de orb să vezi asta. Sau prea prost, de-a dreptul. Sau ţi-e milă de tine. Nu sunt prea sigur ce problemă ai.

- Îmi pare rău că te dezamăgesc.

Poc!

- Eşti furios pentru că eu n-am făcut mare caz de copilul tău.

- Şi n-a fost asta o meschinărie din partea ta?

- De ce nu mi-ai spus şi mie? Urlă Chase. De ce ai ţinut secret? Ai pus la cale o lucrătură?

- Nu, am încercat să te protejez pe fine.

- De ce?

- De durerea care îţi roade sufletul chiar acum.

Chase luă o poziţie de luptă. Răsufla greu, dar nu

Din cauza despicării buştenilor. El nu-l lovi pe fratele lui aşa cum părea gata s-o facă. În schimb, îi întoarse spatele şi se îndreptă spre casă.

Lucky se repezi după el, îl apucă de mânecă şi îl împinse spre magazia de unelte. Făcu o bară cu braţul peste gâtul lui Chase.

- Nu ţi-am spus mai devreme despre copilul meu pentru că ştiam că o să te doară, Chase. Îmi pare rău de asta. Îmi pare al naibii de rău. Dar aşa au căzut cărţile şi nu e nici un afurisit de lucru pe care l-am putea face, eu sau tu, sau oricine altcineva.

N-am cerut eu ca primul nepot Tyler să fie copilul meu. Aş fi vrut să fi fost al tău, cum ar fi trebuit să fie. Dar, pentru asta, ar trebui să fiu mai puţin încântat de propriul meu copii? Nu se poate. Îmi pare rău, dar sunt în culmea fericirii. Explodez de bucurie pentru acest copil. Abia aştept să sosească.

Totuşi, spuse el, apropiindu-şi mai mult faţa de a fratelui său, asta nu înseamnă că Devon şi cu mine nu suferim încă pentru al tău care a murit odată cu Tanya. Cu toţii suferim. O să suferim mereu. Dar viaţa merge înainte, Chase. Cel puţin pentru majoritatea dintre noi.

Dacă vrei să-ţi duci restul vieţii din interiorul unui mormânt, fă-o. Eu cred că eşti prost, cred că eşti bolnav, dar dacă nefericirea ta te bucura, atunci fii nefericit. Dar nu te aştepta ca noi ceilalţi să ne târâm în mormînt cu tine şi să tragem pământul peste noi. Ne e la toţi al naibii de greaţă şi am obosit să le tot îngrijim.

Cu o ridicare abruptă din umeri, îi dădu drumul lui Chase şi vru să plece. Făcuse doar cîţiva paşi, cînd o mâna grea îl căzu pe umăr. În mod reflex, se răsuci, aşteptându-se la o lovitură.

În schimb, Chase îi întinse mâna dreaptă. Lucky văzu lacrimile care făceau să lucească ochit cenuşii ai lui Chase. Buzele lui, da obicei ferme, tremurau.

Felicitări, frate mai mic. Mă bucur pentru tine, îşi strânseră mâinile. Apoi să îmbrăţişară. Se întoarseră spre casă împreună.

- N-ai avut nici o idee?
- Despre ce?
- Că Devon e însărcinată.
- Nu.
- Am crezut că Lucky ţi-a spus.
- Nu.

Răspunsurile mormăite ale lui Chase o zgâriau pe nervi pe Marcie. Nervii el erau deja încordaţi, întotdeauna erau aşa, după una din acele mese de duminică, împreună cu rudele prin alianţă.

- ... să nu se simtă binevenită.

Fusese asimilată uşor în familia Tyler. Chiar şi Lucky, care îşi exprimase cel mai puternic rezervele împotriva căsătoriei ei cu Chase, o tachina acum şi glumea cu ea, de parcă ar fi fost de ani de zile un membru al familiei. Împreună cu Laurie şi Devon, o includeau în caldă lor camaraderie.

Familia lui Chase n-avea nici o vină. Doar Chase era cei care o făcea irascibilă şi nervoasă. Verbal, nu era niciodată violent. Prima şi singura dată când se întâmplase asta, fusese în seara de vinerea trecută, la tavernă. Mai târziu, îşi ceruse scuze, iar ea acceptase scuzele, ştiind cât de îngrijorat era de viitorul Companiei de Foraj Tyler şi atribuise comportarea lui scandaloasă acestui fapt.

Nu, n-avea ce să impute comportării lui. Când erau cu familia lui, era curtenitor cu ea. Nu o critica. Nu o jignea. Nu o ignora, tratând-o de parcă ar fi fost invizibilă, aşa cum auzise plîngîndu-se alte soţii că fac soţii lor când sunt în public.

În cazul lor, adevărul era exact invers.

- Tu ai ghicit?

Ea tresări, speriată de această întrebare bruscă.

- Ce?

8

El conducea maşina ei, cu încheietura mîinii stângi pe volan. Mâna dreaptă o ţinea pe pulpă, în apropiere de schimbătorul de viteză... sau pe genunchiul ei, pe care dorise în mai multe ocazii să-l acopere şi să-l mângâie în cursul după-amiezei.

- Femeile par a avea un al şaselea simţ în legătură cu problemele astea, zise el referindu-se la sarcina lui Devon. Mă gîndeam că poate tu ai bănuit.

- Nu. Deşi cred că ar fi trebuit să observ semnele, îmi amintesc că cineva; o tachina la masa noastră de nuntă că mânca desert cât doi.

- Eu credeam doar că mai punea câteva kilograme în plus.

Marcie zâmbi.

- Sunt sigură că pune. Chase nu zâmbi. E deja în şase luni, nu-mi vine să cred că a ascuns asta atât de bine şi atât de mult timp. Desigur, ea e înaltă. Şi hainele pot camufla multe. Dar, Doamne, copilul va veni atât de repede, că nici nu ne vom da seama.

- Îhî.

- Şi când o să apară, o să continui să te porţi ca un smucit?

Chase întoarse capul spre ea. Deschise gura să vorbească, se răzgândi şi închise gura cu un mic zgomot furios.

- Când ai ieşit aşa din casă, i-ai frânt inima mamei taie, Chase.

- Şi inima mea a fost frântă.

- Da, ştim cu toţii asta. O arăţi atât de bine, încât toată lumea să te admire. Ei bine, am văzut-o cu toţii şi, sincer, s-a învechit.

- L-am cerut scuze lui Lucky, nu? L-am spus că mă bucur pentru el.

- Ştiu, ştiu. Te-am văzut chiar îmbrăţişând-o, din obligaţie, pe Devon. E cel mai mic lucru pe care-l puteai face.

- Dacă mi-aş fi revărsat sentimentele şi aş fi zâmbit

Afectat, aş fi făcut-o cu ipocrizie.

- Cu ipocrizie? Ce curios ca tu să foloseşti cuvântul ăsta.

- Ce vrei să spui cu asta?

El opri maşina în faţa casei.

Marcie coborî şi se îndreptă spre uşă. Ea era deja înăuntru şi îşi scotea haina, când el o ajunse din urmă.

- Ce vrei să spui cu asta? Repetă el furios, aruncându-şi haina spre cuierul-pom, fără însă să-i nimerească de departe.

Ceva în interiorul lui Marcie se rupse. De peste o tună, îl îngrijise, îi îmblânzise proasta dispoziţie şi îi trecuse cu vederea provocările, care ştia că erau deliberate. Cu cât încerca ea mai mult să-i facă viaţa plăcută, cu atât mai mult se străduia el să fie necioplit. E: bine, o încheiase cu el. La naiba cu soţia bună. Era timpul să primească ceea ce dădea.

Părui ei roşu era zbârlit. Când se apropie de el, ochii i se îngustară.

- Înseamnă, Chase Tyler, că în fiecare duminică eşti un ipocrit când mergem acolo. Înseamnă că felicitările către ei nu erau mai adevărate decât falsa afecţiune pe care mi-o arăţi mie.

El clătină din cap, încăpăţânat.

- Nu-i adevărat. Sunt foarte bucuros pentru tra... Stai puţin. Ce falsă afecţiune pe care ţi-o arăt ţie?

- Haida de, Chase, ţipă ea. Doar nu vrei s-o spun!

- Cum naiba să nu vreau? Despre ce vorbeşti?

Ea îşi trase umerii, spre spate şi se uită furioasă în

Sus la ei. Obrajii ei radiau căldură. Fiecare muşchi din trupul ei era încordat.

- Vorbesc despre masajele ia genunchi. Eu mă aşez pe canapea, te aşezi şi tu pe canapea. Eu pun picior peste picior, tu îmi acoperi genunchiul cu mâna, eu mă ridic, tu pui un braţ pe după umerii mei. Eu tremur, tu îmi oferi haina ta, eu mă uit ia tine, tu îmi atingi părul, eu râd, râzi şi tu.

El îşi mişca maxilarul, muşchii feţei i se înnodau. Marcie ştia că merge prea departe, dar nu se mai putea opri. De o lună, trăia cu un cameleon. În fiecare duminică, timp de câteva ore, suportase mângâierile lui dulci de soţ despre care ştia că nu însemnau nimic. Se întorcea acasă febrilă şi excitată până ia agonie. Şi niciodată nu era b uşurare. Pentru că, de îndată ce erau departe de familia lui, redevenea morocănos şi distant.

- Încerc doar să fiu drăguţ, spuse el în defensivă. Dar dacă nu-ţi place, o să mă lipsesc de aceste amabilităţi.

El se îndepărtă şi se duse la cămin, în camera de

Zi, unde începu să a?â?e focul. Toate mişcările lui erau furioase, sacadate.

Marcie nu terminase cu el. I se alătură în faţa căminului, prânzindu-i braţul când el lăsă deoparte cleştele.

- Familia ta ne cântăreşte cu grijă să vadă cum ne împăcăm. Mulţumită spectacolului tău din fiecare duminică, demn de Premiul Academiei, sunt sigură că ei sunt convinşi că totul e lapte şi miere. Habar n-au că noi suntem celibatari. Pentru că trebuie să fi văzut unele dintre acele priviri arzătoare pe care mi le arunci când ştii că ne urmăresc. Sunt sigură că au văzut cum învârteai pe deget o şuviţă din părul meu când vorbeai cu Lucky despre baschet. Cum putea să le scape când m-ai împuns cu cotul în piept când te-ai întins după ceaşca de cafea?

- Nu pretinde acum că nu ţi-a plăcut, Marcie, spuse el cu o voce joasă, vibrantă. Pentru că şi prin mânecă am simţit că ţi s-a întărit sfârcul. Am auzit zgomotul acela uşor în gâtul tău. El folosi tăcerea ei momentană că să-şi lanseze propriul lui atac. În timp ce suntem la acest subiect, nu-mi place jocul tău amoros care...

- Jocul meu amoros?

- Da. Cum se poate numi gestul când pui mâna în interiorul pulpei mele şi o mişti în sus şi în jos? A, ai grijă să faci asta ca o soţie, ca şi cum ar fi ceva obişnuit, dar tu ştii că e acolo şi eu ştiu că e acolo şi amândoi ştim ce se întâmpla la câţiva centimetri mai sus. Şi dacă nu-ţi place să-mi puri braţul pe după umerii tăi, n-ar trebui să te ghemuieşti lângă mine. Dacă nu-ţi place să-ţi ofer haina, nu te asigura că am observat prin bluză că ţi-e frig. Când eu ţi-am pus mâna pe genunchi, tu m-ai mângâiat cu piciorul pe gleznă. Dacă asta nu e o invitaţie, atunci nu ştiu ce poate fi.

Flăcările care se ridicau în vatră, reflectau în ochii lui izbucniri de pasiune şi furie care se hrăneau unele pe celelalte.

- Nu te-am văzut să-ţi tragi capul când mă jucam cu părul tău. A, nu, tu mi-ai adulmecat palma. Ţi-am simţit limba. A lăsat un loc umed. Ai râs când mi-am vărsat cafeaua în poală. Iar eu am vărsat cafea în poală pentru că mi-ai împins cotul cu pieptul. Şi am râs, pentru că tu ai şters petele cu şerveţelul şi nu ştiu dacă era râs sau geamăt. Şi ce-ai vrea tu să fac în sufrageria mamei mele când tu îţi freci mina în poala mea. Să râd sau să gem? Aşa că nu-mi ţine predici despre cum să mă comport. Aş fi mai mult decât bucuros să pun punct acestei şarade sexuale, dacă vrei. Pentru că, dacă acest scenariu pe care-l jucăm în fiecare duminică te înnebuneşte pe tine, poţi să-ţi închipui ce-mi face mie!

După ţipetele lui, liniştea camerei fu bruscă şi intensă. Marcie se apropie cu un pas de el şi cu o voce joasă îl întrebă:

- Ce-ţi face ţie, Chase?

El întinse mâna după mâna ei, i-o trase înainte şi o apăsă desfăcută de prohabul lui întins.

- Asta.

Degetele ei se strânseră în jurul erecţiei lui ca de oţel.

- De ce te opreşti la jocul amoros, Chase? De ce nu faci ceva cu asta? Cu-fiecare mişcare a mâinii ei respiraţia lui deveni mai zgomotoasă, mai rapidă. Te temi că n-o să-ţi placă? Sau te temi că o să-ţi placă?

Ea îi dădu drumul şi îşi ridică amândouă mâinile spre capul lui, înfigându-şi degetele în păru! Lui şi cuprinzîndu-l creştetul.

- Sărută-mă. Sărută-mă cum trebuie. Întinzându-şi buzele ei sub ale lui, ea adăugă şoptind seducător: Te provoc.

Zgomotul care ieşi din gâtul lui era nestăpânit. Felul în care buzele lui s-au lăsat pe ale ei era sălbatic. Sărutul lui era atât de brutal, încât la început buzele ei amorţiră. Treptat, totuşi, ea reuşi să şi le separe.

Atunci, simţi împunsătura rapidă şi sigură a limbii Sui, Nebunească, rapace, îi mătură gura.

La fel ca şi ea, el îşi îngropa degetele în părul ei abundent şi îi ţinu capul în loc pentru măiestria devastatoare a sărutului său. Se repezi la. Ea ca un înfometat, de parcă ar fi vrut să-i sugă gură toată în gura lui. Se îndepărtă ca să respire. Dar chiar şi atunci îi mângâia buzele cu limba, gustând-o. Nesătui, reveni să ia mai. Mult. Şi mai mult. Şi mai mult.

Marcie se desfată în carnalitatea sărutului. Îi plăcea, textura limbii lui. Gustul salivei, fermitatea buzelor lui, înţepăturile bărbii lui pe bărbia şi obrajii ei. Simţurile ei se lăfăiau în plăcerea de a-i mirosi pielea şi a-i simţi părul –

pielea lui Chase, părul lui Chase, tarla lui Chase împungând-o în dreptul taliei.

Ca unui singur, căzură în genunchi în faţa căminului pe covorul moale. Gurile lor continuau reciproc să provoace senzaţii nebuneşti pe feţele lor, mişcându-şi fără încetare buzele pe obraji, bărbii, pleoape.

Când gurile lor se găsiră din nou, el îşi trimise limba adânc, pătrunzîndu-i gura şi saturând-o de dorinţă. Mîinile lui se plimbară pe spatele ei, pe laturi, îi frecară vinurile sânilor. Apoi, fără subtilităţi, o apucă de fund şi o trase spre el.

Marcie nici nu se gândi să se jeneze. Îi permise să se împingă sugestiv spre ea. Chiar se bucură de forţa vizibilă a dorinţei lui şi se frecă de el.

Mormăind, el o înconjură cu braţele atât de strîns, încât ea nu se mai putea mişca.

– Opreşte-te, termină.

- A ! Încă nu, încă nu.

Ea lăsă destul spaţiu între ei ca să-i tragă puloverul peste cap. Apoi atacă nasturii cămăşii. Când aceasta fu aruncată, degetele ei se mişcară pe el într-o orgie a descoperirii, era ca o persoană oarbă care vedea pentru prima dată.

Cu un geamăt înfometat, ea se aplecă spre pieptul lui şi îşi apăsă pe el gura deschisă. El îi cuprinse capul dar îi permitea să-l mişte, dintr-un loc în altul. Buzele ei îi găsiră sfârcul într-o spirală de păr negru, creţ. Mai întîi ruşinoasă, apoi măi agresivă, ea îl mângâie cu limba.

Chase termină şoptit, apoi o îndemnă:

- Scoate-ţi hainele.

- Scoate-le tu, îl provocă ea răguşit.

Se uitară unul la altul un moment. Marcie îşi ţinu răsuflarea, până ce el apucă marginea puloverului ei. Îl scoase peste cap. Ochii lui se fixară la sânii ei. Întinzând mîinile la spate, Marcie îşi desfăcu sutienul şi-l lăsă să cadă. Pieptul lui Chase se ridică şi se lăsă într-un oftat

rapid, torturat. Ea văzu cum i se contractă muşchii stomacului, dar el nu o atinse, cel puţin, nu intim.

Apăsîndu-i umerii, o îndrumă în jos, să stea cu spatele pe covor. Fără ceremonie, îi descheie fusta. Şi i-o împinse în jos, peste picioare, Nu fu chiar atât de detaşat când veni rîndul chiloţilor, pentru că a trebuit să intre pe sub portjartier ca să apuce de elastic.

Odaia înlăturaţi, îşi băgă mîna între pulpele ei. Gemură la unison. Degetele lui erau blânde şi găsiră ţesuturile suprasensibile.

Trebui să o mângâie doar de câteva ori, ca sângele să înceapă să-i clocotească în vine şi să vadă scântei luminoase.

- Chase!

Aceasta era invitaţia de care avea nevoie. Îşi desfăcu şliţul şi îşi lăsă pantalonii. Marcie îl aprecie curajoasă doar o secundă, înainte de a-şi cupla trupurile.

Ea scoase un singur ţipăt de bucurie. Chase murmură o înjurătură sau o rugăciune. Rămaseră aşa câteva momente încordate.

Apoi, ridicându-se deasupra ei, o privi în faţă. Ochii îi se întâlniră. O pătrunse încet. Îl simţea adânc, atât de adânc, încât imensitatea posesiunii îi luă respiraţia, puse stăpânire pe simţurile ei. Părui lui negru îl atârna pe frunte, umed şi sălbatic. Ochii lui străluceau de lumina focului, adăugindu-se la atracţia lor animalică. Muşchii braţelor şi al pieptului se umflau de forţă masculină.

Ea voia să se concentreze asupra frumuseţii lui, dar ei se retrase şi o pătrunse din nou. Îi ţinea cu o mâna un sân şi cu degetul mare făcea cercuri în jurul sfârcului. Ea se cutremură şi, involuntar, închise ochii. Ea îi prinse şoldurile cu coapsele. Ei îşi alunecă mâna între trupurile lor şi o mângâia extern, în timp ce o pătrundea mai adânc.

Iar dragostea ei pentru el, care rămăsese neîmplinită, culmina, în sfârşit, devastator, strălucitor.

O lăsă să savureze, să simtă totul, chiar şi ce vine după culminare, înainte de a începe să se mişte din nou. Dar Marcie se surprinse pe ea şi pe Chase când se agăţă de el şi îşi ridică şoldurile ca să-l întâlnească. Atunci când veni criza lui, ea juisă din nou. Se agăţau unul de altul, gâfâind, apucându-se, murind împreună.

Marcie fu bucuroasă auzind bătaia în uşa biroului ei, pe la ora unsprezece, a doua zi dimineaţa. Perechea care sosise la ora zece fix era gata să o înnebunească.

Desigur, în acea dimineaţă deosebită, pragul integrităţii ei mentale era mai coborât ca de obicei.

- Intră, strigă ea.

- Iartă-mă că te întrerup, Marcie, zise Esme. A venit domnul Tyler, vrea să-ţi vorbească.

În mod reflex, Marcie se ridică de pe scaunul de la birou.

- Domnul Tyler? Care dintre ei?

- Cel cu care eşti căsătorită. Cel înalt, brunet şi frumos.

Apoi Marcie văzu mâna lui întinzându-se pe lângă capul secretarei şi împinse uşa, deschizând-o.

- Pot să-ţi vorbesc un minut?

Chase era ultima persoană la care se aştepta s-o caute în dimineaţa aceea. Genunchii i se m ui ară. Gura îi era atât de uscată încât abia putea vorbi.

- De... desigur, Cred că domnul şi doamna Harrison nu se vor supăra dacă ies puţin. Puteţi continua să vă uitaţi pe liste, sugeră ea, în timp ce înconjura biroul negru lăcuit.

Bărbatul oftă şi se sculă în picioare, ridicându-şi pantalonii, plin de importanţă.

- Oricum, am terminat. Ea n-o să găsească niciodată ceva care s-o mulţumească.

- Eu? Mie ml-a plăcut casa cu patru dormitoare de pe Sunshine Lane, replică soţia lui. Tu ai spus că nu avem nevoie de atâta spaţiu. Tu ai spus că grădina e, prea mare. Ai respins o casă frumoasă, pentru că eşti prea

leneş ca să tunzi iarba. Ceea ce nu e rău de altfel. Oricum, n-ai face o treabă bună.

- Chase, aceştia sunt domnul şi doamna Harrison, zise Marcie întrerupând-o. Ralph, Gladys, vă fac cunoştinţă cu soţul meu, Chase Tyler.

- Încântat să vă cunosc. Ralph îi strânse mâna.

- Şi eu la fel.

- Hai, vino, Ralph. Nu vezi că vor să fie singuri? Gladys îl împinse pe soţul ei spre uşă.

Esme, dând ochii peste cap şi uitându-se în tavan, îi urmă şi închise uşa când ieşi. Chase şi Marcie rămaseră singuri. Se uitau unu! la celălalt neîndemînatic, dar privirile lor nu se întâlniră.

- Ăştia sunt clienţii despre care mi-ai vorbit?

- Adevărate bijuterii, nu-i aşa? Nu cred că se vor hotărî vreodată la o casă. Să viziteze e doar o distracţie pentru el. Le dă o pauză între certuri. Din nefericire, pe mine mă costă un timp preţios şi mai multă răbdare decât am.

- Hm. A, astea sunt pentru tine.

Ei scoase la iveală un buchet de lalele roz şi, zăpăcită de acest gest, Marcie le luă. De fapt, mai mult le prinse. Chase părea dornic să scape de flori, de îndată ce îi atrăsese atenţia asupra lor. Dacă reflexele lui Marcie ar fi fost mai. Lente, buchetul ar fi căzut pe jos.

- Nu-i ziua mea de naştere.

- Nici o ocazie specială, zise el ridicând laconic din umeri. A trebuit să mă duc la magazin azi-dimineaţă să fac aprovizionarea pentru birou. Le-am văzut în unul din acele mici văi cu apă. M-am gândit că-ţi vor plăcea.

Se uită la el, perplexă.

- Îmi... Îmi plac. Mulţumesc.

- Pentru puţin. Privirea lui trecu încet în revistă camera. Drăguţ birou. Elegant. Nu seamănă deloc cu sediul Companiei de Foraj Tyler.

- Ei, avem probleme diferite.

- Aşa-i.

- Ai mai aflai ceva despre contractul vostru?

- Nu.

- A, m-am gândit că poate florile fac parte dintr-o sărbătorire.

- Nu.

- A...

Ei tuşi. Ea îşi băgă o şuviţă de păr ia loc, în coc. El îşi trase nasul. Ea foi celofanul verde din jurul lalelelor.

- Ai venit aici să vorbim despre birouri? Întrebă ea, după o tăcere îndelungată.

- Nu. Pentru prima oară în dimineaţa aceea, ochii lui cenuşii se întîlniră cu ai ei. El plecase de acasă cu mult înainte ca ea să se trezească.

- Trebuie să stăm de vorbă, Marcie.

O durere ascuţită îi săgetă inima şi ea recunoscu că îi este-teamă. Ei arăta şi vorbea atât de serios. Nu mai venise până atunci la ea la birou. Chiar la telefon o suna rareori, când era acolo, doar dacă era absolut necesar.

Doar ceva extrem de important şi imperativ putea determina această vizită fără precedent. Unicul lucru la care se putea gîndi, era că voia să se retragă din angajamentul luat.

- La loc, Chase.

Ea indică micuţa canapea ocupată recent de Ralph şi Gladys Harrison. El se lăsă pe marginea pernelor cu dungi şi stătu cu genunchii depărtaţi, uitându-se la dalele albe, lucitoare, de sub ghetele lui.

Marcie se întoarse la scaunul din spatele biroului, simţind că are nevoie de ceva care să stea între ei, ca să ajute la îmblânzirea loviturii pe care avea să i-o dea imediat. Puse lalelele pe birou. Nu era urgent pentru moment să le pună într-un vas cu apă.

- Despre ce vrei să discutăm, Chase?

- Despre aseară.

- Ce anume?

- N-am spus mai nimic după aceea.

- Nu, dar puţinul pe care l-ai spus a fost foarte concis. Mi-ai transmis punctul tău de vedere. Ai spus: „Bine, ai juisat de două ori, acum nu mai ai de ce să te plângi”.

- Da, zise el, cu o răsuflare adîncă. Exact asta am spus.

Îşi lăsă din nou capul în jos. În jurul creştetului, părui negru îi creştea în vârtejuri. Ea dorea să le atingă, să-l tachineze în legătură cu farmecul lor tineresc, să se joace cu ele. Dar atingerea lui părea o posibilitate la fel de îndepărtată acum, pe cât fusese aseară o conversaţie obişnuită între ei.

După ce rostise acele vorbe dureroase, el se ridicase, îşi luase cămaşa şi puloverul şi se dusese direct sus în camera lui. Mai încet, Marcie îşi adunase lucrurile, apoi se retrăsese în odaia ei. Nu-l mai văzuse de atunci.

- Marcie, nu mai putem continua astfel.

El îşi înălţă capul şi făcu o pauză de parcă se aştepta ca ea să răspundă. Ea rămase tăcută şi fără nici o expresie. Dacă ar fi încercat să vorbească, atât autocontrolul cât şi vocea i s-ar fi frânt.

- Suntem ca două animale într-o cuşcă, mereu în competiţie, sfâşiindu-ne tot timpul. Nu e bine pentru mine şi nu e bine nici pentru tine.

- Nu te hazarda să-mi spui ce-i bine pentru mine, Chase.

El blestemă.

- Nu te supăra. Încerc să analizez lucrurile în mod, raţionai. M-am gândit – am sperat – că putem discuta lucrurile astea fără să ne enervăm.

Ea îşi puse mâinile palide, reci, pe birou.

- Ce vrei să faci? Te rog, spune ce ai venit să vorbim.

- Sexul nu trebuie tratat ca o cursă. Singurul ei răspuns a fost o uşoară aprobare din cap. Noaptea nunţii, prima oară când am făcut dragoste...

- N-am făcut dragoste în noaptea aceea, A fost ceva impersonal Dacă mi-ai fi ştampilat fruntea, nu putea fi ceva mai oficial.

- Mulţumesc mult.
- Ştii că ăsta-i adevărul.

El îşi trecu degetele prin păr.

- Credeam că ai promis să nu te enervezi.
- N-am promis aşa ceva.

– Dacă avea de gând s-o lase baltă, să o facă de rîs în faţa întregului oraş care o considerase întotdeauna amuzantă pe Gîsculiţa Johns, ea voie ca el să nu mai umble în vârful picioarelor ci s-o facă.

- Vrei să stai liniştită şi să asculţi? Nu mi-e uşor, să ştii.

Ce neruşinare: venise să se sustragă din căsătoria cu ea şi se aştepta ca ea să-i uşureze situaţia.

- Spune direct ce este, Chase.
- Foarte bine. Deschise gura. O închise iar. Se uită fix la ea. Se uită în lături. Îşi muşcă falca prin interior. Îşi umezi buzele. Pentru început, cred că ar, trebui să începem să dormim împreună.

Dacă scaunul ar fi început s-o muşte ele fund, ea nu ar fi putut fi mai uimită. Cumva însă, reuşi să nu-şi arate uluirea. Dar îşi ţinu respiraţia atât de mult, încât ameţi şi prinse marginea biroului, ca să nu se prăbuşească.

- Şi nu vreau să spun doar să ne culcăm, în sensul obişnuit, vreau să spun să împărţim acelaşi dormitor, să trăim ca soţ şi soţie într-adevăr.

Îi aruncă o privire nesigură, apoi părăsi canapeaua şi începu să se plimbe prin faţa biroului ei.

- M-am gîndit mult aseară la treaba asta, Marcie. N-am putut să dorm. Ce am spus după, ştii, ei bine, a fost un lucru răutăcios. M-am simţit al naibii de rău, după asta. Mi s-a părut că ne jucăm sexual de-a cine-i mai tare. Ne înnebuneam unul pe celălalt în fiecare duminică după-amiază. E o prostie. În noaptea nunţii, sunt de acord, te-am posedat fără să mă gândesc la ce simţeai. Cred că ţi-am făcut rău fizic. El se opri din mers şi se uită la ea. Ţi-am făcut rău, aşa-i?

Minţind, ea clătină din cap, în semn că nu.

- Bine, şi asta e ceva. Dar oricum, unde eram? A, da. Apoi aseară, când am ajuns acasă, m-ai sedus. Pur şi simplu, am fost sedus. Ai cerut şi ai căpătat. Când... ăăă... m-ai atins, abia am putut ascunde făptul că te doream. Şi, Marcie, tu erai, mă rog, foarte încălzită, aşa că ştiu că mă doreai şi tu.

Îşi trecu palmele în sus şi în jos pe pulpe, de parcă voia să-şi şteargă transpiraţia, nervoasă, de pe ele.

- Întotdeauna ne-am împăcat bine. Am fost prieteni în şcoală. Doar de când ne-am căsătorit, ne-am încrucişat spadele. La un moment dat, azi-noapte, în orele de veghe, am înţeles de ce.

Ducându-se spre fereastră, îşi băgă mîinile în buzunarele de la spate ale jeanşilor strâmţi.

- Există o reacţie chimică între noi. Eu o simt. O simţi şi tu? O privi peste umăr. Cel puţin, cred că o simţi. Gura ei era uscată. Aprobă din nou din cap. Aşa încât am înţeles. E o prostie să luptăm împotriva acestei reacţii chimice. Suntem adulţi, locuim în aceeaşi casă, căsătoriţi legal şi ne refuzăm principalul efect al căsătoriei. Cred că trebuie să punem capăt acestui nonsens şi să cedăm. Vreau să spun, de ce n-am face-o? Bine, cu săptămâni în urmă, am căzut de acord să păstrăm o căsătorie castă, doar cu numele. Ştiu asta. Dar, la naiba, pe mine asta mă înnebuneşte şi, dacă seara trecută e un indiciu, nici ţie nu ţi-a plăcut să te lipseşti. Vreau să spun că mă doreai la fel de tare cât te doream şi eu. Am semnele unghiilor tale ca să o dovedesc.

Când el se întoarse, ea îi evită privirea incisivă. Era bucuroasă că nu i se cerea să vorbească, deoarece încă nu era capabilă s-o facă. Se părea că Chase memorizase ce avea de spus şi intenţiona să spună totul, înainte de a se opri ca să primească răspunsul ei.

- Tu ştii pentru ce m-am căsătorit cu tine, Marcie, eu ştiu pentru ce te-ai căsătorit cu mine. Suntem amândoi

inteligenţi. Eu te plac şi te respect. Cred că tu mă placi şi mă respecţi. Aseară am făcut dragoste şi a fost bine.

Ea îşi ridică privirea spre el. De data asta, el îşi feri capul.

- În regulă, a fost foarte bine, se corectă el. Eu sunt activ sexual de foarte multă vreme. Chiar şi după moartea Tanyei. Uneori ăsta era mijlocul unic care mă ajuta să uit...

El se opri, îşi sprijini mâinile în şolduri, lăsă capul în jos de parcă îşi reaşeza gândurile, apoi reîncepu:

- Oricum, nu vreau să te dezonorez ducându-mă la o altă femeie. În plus, am fost învăţat că a fi necredincios soţiei taie este aproape cel mai rău păcat pe care poţi să-l comiţi. O privi emoţionat. Dar nu pot rezista, luni de zile în şir, fără aşa ceva.

Ea îşi arătă înţelegerea aprobatoare, clătinând din nou din cap.

- Nu vreau să fie nici o competiţie, în care să marcăm puncte unul împotriva celuilalt. Viaţa noastră sexuală poate să fie o prelungire a prieteniei noastre, nu se poate? Dacă ne străduim să fim compatibili la pat, cred că vom fi mai compatibili şi în alte privinţe. Ştim că nu mai merge aşa cum a fost până acum. Poate ar trebui să încercăm în modul celălalt.

El aşteptă un moment, apoi se întoarse cu faţa spre ea.

- Ei, ce spui?

- Bună.

- Bună.

Cu ochi strălucitori şi un zâmbet timid, Marcie îi salută pe Chase la uşa din faţă a casei lor. Ei încă nu-i venea, să creadă întorsătura evenimentelor care avusese loc în biroul ei mai devreme, în ziua aceea. Braţele ei erau pline de vânătăi unde se ciupise în cursul întregii zile, ca să se asigure că nu visase.

Se părea că nu visase, pentru că acum Chase se aplecă şi o sărută pe obraz. Era un sărut caraghios, de

îndrăgostiţi. De un singur lucru voise să se asigure şi anume că lua anticoncepţionale. Fără echivoc, ea îl asigură că lua.

- De cât timp eşti acasă? întrebă el, în timp ce ea îi ajuta să-şi scoată paltonul.

- De puţin. Mai plouă? Ea scutură picături de apă de pe blana de oaie, când o atârna pe cuierul-pom.

- Burează. Ceva miroase delicios.

- Pui enchiladas.

- Mm. Ai mai primit un telefon de la tipul ăla?

- Nu.

- Atunci, de ce ai scos receptorul din furcă? Ochii ei albaştri îi trimiseră un mesaj tăcut dar elocvent.

- Eu înghit! Cu greutate.

- Vrei să bei ceva?

- Sigur.

- Nici unul dintre ei nu se mişcă.

- Ţi-e foame? Întrebă ea.

- Foarte.

- Eşti gata pentru cină?

- Nu.

Sus – nu-şi aminteau când am ajuns acolo – el o sărută de multe ori, cu pasiune şi căldură. Limba lui o căuta. O folosi să o exploreze. Ca un pofticios, îi gustă şi îi savură gura, de parcă nu se putea hotărî care textură şi aromă îi plăceau mai mult.

Articolele de îmbrăcăminte păreau că se topesc de pe trupurile lor. Când fură amândoi goi, se îmbrăţişară îndelung şi strâns pentru simpla plăcere animalică de a atinge pielea de piele, trup de trup, bărbat de femeie. Ea era moaie unde el era tare, şi netedă unde el era păros, iar deosebirile îi fermecau.

El se aşeză pe marginea patului şi o trase între genunchi. Doar privirea lui îi excită sânii. Se întăriră. Doreau să fie atinşi. El nu făcu asta.

Dar, cu vârful degetului, trasă umbra pe care o aruncau pe pântecele ei. Ca un copil care ar fi pedepsit că a colorat în afara liniilor desenului, el urmări cu atenţie linia curbă a siluetei ei şi dădu mare atenţie umbrelor proiectate pe care le făceau sfârcurile umflate.

Urmărindu-i degetul care se plimba cu atâta precizie pe carnea ei, Marcie gemu. Ea îi trase capul înainte şi îi apăsă sfârcul pe buze, care se despărţiră i ca să-l cuprindă, Căldura, umezeala, acţiunea de sugere pe care o aplica erau atât de pătrunzător de dulci, încât erau aproape dureroase.

Despărţindu-i pulpele cu mâna, o masă uşor. Marcie îşi ţinu respiraţia în extaz, când degetele lui îi atinseră centru! Umed. I se strânse stomacul. Un curent electric trecu din vârful limbii lui prin sfârc şi de acolo în pântecele ei. Ea îi rosti încet numele.

El se întinse pe pat, trăgând-o peste el, iar ea reuşi să se tragă în ţeapă peste el, la timp ca el să simtă contracţiile blînde ce o cuprinseseră. Ele continuau Să nesfârşit, după cum i se părea, până îşi dădu seama că unele îi aparţineau lui.

Câteva momente mai târziu, erau satisfăcuţi şi ea zăcea pe pieptul lui. Partea de sus era păroasă. Partea de jos a torsului lui înţepa încă, acolo unde părul nu crescuse încă. Ei îl plăcea tot.

Degetul ei mare îi mângâia leneş sfârcul în timp ce asculta bătăile puternice ale Inimii lui care, treptat, reveneau la normal. Apoi, un alt sunet îi atrase atenţia din abdomen.

Ea înălţă capul şi îl privi întrebător în faţă.

- Acum sunt pregătit pentru cină, zise el.

Chase făcu ceva ce nu mai făcuse în pat cu o femeie, de peste doi ani. Zâmbi.

În săptămânile ce urmară, Chase fu surprins zâmbind frecvent. În unele zile, uita cu totul să fie trist, nefericit şi deposedat. Tot se mai gândea la Tanya, de mai multe ori

pe zi, dar amintirile nu-l mai veneau ca nişte lovituri mortale, paralizante. Ele erau îmblânzite de mulţumirea lui generală. Dacă viaţa nu era tot atât de dulce, de idilică şi rozalie, cum fusese odată, era cel puţin demnă de trăit.

Ceva mai mult decât doar demnă de trăit – era plăcută de trăit.

Caracterul ei plăcut era uneori întunecat de sentimente de vinovăţie, pentru că sursa plăcerii era cea de a doua soţie. De fiecare dată când memoria îi aducea imaginea chipului dulce al Tanyei, se simţea obligat să o asigure din nou că avea în continuare dragostea lui. Nimic nu va schimba vreodată lucrul acesta.

În apărarea lui, îşi reamintea că Tanya era moartă şi el era în viaţă şi pentru că ea îl iubise atât de lipsită de egoism, ea nu ar vrea sau nu s-ar aştepta ca el să se lipsească de plăcerile vieţii.

Marcie îi făcea viaţa o plăcere.

Era nostimă şi plăcută, inteligentă şi interesantă, gândindu-se mereu la locuri noi unde să meargă şi la lucruri pe care să le facă. Au fost chiar şi la un rodeo împreună, într-un oraş învecinat. L-a surprins câtă plăcere i-a făcut ei, deşi în timpul călăritului pe tauri, ea pusese mâna pe pulpa lui şi îi spusese cât de bucuroasă era că ei nu era decât spectator şi nu participant.

- Ar fi o ruşine, dacă ţi-ai distruge frumosul tău trup.

El simţise o plăcere deosebită datorită complimentului ei simplu. Întotdeauna ea îl spunea asemenea lucruri care-l luau prin surprindere şi îi încântau. Uneori, era dulce, alteori glumeaţă, alteori de-a dreptul obscenă.

Ea deveni o membră de bună-credinţă a familiei lui. Erau consideraţi o unitate. Acum erau „Chase-şi-Marcie” rostit într-o suflare, nu doar Chase. Sage începuse să telefoneze de la Austin ca să-i ceară lui Marcie sfatul despre una sau alta. Marcie găzduia un duş de copil, pentru Devon, Ea s-a dus cu Laurie la cumpărături şi a

ajutat-o să-şi aleagă o rochie. Lucky remarca adesea cât de greşit se gândise în legătură cu căsătoria lor.

- Îmi pare bine că nu m-ai ascultat, Chase, spusese recent Lucky. Ai avut dreptate să te căsătoreşti cu Marcie. E perfectă. Deşteaptă. Frumoasă. Ambiţioasă. Sexy.

- Ultimul Cuvânt avea un semn de întrebare implicat în urma lui.

- Sexy?

Chase încercă să-şi oprească zâmbetul pe care-l simţea că apare. Nu reuşi foarte bine. Fratele lui râse tare.

- Chiar atât de sexy, zău?

- Chiar atât de sexy.

- Aşa mă gândeam şi eu. Roşcatele astea, spusese Lucky, clătinând din cap cu reverie. Au ele ceva, nu-i aşa? Ca şi când ar avea un foc ce le mistuie pe dinăuntru, sau aşa ceva.

Chase era înclinat să fie de acord, dar faptul de a discuta focul intern al lui Marcie îl făcea să se simtă l jenat dintr-o mulţime de motive. Îl lovi cu pumnul în stomac pe fratele lui.

- Eşti un pervers, să vorbeşti aşa despre soţia ta însărcinată.

El nu se mai încrunta când venea vorba de viitorul" i copil al lui Lucky. Putea chiar să vorbească despre asta liber, doar cu o urmă de durere în inimă.

- Sărmana Devon. Tot te mai dai la ea, fierbinte şi: greu?

- Sunt mai multe feluri de a face treaba asta, nu doar unul, frate mai mare. Sau nu ştii?

Ştia.

Pentru că el şi Marcie le încercaseră aproape pe toate şi, apoi, creaseră câteva ale lor proprii.

Într-o seară, ea îi aduse un bol cu floricele de porumb în timp ce el stătea întins în fotoliul mare de piele din faţa căminului, urmărind neatent un film poliţist la televizor. În

câteva minute, floricelele de porumb se răspândiseră peste tot, iar ei şi Marcie erau împletiţi pe fotoliu, recăpătându-şi cu greu suflul.

Amândoi rămăseseră îmbrăcaţi. Chase considerase că găsirea zonelor ei erogene prin îmbrăcăminte era aproape cea mai sexy experienţă pe care o avusese. Asta până cu câteva dimineţi mai târziu, când au făcut duş împreună. Sprijiniţi de pereţii acoperiţi cu faianţă, au făcut dragoste alunecoşi, unsuroşi şi veseli ca vidrele.

Dar, fie că îşi băga capul sub puloverul ei să-i ia în gură pieptul, fie că storcea un burete cu spumă pe trupul ei şi urmărea cu privirea dâra de săpun, întotdeauna era ai naibii de bine.

La fel şi ea. Niciodată nu se reţinea să-şi exprime deschis plăcerea faţă de tot ceea ce făceau împreună. Doamna era fierbinte. După manierele ei reci, profesionale şi atitudinea ei practică, nimerii nu ar fi bănuit adâncimea senzualităţii lui Marcie.

Încă nu ajunseseră să o epuizeze. Chiar aseară, ea transformase sărutul lor de bun venit, de la uşa din faţă, într-una dintre cele mai erotice experienţe din. Viaţa lui.

- Abia mai pot aştepta, şoptise ea lângă buzele lui, în timp ce îi desfăcea pantalonii şi îşi strecura mâinile înăuntrul lor.

- Poftim, cu plăcere.

Era ultimul lucru pe care se aşteptase ca ea să-l facă, atunci când venea acasă după o zi de rutină la lucru... până când ea îngenunche în faţa lui şi înlocui mina dezmierdătoare cu gura. Curând erau amândoi pe canapeaua din camera de zi simţindu-se slăbiţi şi păcătoşi.

Iar când ea îi zâmbi, el îi spusese:

- Doamne, eşti minunată.

Totuşi, trăise cu ea destul timp ca să-şi dea seama că ea se considera încă aceeaşi Gâsculiţă Johns care fusese că adolescentă neîndemânatică. Avea despre ea o bună

părere privind pregătirea profesională. Dar când era vorba de felul cum arăta ea, încă mai avea nesiguranţe fundamentale.

- Aş vrea să fiu drăguţă.

Stăteau culcaţi împreună în patul mare pe care acum îl împărţeau amândoi. Spre deosebire de noaptea nunţii, acum luminile rămâneau aprinse, până când erau sleiţi şi gata să doarmă.

- Eşti drăguţă, Marcie.

Ea clătină din cap.

- Nu sunt. Dar aş dori să fiu.

- Eşti drăguţă, insistase el, sărutându-i buzele moi, elastice.

Iar mai târziu, când mâinile lui se mişcară spre sâni, ea oftă cu disperare.

- Aş fi dorit să fie mai mari.

- N-are importanţă. Sunt atât de sensibili.

Atingerile lui umede, ca de perie, dovediră că are dreptate.

Chase îi puse un deget pe buze făcând-o să tacă.

- Dacă ar fi fost mai mari, erau excesivi. În acelaşi sens, eu aş vrea să am peste treizeci de centimetri.

Ochii ei se măriră şi deveniră rotunzi când exclamă:

- Vrei să spui că nu ai?

El o strânsese tare în braţe şi râseseră. Când făceau dragoste, nici unui nu vedea nici un defect la celălalt.

9

Viaţa lui Chase fusese atât de mult îmbogăţită senzual, încât nu-l mai invitase pe Lucky la locul acela, la un pahar, după lucru. El nu amâna plecarea acasă, decât dacă era absolut necesar. Dacă Marcie nu era acolo din cauza unei întâlniri, seara, ca să arate vreo casă, el se plimba nerăbdător până sosea ea.

Avea, se pare, întotdeauna atât de multe lucruri să-i spună! Le trebuia o oră întreagă ca să se informeze reciproc cum li se desfăşuraseră zilele. Era o bucătăreasă surprinzător de bună, avea o conversaţie excelentă pe o varietate nesfârşită de teme şi era o iubită aventuroasă şi plină de imaginaţie. În fiecare seară, abia aştepta să se întoarcă acasă, la ea.

De aceea, pe când se apropia de casă în seara asta, se temea de o viitoare călătorie de afaceri la Houston. Poate o va convinge pe Marcie să lase agenţia pe mâinile capabile ale lui Esrne şi să vină cu el. Ar putea face şi o vizită familiei ei. Ar face cumpărături. Da, poate că va veni şi ea.

Intră în casă şi o strigă, deşi maşina nu era pe alee şi presupuse că nu era acasă. Opri sistemul de alarmă, sortă corespondenţa şi aduse ziarele înăuntru. Îşi luă o bere din frigider şi căută un bileţel.

Obişnuia să lase bileţele, informîndu-l unde se dusese şi când urma să se întoarcă. În seara asta însă, nu lăsase nici un bilet.

Era în drum spre etaj să-şi schimbe hainele, când sună telefonul. Se întoarse spre masa de la intrare şi răspunse.

- Alo?

- Cine-i acolo?

- Pe cine căutaţi?

Cel cu telefoanele nu mai sunase de câteva săptămâni. Ea remarcase asta abia în urmă cu câteva zile.

- Ţi-am spus eu, zisese ea cu o voce melodioasă. M-a abandonat pe mine şi s-a îndreptat spre o altă victimă. Una care nu are un soţ sexy în preajmă, care să îndepărteze curtezanii nedoriţi.

Chase se întreba acum dacă acesta era bărbatul respectiv. Oare era surprins să audă o voce bărbătească atunci când pusese acea întrebare?

- O caut pe doamna Tyler, spuse bărbatul.

- Eu sînt domnul Tyler. Pot să vă fiu de folos?

- Păi, nu sunt sigur. Am vorbit cu doamna Tyler.

- Despre ce anume?

- Despre zugrăveală.

- Zugrăveală?

- Sunt zugrav de case. M-a sunat şi mi-a cerut să-i spun cât ar costa o zugrăveală ele interior.

Chase se relaxa. Nu era tipul lui Marcie, cel cu telefoanele.

- Îmi pare rău, nu mi-a spus nimic despre asta.

- Păi, a fost cam demult. De fapt, acum vreo doi ani. Nici nu m-am mai gândii la asta până n-am trecut pe-acolo, azi. Am trecut pe lângă strada dumneavoastră şi mi-am amintit că am vorbit cu dânsa. Nu m-a mai sunat din nou, dar mi-am amintit numele, fiindcă mi-a zis că sunteţi din familia proprietarilor lui Foraj Tyler. Am controlat în carnetul meu de telefoane şi am găsit numărul. Bănuiesc că a pus deja pe cineva să facă zugrăveala, dar, dacă aveţi nevoie vreodată...

- O clipă, domnule...

- Jackson.

- Domnule Jackson, ai spus că ai vorbit cu soţia mea acum vreo doi ani?

- Aşa-i. Era cam prin vremea când a ars clădirea dumneavoastră.

- Şi te sunase pentru casa asta?

- Da, mi-a zis că e singură casă de pe stradă. Spunea că nu o cumpăraserăţi încă, dar vă gândea?i la ea. Spunea că voia o cameră zugrăvită pentru copii şi voia să ştie cât aş cere. După câteva momente de tăcere el zise: Domnule Tyler? Mai sunteţi acolo?

- N-avem nevoie de nici o zugrăveală.

Chase puse încet receptorul jos. Un timp, stătu pur şi simplu acolo, uitându-se în spaţiu. Apoi, se răsuci pe călcîie şi se uită la camera de zi, mare, cu priveliştea atrăgătoare a pădurii din spate, acum uşor înverzită de promisiunile primăverii. Încercă să privească odaia cu alţi ochi, ochi acum morţi, închişi, pentru totdeauna.

Uşa din faţă se deschise larg în spatele lui şi el se răsuci, aproape aşteptând ca spiritul Tanyei să apară în deschizătură. Dar era Marcie, strângându-şi în pumn părul răvăşit de vânt.

- Bună, spuse ea fără suflu. Am crezut că pot să ajung acasă înaintea ta, dar văd că n-am reuşit. M-am oprit şi am luat mâncare chinezească pentru acasă, pentru cină. Sper că nu te deranjează. Azi, toată lumea a vrut să viziteze case, îi zise ea, cu un mic râs emoţionat.

Punând pe masă pachetele cu mâncarea pentru acasă, lângă telefon, îşi scoase jacheta costumului şi se descălţă de pantofii gri cu tocuri înalte.

- Primăvara, piaţa caselor se înviorează întotdeauna. Cred că unii oameni preferă să se mute, decât să facă în case curăţenia de primăvară. Oricum...

Ea se opri brusc din sporovăiala ei veselă, când observă că el stătea înlemnit, lângă masa din hol, şi nu scosese nici un cuvânt. Se uita la ea de parcă n-ar mai fi văzut-o înainte, mai curând ca la ceva neobişnuit pe care nu şi-l explica şi de aceea era foarte suspicios.

- Chase? Cum el nu răspunse imediat, ea îi atinse braţul. Ce este? S-a întâmplat ceva rău?

Folosindu-şi mâna liberă, i-o împinse pe a ei de pe braţul lui. Ochii lui erau negri, implacabili.

- Chase, ce este? Strigă ea, cu o voce plină de panică.

- De cât timp locuieşti în casa asta, Marcie?

- De... de cât timp?

- De cât timp?

- Eu... nu-mi amintesc exact.

Luă pachetul cu mâncare şi se îndreptă spre bucătărie.

- Rahat.

Îi luă pachetul din mână şi îl puse din nou pe masă. Apucând-o de ambii umeri, degetele i se înfipseră în ei.

- Îţi aminteşti totul, Marcie. Ai o memorie fotografică. Erai singura din clasa de istorie a domnişoarei Hodges care a putut memora toate capitalele, statelor şi preşedinţii, în ordine. Vocea lui crescu în volum şi intensitate. O scutură uşor. Când ai cumpărat casa asta?

- Vara trecută.

- De ce?

- Pentru că îmi place.

- Pipe a deţinut-o înainte de a o cumpăra tu?

- Chase, spuse ea. Plângător, aproape neauzită.

El, pe de altă parte, urlă:

- De la cine ai cumpărat-o, Marcie?

Ea se lupta cu lacrimile. Îşi umezi buzele. Era vizibil în suferinţă. Buzele ei erau atât de uscate, că abia putea articula cuvintele.

- De la tine.

- Isuse!

Întorcându-se, bătu cu pumnul în cel mai apropiat perete. Apoi se sprijini de perete şi mai lovi cu pumnul în el, de mai multe ori. Ţinea capul întors.

Întinzând o mina imploratoare, ea îi atinse umărul.

- Chase, te rog, lasă-mă să-ţi explic.

El se feri de atingerea ei, dar se întoarse cu faţa spre ea. Trăsăturile lui erau congestionate de furie.

- Ce să-mi explici? Am înţeles. Asta-i casa Tanyei.

- Este casa mea, protestă ea. Eu am cumpărat-o...

- De la mine. Pentru că mă consideri un caz aparte, demn de milă.

- Nu-i adevărat. Am cumpărat-o pentru că am vrut să fac aici, pentru tine, un cămin. Aici urmă să locuieşti.

- Cu altă soţie, urlă el. Soţia pe care am iubit-o. Asta nu contează pentru tine? Nu ai mai multă mândrie decât să te mulţumeşti cu locul al doilea? Eşti atât de dornică să te stabileşti pe al doilea loc încât eşti în stare să faci uz de păcăleli?

- Nu te-am păcălit niciodată.

- Zău? Atunci de ce nu mi-ai spus niciodată că asta este casa care îi plăcuse atât de mult Tanyei? Casa. pe care aţi văzut-o, tu şi ea, chiar înainte de a muri. Casa pe care a vrut să o văd împreună cu ea.

Privirea ei coborî sub uitătura lui acuzatoare. El îi înălţă capul, ca să fie obligată să-i privească în faţă.

- Nu trebuie să-mi răspunzi. Ştiu de ce. Pentru că ai ştiut ce am să simt în legătură cu asta.

- Poate că am procedat greşit. Dar am vrut numai să te fac fericit.

- Fericit? Strigă el. Fericit! M-am culcat cu tine în casa Tanyei!

- Şi ţi-a plăcut foarte mult, strigă la rândul ei.

Se uitară unul la celălalt câteva secunde. Apoi, mormăind un şir de vulgarităţi, Chase o porni în sus pe scară. Până când Marcie îl ajunse din urmă, valiza lui era deschisă pe pat şi îşi arunca articolele de îmbrăcăminte în ea.

- Chase, exclamă ea, cu vocea frântă, unde te duci?

- La Houston.

Nu se uită ia ea, dar i arunce obiectele de toaletă într-o trusă de antilopă.

- De ce?

- Trebuia oricum să plec, mâine. Îi aruncă o privire fulminantă. Cred că am să plec din seara asta.

- Când ai să vii înapoi?

Trecând pe lângă ea, care stătea în dreptul uşii, el puse trusa în valiză şi trânti capacul, închizându-l cu o mişcare furioasă a degetelor pe încuietorile de metal.

- Nu ştiu.

- Chase, aşteaptă!

El goni pe scară în jos. Ea îl urmă bocănind. La uşa din faţă îl prinse din urmă şi îl apucă tenace de mânecă.

- Te rog, nu pleca.

- Trebuie. E vorba de o afacere.

- Nu pleca aşa. Nu acum, când eşti atât de supărat. Dă-mi o şansă să-ţi explic. Aşteaptă până dimineaţă.

- De ce? Ca să-mi poţi da o nouă noapte de amor, ca să-mi ştergi amintirea Tanyei?

Trupul ei deveni rigid la acest afront.

- Cum îndrăzneşti să-mi vorbeşti astfel? Sunt soţia ta.

El mirii doar un sunet care nu era un compliment.

- Pe hârtie, Marcie. Doar pe hârtie. Dar niciodată acolo unde are importanţă.

Îşi trase haina de pe cuierul-pom şi, în câteva secunde, era plecat.

- Lucky? Aici e Marcie.

- Hei, cumnata mea favorită! Ce mai faci?

- Bine, minţi ea.

Chase era plecat de trei zile. Nu avusese nici o veste de ia el. Nu ştia unde locuia la Houston sau de ce anume făcuse călătoria, aşa că nu avea cum să-l găsească acolo. Nemaiputând suporta, îşi înghiţise mândria şi îl sunase pe fratele lui, să culeagă ceva informaţii.

- Ce s-a-ntâmplat? Te simţi singură din cauza fratelui ăluia al meu?

- Puţin.

Ba chiar mult. Singurătatea o rodea ca un şoarece vicios. Dinţii ei ascuţiţi, tăioşi, o rodeau. Când era trează, revedea în minte scenă groaznică a plecării, dorind ca ea să fi fost doar un coşmar. În somn, îl dorea, întindea

mâna după el şi se trezea speriată şi întristată când îşi dădea seama că nu era alături de ea şi că se putea să nu mai fie niciodată.

- Devon şi cu mine am discutat să te scoatem într-o seară la cină, cât timp Chase e plecat, spuse Lucky, dar ea nu s-a simţit prea bine.

- Îmi pare rău. I-a spus doctorului?

- Da, şi el îi zice să nu mai stea în picioare, să se odihnească mai mult şi să încerce să fie răbdătoare încă şapte sau opt săptămâni.

- Dacă pot face ceva...

- Dă-i un telefon, Ar putea să-i îmbunătăţească dispoziţia, E cam rea în ultima vreme.

Marcie râse, ştiind că asta se aştepta de la ea. Criticile lui Lucky la adresa soţiei lui nu trebuiau luate în serios.

– Am s-o sun mai târziu, în seara asta.

- Aş aprecia.

Conversaţia tărăgăna. Ei aştepta ca ea să spună pentru ce sunase.

- Lucky, ai vorbit cu Chase azi?

- Sigur. M-a sunat imediat după întrevedere.

- Întrevedere?

- Cu conducerea companiei petroliere. Pentru asta s-a dus, ştii doar.

- Da, ştiu. Nu mi-am dat seama că întrevederea e azi.

Spera că minciuna ei a sunat convingător.

- Da, Au avut convorbiri cu cei trei finalişti, ca să mă exprim aşa. Chase îşi doreşte contractul ăsta al naibii de tare, Marcie. E vorba de mai mult decât de bani. E o chestiune de mândrie la el, cred că din cauza ta, ştii, tu ne-ai scos din încurcătură. Vrea să-ţi dovedească, ţie şi lui însuşi, că n-ai făcut o investiţie proastă.

- Folosirea banilor mei i-a distrus mândria?

- Nu, spuse Lucky, cântărind vizibil răspunsul, chiar în timp ce-l rostea. Dar trebuie să se simtă că e

Din nou la conducere.

- Dar este.

- Noi o ştim, dar nu sini sigur că şi el este convins de asta.

- Bine, dacă vorbeşti cu el...

- Sunt sigur că o să te sune. Probabil că a fost ocupat. Mai avea o întâlnire azi după-amiază.

Probabil cu un avocat de divorţuri, se gândi ea nefericită.

- Da, probabil că o să mă sune diseară. Dacă n-o fi deja în drum spre casă, sugeră ea.

- Nu-l aştepta atât de repede. A zis că nu vine acasă până când ei nu iau o decizie şi îi dau contractul.

- Da, aşa mi-a spus şi mie, înainte de a pleca.

De când devenise oare mincinoasă?

- Bineînţeles că, dacă îi ard călcâiele după tine şi nu mai rezistă, s-ar putea să sară în camionetă şi să facă drumul în timp record, o tachină el.

Din nefericire, ea nu-l putea tachina. Spuse moale:

- Când ajungi acasă, îmbrăţişează-le pe Devon şi pe Laurie din partea mea. Am să încerc s-o sun pe Devon diseară. Ai răbdare cu ea.

- Am să zâmbesc şi am să suport, până vine copilul. La revedere.

Marcie închise telefonul, Fără interes se duse la bucătărie şi îşi turnă un pahar cu lapte. De când plecase Chase, nu avusese poftă de mâncare. Cu siguranţă că nu va mai dori mâncare chinezească niciodată.

Câteva ore mai tîrziu, în timp. Ce era în pat, revăzând ultimele legi ale impozitului pe proprietate, sună telefonul de pe noptieră. Ea se uită la el bănuitoare şi hotărî mai întâi să nu răspundă. Dar clacă era Chase?

- Alo?

- Vin la tine, spuse vocea şoptită. Vreau să vezi cât de tare sunt pentru tine.

În ciuda tuturor regulilor de bun simţ, ea întrebă:

- Cine e? De ce nu încetezi să mă mai suni?

- Vreau să mă atingi când mă întăresc.

- Te rog să te opreşti.

- Ştiu că soţul tău nu-i acolo. Nu capeţi nimic, nu-i aşa, Marcie? Trebuie să fii foarte excitată. Vei fi foarte bucuroasă când am să ajung acolo.

Plîngînd în hohote, ea trânti jos receptorul. Acesta sună imediat din nou. De data asta, nu-i mai ridică. Ea se gândi că, dacă sună. la telefon, nu putea să încerce să pătrundă în casă. Totuşi, îşi trase capotul pe ea şi alergă la parter.

Agitată, controlă toate uşile şi ferestrele. Controlă sistemul de alarmă să vadă dacă era în funcţiune. Se gândi să-l sune pe Lucky, dar el avea destule pe cap. Nu avea nevoie şi, de o cumnată isterică, pe lângă o soţie nervoasă, însărcinată.

În conversaţiile cu Chase, insistase că nenorociţii cu telefoanele nu fac niciodată nimic în realitate. Simt plăcerea speriindu-şi victimele, pentru că de obicei sunt îngroziţi sau traumatizaţi de femei. Deci, de ce oare se temea ea de acest ultim telefon?

Pentru că o sunase în seara în care Chase plecase şi în fiecare seară de atunci. Ştia când vine şi când pleacă şi se părea că ştie orice altceva în. Legătură cu ea. Şi, pentru prima oară, începuse să b avertizeze că o să vină ia ea, Intenţiona să meargă mai departe decât doar s-o terorizeze prin telefon.

Lăsînd aprinse toate luminile la parter, se întoarse în dormitor. Nu adormi mult timp. Fiecare zgomot din casă era amplificat de spaima ei.

Se certa singură că era atât de speriată de un lucru atât de ridicol, ca nişte apeluri telefonice. Nu era în firea ei să se ghemuiască de frică şi să tolereze aşa ceva. Întotdeauna îşi rezolvă problemele cu capul sus.

Făcu legământ că, a doua zi, va face ceva ca să pună capăt situaţiei.

Nu era complet întuneric când Chase ajunse la casa din Aleea Caprifoiului, şase zile după ce o părăsise, dar soarele apusese deja şi curtea era foarte umbrită sub copaci.

Maşina lui Marcie nu era acolo. Era bucuros. Nu era sigur ce avea să-i spună când o va vedea. În timpul absenţei, furia îi scăzuse, dar încă mai era consternat că trăia în casa Tanyei cu o altă femeie... şi că îi plăcea atât de mult. Neputând să facă faţă acestui aspect al problemei se lega de manevrele inteligente ale lui Marcie şi cât de fără scrupule îl manipulase.

Introduse cheia în broască uşii din fată şi încercă s-o răsucească. Spre nemulţumirea şi mirarea lui, nu se descuia. După mai multe încercări, se dădu înapoi, îşi puse mâinile în şolduri şi înjură nerăbdător, încercând să găsească un alt mod de a intra în casă. Toate celelalte uşi exterioare se închideau pe dinăuntru.

Singura soluţie imediată pe care o vedea era să spargă un mic panou de sticlă givrată ele lângă uşa din faţă, să bage mâna şi să o descuie din interior, apoi să ajungă la sistemul de alarmă digital, înainte ca acesta să pornească.

Se învârti prin curte după un băţ tare, găsi unul şi îl duse la uşă. Geamul se sparse după prima lovitură puternică. Băgă mâna, apucă încuietoarea şi descuie, apoi deschise uşa. Ghetele lui scârţâiră pe sticla spartă, când se îndreptă spre sistemul de alarmă. Ei formă codul necesar, dar soneria nu se opri.

- La naiba!

Oare ceva nu funcţiona cum trebuie în seara asta? Încercă să formeze din nou codul, meticulos, apăsând pe butoanele corecte. Piuitul continua. Ştiind că centrala de control era într-un dulap, o porni prin camera de zi în goană, sperînd să ajungă, acolo şi să o deconecteze, înainte ca alarma propriu-zisă să intre în funcţiune.

- Stai pe loc!

Chase se opri brusc şi se întoarse spre vocea imperativă, Fu izbit în faţă de o lumină strălucitoare şi ridică ambele mîini să se ferească de ea.

- Chase!

- Ce naiba se întâmplă aici? La lumina asta din ochii mei.

Lumina se stinse, dar strălucirea ei îl orbise temporar. Trecură câteva secunde, înainte să poată vedea. Când o localiză, în sfârşit, pe Marcie, ea se dusese la sistemul de alarmă. După ce făcu numerele corecte, soneria se opri făcând liniştea şi mai pronunţată.

Era la fel de şocantă ca şi aspectul soţiei lui, care, într-o mână ţinea o lanternă puternică şi în cealaltă un revolver.

- E încărcat? Întrebă el calm.

- Da.

- Intenţionezi să-l foloseşti împotriva mea?

- Nu.

- Atunci, sugerez să-l laşi în jos.

Marcie nu-şi dădea seama că încă mai ţinea pistolul îndreptat spre mijlocul lui. I se descleştă braţul de la cot şi lăsă pistolul în jos. Chase îşi dădu seama că pistolul trebuia să fie extraordinar de greu în mina el de femeie. Ar fi fost greu de ţinut chiar şi pentru mulţi bărbaţi.

El se duse spre o lampă, aprinse lumina şi avu al treilea şoc. Faţa lui Marcie era palidă ca un spectru, în contrast cu puloverul negru cu guler înalt pe care-l purta. Avea părul lins şi învârtit într-un coc strâns pe ceafă.

Cu teamă, se apropie de ea şi îi luă pistolul din mină. Se uita fix la ea, îndreptându-şi atenţia spre ochii ei. Avea cearcăne vinete, de parcă ar fi fost loviţi foarte tare. Îşi aminti că îi văzuse tare învineţiţi când zăcuse pe patul de spital, după accidentul de maşină. Şi atunci fusese palidă, dar nu ca acum.

El puse siguranţa pistolului şi îl aşeză pe o măsuţă. Apoi, luă lanterna din mâna ei şi o puse de asemenea deoparte.

- Vrei să-mi spui ce se întîmplă? Ai avut dintotdeauna pistolul ăsta?

Ea clătină din cap.

- Nu. L-am cumpărat marţi.

- Ştii cum să-l foloseşti?

- Mi-a arătat bărbatul ăla.

- Care bărbat?

- Vânzătorul.

- Isuse, mormăi el. Ai tras vreodată cu ăsta?

Ea clătină din nou din cap în semn că nu.

- Bun. Pentru că, dacă ai fi tras, probabil că reculul ţi-ar fi luat urechea. Nu că ai mai fi avut nevoie de ureche, dar explozia te-ar fi asurzit. Pe cine intenţionai să împuşti?

Se turti ca un jupon apretat într-o zi umedă. Acum stătea în picioare şi, în secunda următoare, era prăbuşită într-o mică grămadă, pe canapea. Îşi îngropă faţa în mâini.

Nu-i era caracteristic lui Marcie să leşine sau să aibă crize de plâns. Alarmat, Chase se aşează lângă ea.

- Marcie, ce se petrece aici? Ce făceai cu revolverul acela?

- Nu voiam să împuşc pe nimeni. Voiam doar să-l sperii pe el cu asta.

- Să sperii, pe cine?

- Pe cel cu telefonul. Ea ridică atunci capul şi îl privi, Ochii îi erau plini de lacrimi şi păreau mai mari şi mai trişti ca oricând. A sunat în fiecare seară de când ai plecat. Uneori de două, trei ori într-o seară.

Maxilarul lui Chase se făcu de granit.

- Continuă.

- Ştia că sunt singură aici. Vorbea mereu de faptul că eşti plecat. Ştie şi unde. Locuim. Şi... şi a spus că o să vină la mine, Chase, spuse ea, iar clintii începură să-i clănţăne. N-am mai putut suporta. Trebuia să fac ceva. Aşa că am pus un mecanic să schimbe toate broaştele.

Am fixat alt cod la sistemul de alarmă. În seara asta, când te-am auzit la uşă şi ai spart geamul, şi...

El o înconjură cu braţele şi o trase la piept.

- E-n regulă. Acum înţeleg. Ssst. Totul e bine.

- Nu e bine totul. El e încă acolo, afară.

- Nu pentru mult timp. O să punem capăt chestiei ăsteia, o dată pentru totdeauna.

- Cum?

- Făcând ceea ce trebuia să fi făcut de ia început. Mergem la Pat.

- A, nu, te rog. M-aş simţi atât de prost să fac din asta o problemă de poliţie.

- Te-ai fi simţit mai prost dacă, accidental, mi-ai fi făcut o gaură.

Ea tremură.

- Nu cred că aş fi fost în stare să apăs pe trăgaci cu obiectul ăia, zise arătând jos, spre pistol.

- Nici eu nu cred că ai fi putut, spuse el cu sobrietate. Deci, de fapt, tot eşti fără apărare când te afli singură aici. Luă pistolul şi îl băgă în cordonul din talie. Haide să mergem.

- Chiar acum? Opuse rezistenţă când încercă să o ridice în picioare.

- Chiar acum. M-am săturat de nenorocitul ăsta.

Conectară din nou alarma. Cu geamul spart, nu aveau ce face, aşa că îl lăsară cum era.

- Unde-i maşina ta? - Întrebă el când coborîră în faţa casei.

- Am început să parchez în spate.

Chase o ajută să se urce în cabina camionetei lui şi se aşeză la volan. Condusese patru ore de la Houston şi îşi dorise să iasă din camionetă. În ultima vreme, rareori lucrurile se întâmplau aşa cum se aşteptase sau cum dorea să se întâmple.

- Am vorbii cu Lucky, spuse, liniştită Marcie când ajunseră la şosea. Mi-a spus că te-ai dus la Houston pentru contract.

- Conducerea a redus acţiunea la trei companii de foraj care făcuseră oferte pentru treaba asta. Au vrut să discute personal cu noi. După ce m-a costat cinci nopţi de hotel şi o săptămână de mâncat la restaurant, au ales o întreprindere din Victoria.

Fusese o mare dezamăgire, pe care cele patru ore de conducere pe cele două sute de mile nu o uşuraseră, investise aproape două luni din timpul lui şi o grămadă de îngrijorări şi planuri pentru a obţine contractul şi, în cele din urmă; nu avusese nimic de arătat, în afara unei note de plată exorbitante.

Mai rău era însă faptul că nu avea alte perspective. Mulţumită împrumutului lui Marcie, nu trebuia să fie îngrijorat din punct de vedere financiar, dar mândria şi sentimentul lui privind capacitatea sa profesională erau încă pe lista critică.

- Îmi pare rău, Chase. Ştiu că puneai bază pe afacerea asta.

El dădu brusc din cap, bucuros că ajunseseră la clădirea tribunalului şi că nu va mai trebui să vorbească despre asta.

Îl prinseră pe Pat Bush pe coridor, vrînd să plece.

- Unde te duci? Îl întrebă Chase.

- Să-mi iau un sandviş. N-am luat cina.

- Putem sta de vorbă?

- Sigur. De ce nu veniţi cu mine?

- E ceva oficial.

O privire spre Marcie se pare că îl convinsese pe

Şerif că era urgent. Văzuse şi pistolul de la brâul lui Chase. Se întoarse spre biroul său şi ţinu uşa deschisă.

- Intraţi.

Chase o conduse pe Marcie înăuntru.

Biroul lui Pat nu se schimbase, de când Bud Tyler obişnuia să-şi aducă acolo băieţii pentru scurte vizite.

În timp ce bărbaţii discutau politică, despre banii care se duc, despre toate sporturile şi evenimentele locale, Chase şi Lucky se jucau învârtind pistoale false şi purtând insigne pe care Pat le prindea pe cămăşile lor. Odată, intraseră în bucluc pentru că desenaseră mustăţi şi ochelari pe toate afişele cu persoanele urmărite, când tatăl lor şi şeriful nu se uitau la el. Altădată, au fost bătuţi pentru că au aruncat o pocnitoare aprinsă într-o scuipătoare, în camera patrulei.

Acum, Chase puse pistolul pe marginea biroului lui Pat. Pat îl privi de aproape, dar nu comentă. Aşteptă până se aşezară la biroul din faţa lui, pe scaune de lemn drepte, apoi îşi scoase din gură chibritul şi întrebă:

- Ce-i cu voi toţi aici?

- Marcie primeşte telefoane.

- Telefoane? Vrei să spui obscene?

- Şi ameninţătoare.

- De fapt, nu mi-a ameninţat viaţa, interveni ea blând. Spune doar că vine la mine să... să...

- Să facă toate lucrurile alea despre care vorbeşte la telefon? O ajută Pat.

- Aşa-i. După ce aprobă din cap, ea îl lăsă în jos.

- Deci e precis un bărbat?

- Precis.

- Şi nu recunoşti vocea?

- Nu. Întotdeauna şopteşte, de parcă încearcă în mod deliberat să-şi prefacă vocea.

- Crezi că s-ar putea să-l cunoşti?”

- N-am idee. Ar putea doar să vrea să-şi facă vocea să sune mai lugubru.

- Când a început povestea asta?

Ridică mâna palidă la tâmplă şi şi-o masă.

- În urmă cu câteva luni, cred.

- Înainte de a ne căsători, zise Chase.

- Spune mereu acelaşi lucru?

- Nu. Întrebarea îi trezi curiozitatea. De ce?

- S-ar putea să n-avem de-a face cu un individ, ci cu un grup de tineri. Încearcă să vadă cine poate să spună lucrurile cele mai neruşinate, să aibă cea mai bună reacţie, chestii din astea.

Cu o uşoară clătinare din cap, Marcie spuse:

- Nu cred să fie aşa.

- Nici eu nu cred. Chase se aplecă în faţă. Când Marcie mi-a spus prima oară despre asta, s-a gândit că e vreun nenorocit care îşi face plăcerea vorbind porcării. Şi-a închipuit că, în cele din urmă, o să renunţe la ea şi o să se îndrepte, spre altcineva. Dar el, n-a făcui aşa, Pat. O sperie de moarte, de fiecare dată când telefonează. Cred că e mai mult decât obişnuitul vostru tip care respiră greu.

Pat luă un nou chibrit dintr-o cutie de pe birou şi îl puse în gură. Înlocuise ţigările cu beţe de chibrituri, cu ani în urmă. Îi manevră dintr-o parte în alta a gurii.

- Ce faci tu când sună, Marcie?

- La început închideam, pur şi simplu, de îndată ce vedeam despre ce e vorba. Dar a început să sune de mai multe ori, câteodată de mai multe ori în aceeaşi seară. Devenise o asemenea neplăcere, încât am început să ascult, cu speranţa că-i voi recunoaşte vocea. Am crezut că ar putea fi cineva dintre cei pe care îi întâlnesc des – bărbatul de la magazinul de zarzavaturi, cel de la benzinărie, funcţionarul de la bancă, cel care flirtează întotdeauna. Voiam să-l şochez spunându-i pe nume, înţelegi? Dar n-am putut să-l Identific.

- Vreun iubit cu inima frântă din trecut?

- Nu.

- Dar logodnicul din Houston?

Ea se uită neîncrezătoare la Chase.

- N-ar face aşa ceva.

- De unde ştii?

- Există un fost-iubit? Întrebă Pat, arătând interes.
- Te asigur, şerife Bush, că nu e el.
- Cum poţi fi atât de sigură?
- Pentru că nu are imaginaţie sexuală, în primul rând. L-aş bănui pe Chase, mai degrabă decât pe el.

Când îşi dădu seama de concluzia ce se putea trage din ceea ce spusese, privirea ei se ciocni de a lui Chase. A lui era plină de expresie. Păi tuşi cu mâna la gură. Marcie îşi umezi buzele şi încercă să dreagă gafă.

- Nu e fostul meu logodnic, spuse ea cu hotărâre. În plus, sună ca nişte apeluri locale. Nu ca pe Interurban.
- Mai bine, dă-mi, oricum, numele lui.
- E necesar, într-adevăr?
- 0 să-i cercetăm chitanţa convorbirilor interurbane, prin compania respectivă. Dacă nu e omul pe care-l căutăm, nici nu va şti vreodată.
- Dar gândul de a-i viola viaţa particulară...
- Vrei să-l găsim pe nenorocit, sau nu? Întrebă Chase nerăbdător.

Marcie se uită la soţul ei cu sfidare, apoi, de nevoie, îi dădu şerifului numele fostului el logodnic.

- Promit că vom fi discreţi, îi spuse Pat. Se lăsă pe spătarul scaunului. De ce n-aţi venit să-mi spuneţi despre asta mai înainte?
- Eu am vrut, zise Chase. Marcie a insistat să aşteptăm.
- De ce? A vrut să ştie Pat.
- Am crezut că, în cele din urmă, n-o să mai sune.
- Dar când n-a încetat, de ce nu mi-aţi spus?

Ea îşi frângea mâinile.

- Nu sunt sigură, bănuiesc că am vrut să rezolv singură problemă. În schema lucrurilor, părea o chestiune atât de neînsemnată. De fapt, n-a fost chiar atât de teribil, până săptămâna asta. Chemă tot mai des şi vocea lui era altfel.
- Altfel? Cum anume?
- Nu era doar modificată. Era sinistră. Spunea mereu că vine să-mi împlinească...

Din nou îşi lăsă fruntea pe mână.

- Ştiu că nu e uşor, Marcie, spuse Pat cu blîndeţe.

- Nu, te asigur că nu e uşor.

Într-un fel pe care Chase îl admiră, ea reuşi să se concentreze. Dintr-o singură răsuflare, ea le spuse:

- A zis că era pregătit să-mi împlinească apetiturile sexuale, în timp ce soţul meu era plecat. Nu a folosit exact aceste cuvinte. Dar ăsta era înţelesul.

Chase mormăi:

- Dacă pun vreodată mâna pe fiul ăsta de căţea... Pat îndreptă spre el un deget când îl întrerupse.

- Tu să nu te amesteci, asta să faci. O spun serios, Chase. Abia a trebuit să plăteşti o placă de dinţi falşi pentru tipul pe care l-ai pocnit la tavernă. Voi băieţii nu vă învăţaţi niciodată.

- Nimeni nu are voie să-i spună porcării nevestei mele şi să scape uşor.

- Dacă îl prindem, n-o să scape uşor, te asigur. Chase mormăi o părere opusă. Pat ignoră mormăiala lui.

- Care dintre voi o să-mi spună ceva despre asta? Arătă spre pistol.

- L-am cumpărat pentru apărare, îi zise Marcie, obrajii ei înroşindu-se de jenă.

- Lucru prostesc, spuse Pat direct.

- Ah, n-aş fi tras cu el în nimeni. Nu crezi una ca asta, nu-i aşa?

O privi un moment, apoi răspunse sec.

- Când cineva are un Magnum 357, asta-i concluzia pe care trebuie să o trag, doamnă.

- Era gata să mă împuşte pe mine. Chase îi reiată lui Pat despre venirea lui acasă.

- Ei bine; toată nebunia asta o să se oprească, spuse Pat, ridicîndu-se în picioare. Ăştia cu telefoanele, rareori trec ia acţiune. Sunt laşi. Nu mă înţelege greşit, Marcie. Trebuie să fii atentă. Să ţii uşile şi ferestrele încuiate şi

alarma conectată, chiar când eşti în casă. Dar să nu devenim paranoici în legătură cu treaba asta.

- Ce o să faci?

- O să-ţi urmărim telefonul de mâine dimineaţă. Şi vom pune un detector. Probabil n-o să ajute. Probabil că sună de la telefoane publice şi ştie cât timp să vorbească, înainte. Să închidă.

Pat deschise uşa biroului şi chemă o adjunctă.

- Între timp, vreau ca Marcie să meargă cu adjuncta Davis şi să-i citeze din cele ce spune. Cuvintele cheie sunt importante. Încearcă să-ţi aminteşti vorbele pe care le repetă. O să trimitem raportul la Dallas şi ei au să-l treacă prin computer. Dacă a mai făcut aşa ceva, îl găsim pe calea asta.

Chase o ajută pe Marcie să se ridice, punându-şi braţul în jurul taliei ei. Merse cu ea spre uşă, o încredinţă femeii plinuţe în uniformă şi era gata să le urmeze prin camera patrulei, când Pat îi reţinu.

- Ar putea fi mai puţin jenată să vorbească despre asta, dacă tu nu eşti de faţă.

- Doar sunt soţul ei, pentru Dumnezeu.

- Ascultă-mă pe mine. În plus, vreau să-ţi vorbesc.

Chase intră din nou în biroul lui Pat. Şeriful închise din nou uşa şi se întoarse la scaunul lui, în spatele biroului.

- Cum a mers la Houston?

- Rocket a pierdut şi eu am venit acasă fără contract.

- Îmi pare rău, Chase. Dar nu fi îngrijorat. Până la urmă, o să ieşiţi din criza asta.

- Am început să am îndoieli. Se uită un moment în goi. Am întâlnit acolo un tip interesant. Îl cheamă Harlan Boyd. Lucrează ca depanator în afacerile cu petrol. Sau poate e doar un artist cu o serie de staţii radio care sună convingător. Oricum, a zis că s-ar putea să aibă nişte idei pentru noi. La naiba, aş fi dispus pentru orice.

- Chase!

- Ce-i? Chase înălţă capul. Tonul bărbatului mai vârstnic se schimbase. Era nesigur. Făcea impresia clară că Pat avea în minte şi altceva, în afara suferinţelor industriei petroliere.

- Tu i-ai răspuns vreodată ia telefon acestui tip obscen?

- Ar fi închis telefonul, nu crezi?

- Dar, s-a întâmplat vreodată?

- Nu. De ce?

Evitând întrebarea, Pat puse alta.

- Când ţi-a spus Marcie prima oară despre el?

- Să mă gândesc. Cred că a fost în seara în care m-am dus la ea acasă să i plătesc nota de la spital.

- Cât de curând după asta aţi discutat despre căsătorie?

- Ce schimbă asta, la nalbă? Ochii lui Chase; deveniră tăioşi. Unde vrei să ajungi, Pat? Astea nu sunt întrebări la întâmplare, nu-i aşa? Ce vrei să spui cu ele?

- Cum vă împăcaţi, tu şi cu Marcie?

- Nu-i treaba ta.

- Când ai intrat pe uşa asta şi ai pus un pistol încărcat pe masa mea, a devenit treaba mea.

- Bine, atunci treci la subiect, spuse Chase, sec. Ce legătură are situaţia noastră matrimonială cu un tip care dă telefoane obscene?

- Poate că nimic. Poate că totul. Pat se aplecă înainte şi îşi puse braţele pe marginea biroului. Nu ţi s-a părut curios că nu telefonează niciodată când eşti acolo?

Brusc, Chase avu imaginea completă, de parcă Pat ar fi colorat ultimul spaţiu numerotat. Furios, se ridică de pe scaun şi făcu de câteva ori ocolul camerei, înainte de a se uita urât la şerif.

- Crezi că-i inventează?

- E posibil?

- Nu! Pe dracu, nu! E caraghios.

- Dar posibil?

- Stai! Exclamă Chase. Am fost acolo o dată când a sunat.

- L-ai auzit?

- Nu. A închis înainte ca eu să ajung la telefon.

- El a închis? Sau Marcie?

- Uite ce, Pat, ceea ce sugerezi e departe de realitate. E o nebunie. Pentru ce ar juca un roi atât de complicat.?

- Ca să-ţi câştige simpatia. Să capete atenţie, afecţiune.

- Unele femei au crize de nervi, altele primesc apeluri telefonice obscene, asta-i teoria ta?

- S-a mai întâmplat şi altă dată.

Chase râse forţat.

- Să nu te audă vreodată cumnata mea, Devon, spunând aşa ceva. Dacă îţi preţuieşti viaţa.

- Tot ce spun e că unele femei...

- Poate, unele femei. Dar nu Marcie, spuse Chase clătinând încăpăţânat din cap. Nu ea. Ea e cea mai independentă, echilibrată, cu ambele picioare pe pământ, cea mai pragmatică persoană pe care o cunosc.

- Acum, spuse Pat, accentuând cuvântul. Dar eu mi-o amintesc când era copilă aceea cu păr ca morcovul, slabă, cu aparat pe dinţi, de care voi ceilalţi vă băteaţi joc. Poate că şi Marcie îşi aminteşte de vremurile alea.

Pat se ridică şi înconjură biroul. Se aşeză pe un colţ al acestuia şi îi făcu semn lui Chase spre scaunul lui. În silă, el se întoarse la locul său.

- Eu n-am spus prea multe despre căsătoria asta a ta pripită, spuse Pat. M-am gândit că nu era treaba mea.

- Te-ai gândit bine.

Pat Ignoră întreruperea.

- M-am gândit că un bărbat matur ca tine poate să ia singur hotărîri şi să fie răspunzător dacă dă în bară. Dar Laurie mi-a spus faptele.

- Ţi-a spus despre bani?

- Îhî. Expresia lui se îmblânzi. Chase, toată lumea ştie ce ai simţit tu pentru Tanya. Marcie nu face excepţie. Şi chiar femeile echilibrate şi pragmatice vor să fie iubite. Vor să fie iubite în exclusivitate. O femeie vrea să fie singură pe care o poate vedea bărbatul ei.

- De când tu, un celibatar, ai devenit specialist în femei?

Pat râse, acceptând ideea.

- Poate că nu sunt specialist în femei în sine, dar în cazuri din acestea, ştiu despre ce vorbesc. Nu spun că e o concluzie inevitabilă. Afirm doar că e o posibilitate pe care trebuie s-o luăm în consideraţie.

Chase se uită în ochii lui şi declară ferm:

- Greşeşti, Pat. Greşeşti total.

- Sper şi eu. Dar dacă nu greşesc, de ce a refuzat Marcie să vină mai devreme la mine?

- Se bazează pe forţele ei. Vrea să-şi rezolve singură problemele. Şi se pricepe la asta.

- Poate că această bazare pe forţe proprii e atât de puternică, încât are nevoie de ceva care să o facă să arate mai feminină şi vulnerabilă în ochii tăi.

- Nu-ţi părăsi slujba, ca să devii psihiatru, Pat.

- Joc doar roiul avocatului diavolului. Asta-i meseria mea.

- Păi atunci e o bubă-n fund.

- Şi pentru mine. Neclintit, continuă. De ce r, u şi-a schimbat numărul de telefon?

- E simplu. Clienţii pot lua o hotărîre cu privire ia o casă şi au nevoie să ia legătura cu ea. Din acelaşi motiv, nu poate avea număr neînregistrat în carte.

Pat privi peste umărul lui Chase.

- Ce face Devon?

Simţind motivul schimbării bruşte a subiectului de discuţie, Chase îi dădu replica.

- Ultima dată când am vorbit cu Lucky de la Houston, mi-a spus că are crize. Nimic din ce face sau spune el ei nu-i place.

Uşa se deschise în spatele lui. El întoarse capul. Marcie era singură.

- Ştiu că ţi-a fost greu, Marcie, spuse Pat. Îţi mulţumesc că ai fost aşa înţelegătoare. Am să trimit fişa la Dallas, mâine dimineaţă la prima oră. Va veni un om să instaleze un microfon la telefonul tău.

El le zâmbi, dar Chase îl cunoştea de multă vreme şi îşi dădea seama că era un râs forţat.

- Fiţi atenţi ce vorbiţi la telefon, de acum încolo. Vă vor asculta şi alţii.

- Nu m-a crezut, nu-i aşa? El crede că Inventez totul.

Marcie îl văzu pe Chase că îi aruncă o privire cu coada ochiului. De când plecaseră din clădire, călătoriseră în tăcere şi acum aproape că ajunseseră acasă. Vârfurile copacilor se uneau deasupra şoselei cu două benzi, formând un tunel luminat doar de farurile lor. Aceasta îl provocă o senzaţie de claustrofobie, ca şi când ar fi fost prinsă într-o cameră grotescă, într-o casă de poveste.

- Sunt sigur că Pat te-a crezut.

- Nu prea ai încredere în mine, Chase. Obosită, îşi sprijini capul de spătarul scaunului. Recunoşti întotdeauna cât sunt de deşteaptă. Sunt destul de deşteaptă să-i citesc gîndurile prietenului tău, şeriful.

- E şi prietenul tău.

- Până în seara asta. În seara asta mă consideră o femeie isterică, una care inventează sperietori cu speranţa zadarnică de a păstra un bărbat care s-a căsătorit cu ea pentru bani şi nu din dragoste. Îşi răsuci capul într-o parte ca să-i poată vedea profilul. Nu-i aşa?

Chase se foi în scaun.

- Aşa e meseria lui Pat, să privească din toate unghiurile. Uneori e neplăcut şi pentru el, mai ales când rolul de şerif se interferează cu cel de prieten. Nu i-a

plăcut să-l aresteze pe Lucky pentru presupusa incendiere, dar a făcut-o, pentru că era datoria lui, sub jurământ.

- Deci, în timp ce eu eram cu adjuncta, ei şi-a exprimat îndoieli despre existenţa misteriosului tip cu telefoanele.

- Nu chiar îndoieli.

- Îndoieli, replică ea. Chiar aşa.

Restul călătoriei îl făcură în tăcere. Când ajunseră acasă, Chase intră înaintea ei, aprinzând luminile.

- Arăţi de parcă ai fi gata să cazi, spuse el.

- Aşa şi sunt. Cum fac o baie, mă culc.

Era la jumătatea drumului pe scară, când se răsuci şi zise:

- Corespondenţa ta e pe bar.

- Mulţumesc.

Nu ştiuse la ce să se aştepte de la Chase când s-a întors acasă. Nu avusese nici o garanţie că se va întoarce, cel puţin. Când a venit totuşi, ea nu ar fi fost surprinsă dacă i-ar fi spus că pleacă pentru totdeauna şi că vrea să divorţeze.

Nu-şi putea permite să se simtă uşurată pentru că el nu adusese vorba de despărţire. Poate că pur şi simplu, n-a avut timpul sau ocazia să discute asta cu ea.

Făcu o baie. Prelungită. Apă fierbinte o ajută să-şi relaxeze muşchii încordaţi. Chiar şi numai ideea că Chase era în casă, îi liniştea nervii ca un balsam.

Dar când sună telefonul, în timp ce-şi usca părul, coşmarul viu începu din nou. Pe de o parte, ura capacitatea tipului de a-i distruge liniştea sufletească de fiecare dată când sună telefonul. Pe de altă parte, se ruga să fie el.

În grabă, termină cu uscatul şi îmbrăcă o cămaşă de noapte. Se repezi în dormitor şi îi găsi pe Chase aranjînd patul.

- Cine a sunat?

- Mama. Pat i-a telefonat.

- Despre mine?

- Nu. E mai profesionist decât crezi. I-a spus doar în treacăt că sunt acasă. A sunat să ne salute.

- O. Deziluzia ei era vizibilă. Am crezut că poate e... el.

- Nu. Haide. Bagă-te în pat.

Chase ţinea pătura. Ea se fofila în pat şi puse capul pe pernă. Lampa de pe noptieră îi lumina faţa.

Ea întinse mâna şi o stinse.

Nu voia ca Chase s-o vadă arătând atât de neatrăgătoare. Fără fard, cu părul în dezordine, palidă şi obosită de nopţi fără somn, arăta ca o epavă. Zilele astea semăna cu o sperietoare de ciori cu părul roşu.

- Ar avea sens, nu-l aşa? Întrebă ea, meditativ.

- Ce anume?

- Ca eu să inventez un bărbat misterios. Eşti prea cavaler ca să părăseşti o femeie, când are probleme.

- Uite ce, Marcie, dacă Pat vrea să formuleze unele teorii fanteziste, treaba lui. Ăsta-i este meseria. Dar nu le aruncă pe seama mea.

- Din tot ce ştiu, eu sunt cea care s-ar putea să mint.

- Dar nu minţi.

- Săptămâna trecută ne-am certat. Ai plecat fără un cuvânt despre unde vei fi sau când te vei întoarce. Şi în timp ce tu erai plecat, tipul a devenit mai agresiv şi ameninţător. Râse, dar de fapt era disperată. Nu e de mirare că Pat crede că l-am inventat. Sunt un caz aproape clasic. Patetic de clasic.

- Eşti cea mai puţin patetică persoană din câte am întâlnit.

- Mă dezintegrez. Uită-te la mine, tremur. Ţinu mâna tremurândă, paralelă cu capul patului. Nu prea mai sunt forţa şi stabilitatea personificat.

- Aşa ceva le-ar distruge nervii şi celor mai buni dintre noi. În orice caz, nu discut asta în contradictoriu cu tine, în seara asta. Trebuie să dormi. Nu cred că ai dormit, de când am plecat.

- Uite, ia asta.

Îl întinse o capsulă şi un pahar cu apă, ca să o înghită.

- Ce-i asta?

- Sedativul pe care mi l-au dat când aveam coastele fisurate. Trebuia să iau două odată, ca să mă ajute să mă odihnesc. Sigur că una singură n-o să-ţi facă rău.

- Nu, mulţumesc. Mai bine nu.

- O să te ajute să dormi.

Ea clătină din cap.

- Nu. O să dorm fără ea.

- Sigur?

- Sigur.

Cu o uşoară mişcare de acceptare din umeri, puse capsula şi paharul pe noptieră.

- Noapte bună.

Aproape că ajunsese la uşă, când ea mormăi:

- Am cumpărat-o pentru tine.

Chase se opri şi se întoarse.

- Ce?

- Casa.

- Nu e momentul să discutăm asta, Marcie. Eşti tare obosită.

- Dar nu mă pot odihni, până nu te fac să înţelegi pentru ce am făcut-o.

- Înţeleg perfect. M-al păcălit ca să locuiesc cu tine în casa Tanyei.

- E casa mea.

- Doar pentru că ai plătit pentru ea. În spirit, îi aparţine Tanyei.

- Eu am descoperit casa asta. Am văzut-o înaintea Tanyei. Se aşează pe pat. Păturile îi căzură în poală. Tanya nici măcar n-ar fi ştiut de ea, dacă eu n-aş fi adus-o să o vadă.

- Asta ridică o întrebare pertinentă. Dacă ai vrut-o, de ce i-ai arătat-o Tanyei? De ce nu ai cumpărat-o atunci pentru tine?

- Pentru că am vrut ca tu să locuieşti în ea.

El se uită la ea cu gura căscată, neîncrezător, şi ridică mîinile.

- De ce?

Pentru că ei îi plăcuse casă foarte mult şi pentru că Chase avusese atunci nevoie de o casă, iar ea dorise să i-o ofere. Singurul mod în care putea face acest lucru în acel moment, era prin intermediul soţiei lui.

După accidentul fatal, ea dorise mai mult ca oricând ca el să o albă, ca o compensaţie pentru ceea ce pierduse. Când deveni clar că el nu va locui în casa pe care o cumpărase doar la câteva zile după dispariţia Tanyei, germenele unei idei începu să se ivească în mintea lui Marcie.

În mod intenţionai, îl lăsase pe Lucky să creadă că nu ea ci altcineva era cumpărătorul casei. Din ziua în care devenise proprietară, se îndreptase spre un singur ţel – să facă din ea un cămin pentru Chase şi să trăiască acolo împreună cu el. Voia să i-o dăruiască, fără însă ca el să ştie despre asta.

Ea alesese mobile şi decoraţiuni despre care credea că i-ar plăcea. Plănuise totul, în afară de spectacolul de rodeo din noaptea aceea, la Fort Worth. Aceasta fusese o coincidenţă pe care ea o Interpretase ca pe o aprobare.

Soarta îi aprobă intenţiile. Zeii zâmbeau în privinţa planului ei. Anii ei de dragoste neîmpărtăşită aveau, în cele din urmă, să fie răsplătiţi. I se dăduse permisiunea să facă lucrul acela. I se dădea voie să răscumpere cumva accidentul care îi furase soţia. Dar el nu vedea lucrurile în acelaşi fel.

Acum, stătea şi se uita la faţa ei aşteptând o explicaţie plauzibilă, ea voise să-i spună adevărul simplu – că tot ceea ce făcuse, făcuse pentru că îl iubea, îl iubise întotdeauna şi îi va iubi întotdeauna. Dar era greu, dacă nu imposibil, să declari dragoste nemuritoare şi necondiţionată cuiva care arăta atât de furios.

- Cred că am încercat să compensez cealaltă pierdere a ta, Chase, spuse ea cu voce nesigură. Am vrut să-ţi redau măcar o parte din ce a fost. Se pare însă că am încurcat-o rău.

Tensiunea lui dispăru parţial. Lăsă capul în jos şi îşi frecă ceafa.

Nu cred că ai făcut-o cu maliţiozitate.

- Îţi mulţumesc pentru asta.

Ea frământa marginea cearceafului, neputînd să-l privească fără să-şi dezvăluie dragostea în toată goliciunea ei. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era să fie un obiect de milă pentru el. Adunându-şi tot curajul, îl întrebă:

- Încotro mergem de aici încolo?

- Blestemat să fiu dacă ştiu, Marcie. Singurul lucru de care sunt sigur acum este că amândoi suntem prea obosiţi şi necăjiţi ca să ne gîndim mai departe de seara asta. Se duse la uşă şi o deschise. Sunt în camera de alături, dacă ai nevoie de mine.

Am nevoie de tine, striga inima ei.

- Nu mă deranjezi dacă vrei să dormi aici.

El se uită la perna goală de lângă a ei, dar clătină din cap.

- Cred că trebuie să lămurim mai întîi restul problemei, nu crezi?

- Presupun că al dreptate, spuse ea, încercând cu curaj să nu-şi arate dezamăgirea.

- Noapte bună.

După ce ei plecă, Marcie se întoarse pe o parte şi îşi trase genunchii la piept. Lacrimile îi curgeau din ochi pe obraz şi pe pernă. El nu va mai avea niciodată încredere în ea. El considera că ea îl păcălise şi, dacă voia să fie dureros de cinstită cu ea însăşi, ar fi recunoscut că ăsta era adevărul.

Dar o făcuse numai pentru că îl iubea atât de mult.

El spusese că nu credea în speculaţiile lui Pat Bush, cum că telefoanele obscene erau doar o invenţie, ca să-i atragă atenţia, o ultimă încercare disperată a unei fete bătrâne de a-şi păstra bărbatul. Dar putea ea oare să-l învinovăţească pe Chase dacă avea îndoielile lui?

Apelurile telefonice erau adevărate. Ameninţările erau adevărate. Simţea că erau. Şi, de îndată ce bărbatul va suna din nou şi Chase va auzi reproducerea vocii lui, va şti că ea îi spune adevărul, De data asta, nu încerca să-l păcălească.

- Alo?

- Alo, Marcie?

În sfîrşit! El era. Inima începu să-i bată tare.

- Trebuie să nu mă mai suni, spuse ea încercând să nu-şi arate bucuria în voce. În sfârşit, sunase. Chase o va crede acum.

- N-am să încetez să te sun, până nu obţin ce vreau. Ştii ce vreau, spuse el cu vocea aceea hârsita care îl dădea fiori pe şira spinării. Te vreau sub mine. Umedă şi zvârcolindu-te.

- Eşti dezgustător.

- Ţi s-au întărit sfârcurile? Atinge-le în locul meu, Marcie. Mm, Marcie, ce bine. Ce bine e. Gemu.

- Ar trebui să te închidă şi să arunce cheia. Eşti bolnav. Eşti o ameninţare pentru societate.

El râse, superior şi condescendent.

- Ştiu că şeriful îţi urmăreşte telefonul, dar ştiu eu cum să scap de asta.

Oare îşi bătea joc de ea? Cum putea să ştie că biroul şerifului urmărea apelurile ei telefonice? Nu putea. Era doar o presupunere norocoasă.

- Ştiu cât trebuie să vorbesc înainte de a închide telefonul, ca să nu poată afla de unde vorbesc.

- Nu ştiu la ce te referi.

- Ei nu te cred, nu-l aşa, Marcie? Nici şeriful. Şi nici soţul tău. Ei cred că m-ai inventat, că sunt o creaţie a imaginaţiei tale.

- Nu. I se uscase gura, Ţinu mai strâns receptorul, până ce încheieturile degetelor i se albiră. Încercă să înghită, dar nu mai avea salivă. Chase mă crede, spuse ea.

Din nou, râsul acela nesuferit.

- Vin la tine, Marcie. Curând.

- Lasă-mă-n pace, te avertizez...

- Ai să mă placi, Marcie. Sunt mai bărbat decât soţul tău. Chicoti. Şi el nici măcar nu te crede. El n-o să fie acolo când o să te am goală şi desfăcută.

- Opreşte-te, gemu ea.

- La revedere, Marcie. Pe curând.

- Nu, zise ea, intrând brusc în panică. Aşteaptă! Nu închide! Te rog, încă nu.

- La revedere.

Vocea lui era melodioasă. Se juca cu ea. Ştia că nu trebuia să plângă. Mintea ei îi spunea că asta dorea el, dar nu-şi putea opri lacrimile sau hohotele şi sughiţurile de plâns.

- Soţul meu o să te omoare, când o să te prindă.

El râse cu mai multă maliţiozitate ca înainte.

- Nu te iubeşte.

- Ba da. O să mă iubească.

- Niciodată, Marcie. L-ai păcălit, o luă el în zeflemea. Curând, Marcie. Marcie. Marcie... Marcie...

Vocea se schimbă; deveni vocea lui Chase. Deschise ochii larg şi sări în sus. Chase era acolo, şedea pe marginea patului, frecîndu-i uşor umerii şi rostindu-i numele, scoţând-o din coşmar.

Cu un ţipăt ascuţit, ea se aruncă la pieptul lui gol, dispreţuind slăbiciunea feminină câte o făcea să se agaţe de el. Ea desconsiderase întotdeauna femeile care se agăţau de bărbaţi din slăbiciune şi foloseau lacrimile ca să le capteze atenţia. Dar când o cuprinseră braţele

puternice, calde, ale lui Chase, ea nu fu deloc dispreţuitoare faţă de propria el fragilitate.

Îşi îngropa faţa în părul de pe pieptul lui.

- Am avut un coşmar, şopti el. Te-am auzit plângând, tocmai din camera cealaltă. Dar acum te-ai trezit şi eu sunt aici.

- Ţine-mă, Chase, te rog.

Se culcă alături de ea, trăgând-o şi mai aproape şi punând păturile peste ei. Îi mângâie spatele, îl luă capul şi i-l duse sub bărbia lui.

- Era el la telefon..

- Ssst. Acum nu-i aici.

- Dar vreau să fie, strigă ea înnebunită. Au trecut două săptămâni de când am fost la şerif. Vreau să auzi. Vreau să ştii. Atunci ai să mă crezi.

- Te cred.

- Îmi citeşte gândurile, Chase. Parcă ştie că vreau să sune. Nu sună dinadins.

- Ssst. Relaxează-te. Dormi.

- Când o să sune, ai să vezi că spun adevărul. Se bâlbâia, dar nu se putea abţine. Era disperată să-i recapete încrederea. Când o să sune, o să mă crezi, Chase.

- Te cred.

- Trebuie să sune.

10

Dar mai trecu o săptămână şi el nu sună la telefon.

Lucky intră în birou, scuturându-şi noroiul de pe ghete. Se uită la tălpi şi decise că erau destul de curate, apoi ridică privirea şi îi văzu pe fratele său

Tolănit în fotoliul din spatele biroului, cu picioarele ridicate pe un colţ al acestuia, uitându-se în gol.

- Am crezut că eşti deja în drum spre casă.

Chase se îndreptă şi îşi lăsă picioarele pe podea.

- Nu, încă nu.

- Toarnă cu găleata afară.

- Hmm.

Chase se întorsese din nou la tipul puternic, tăcut, se gândi Lucky. Un timp, se purtase de fapt ca o fiinţă umană. Totuşi, în ultimele câteva săptămâni, fusese morocănos, necomunicativ, ursuz.

- Tipul ăsta din Houston a sunat din nou, când erai la masă, la prânz, îi zise Lucky. Harlan Boyd. Ai primit mesajul?

- Da.

- L-ai sunat şi tu?

- Nu.

Lui Lucky îi stătea pe limbă să-l întrebe de ce naiba nu l-a sunat, dar asta, fără îndoială, va provoca o ceartă, care nu va servi la nimic. Sau poate că da. Poate ar limpezi aerul. Ştia totuşi că problema fratelui său nu era cu el. Nu era legată direct nici cu Compania de Foraj Tyler.

- Înţeleg că Marcie nu l-a mai auzit pe nenorocitul ăla.

Capul lui Chase se răsuci repede, avea o expresie întunecată şi suspicioasă. Lucky ridică din umeri, neajutorat.

- Pat i-a spus mamei despre asta.

- Drăguţ din partea lui. Chase sări de pe fotoliu.

La naiba! Acum sunt sigur că toţi o socotiţi un caz de balamuc.

- Nu, suntem uşuraţi să ştim. Care-l problema. Am crezut toţi că e bolnavă şi e pe moarte, sau că e ceva prea îngrozitor că să ne spuneţi măcar despre asta.

Din nou Lucky fu săgetat de o privire urâtă, care cerea o explicaţie.

- Chase, tu crezi că noi suntem orbi? A slăbit. E palidă ca o fantomă. E speriată ca un curcan cu o zi înainte de Sărbătoarea Recunoştinţei. Nimic din toate astea nu o caracterizau pe Marcie pe care am început s-o cunoaştem şi s-o iubim. De obicei e stăpânită, nesupărăcioasă şi echilibrată. Nu crezi că am observat această schimbare de personalitate?

- De ce v-aţi dus la Pat? De ce nu m-aţi întrebat pe mine?

- Mama nu s-a dus special la Pat. Doar au discutat, iar ea şi-a exprimat preocuparea în legătură cu Marcie. Ca să o liniştească, să ştie că Marcie nu avea cancer sau aşa ceva, Pat i-a spus de gunoiul ăla care o sună pe Marcie la telefon.

- În timp ce vă transmitea informaţii secrete, a menţionat şi faptul că el crede că acest tip e un produs al Imaginaţiei lui Marcie?

Lucky se uită în altă parte, cu vinovăţie.

- Sunt sigur că a făcut asta.

- Eu, de pildă, cred că e o porcărie. Şi forţa părerii mele nu se poate compara cu a lui Devon. Ea literalmente a turbat, când lucrul ăsta a fost doar sugerat. L-a numit în faţă pe Pat un bădăran conservator şi un

Dinozaur. Am să-ţi spun ceva, Chase, zise el clătinând din cap, dacă cele două doamne ale noastre fac vreodată echipă împotriva noastră, am încurcat-o.

Buzele lui Chase schiţară un zâmbet, dar Lucky putea vedea că zâmbetul nu izvora din inimă.

- Altfel, cum merg lucrurile?

Chase întrebă nervos:

- Care lucruri?

- Ştii tu, lucrurile.

- Vrei să spui, de pildă, viaţa noastră sexuală? J Astfel de lucruri? Vrei să ştii de cîte ori pe săptămâna fac dragoste cu soţia mea, asta-i?

Lucky refuză să se înfurie. Un bărbat cu o poziţie rigidă, cu pumnii strânşi şi o faţă roşie, era cam tot ce putea cuprinde odaia aceea mică.

- Pentru început. De câte ori?

- De ce, ţii scorul?

- Cam aşa ceva.

- Nu-i treaba ta afurisită.

- Haide, Chase, ai şi tu inimă, îi linguşi el. Devon şi cu mine a trebuit să fim rezervaţi în ultimele săptămâni. A trebuit să mă mulţumesc cu privitul.

- Eşti sigur că nu tu i-ai dat telefoane lui Marcie?

Lucky râse, nefiind deloc ofensat. Dar, în câteva

Secunde, deveni serios.

- Am nimerit-o, nu-i aşa? Voi... ăăă... nu dormiţi împreună.

Chase se aruncă înapoi în fotoliu, parând întruchiparea frustrării, un bărbat a cărui piele s-a strâns brusc şi nu-l mai încape.

- Eu recunosc simptomele, fratele meu mai mare, spuse Lucky cu simpatie. Îţi aminteşti cât de mult o doream pe Devon, dar nu o puteam avea pentru că era măritată? Eram gata să-mi ies din slaba mea minte. Dacă excitaţia ar fi fost o boală mortală, eu n-aş mai fi fost aici să-ţi relatez.

Trase un scaun pe podea şi îl aşează la mică distanţă de Chase.

- Eu am fost forţat la abstinenţă. Ce nu-mi pot închipui, spuse el aplecându-se în faţă, este de ce nu te foloseşti de soţia ta foarte drăguţă, foarte sexy, care e foarte îndrăgostită de tine.

- Nu e îndrăgostită de mine, mormăi Chase.

- Rahat. Eu nu sunt singurul care gândeşte aşa. Mama şi Devon sunt de aceeaşi părere. La fel şi Sage.

- A, la naiba, dacă Sage gândeşte aşa... Lăsă să se piardă reacţia sarcastică. De ce suntem noi subiectul permanent de conversaţie acolo, la voi?

- De fapt, sunteţi aproape la paritate cu copilul.

Chase mormăi o serie de invective. Nefiind uşor

Să scape de el, Lucky îi aminti că nu-i răspunsese la întrebare.

- Nu, nu m-am folosit, spuse Chase, pentru că nu e treaba ta.

- Doar nu te deranjează acest pervers care o sună la telefon, nu-i aşa? Primi drept răspuns o privire urâta. Nu crezi că pe Marcie o excită asta, nu-i aşa? Sau că ar fi vina ei în vreun fel?

- Drept ce mă iei, un idiot?

- Atunci, ce altceva poate să fie? Ai făcut ceva ca să o superi?

- Nu.

- S-a încuiat în cameră?

- Nul

- Atunci, dacă nu e Marcie de vină, tu eşti cel care se abţine. De ce, Chase?

Chase vru să se ridice. Lucky îl împinse înapoi în fotoliu. Fraţii se uitară fix unul la celălalt. În cele din urmă, Chase ridică indiferent din umeri.

- Bine, în fond, poţi să ştii. Oricum, vei afla mai devreme sau mai târziu. Din întâmplare. Ca şi mine, de altfel.

- Să aflu, ce?

Chase îi povesti despre telefonul primit de la zugrav.

- Nu înţelegeam, până ce nu mi-am dat seama că nu vorbea despre actuala doamnă Tyler ci de decedata doamnă Tyler, Vorbea de Tanya. Casa în care trăim acum, este casa pe care o alesese Tanya, cea pe care trebuia să mă duc s-o văd cu ea, în ziua în care a murit, cea pe care a trebuit s-o cumpăr, după aceea. Marcie ţi-a zis că are un cumpărător. Ea era cumpărătorul.

De data asta, când Chase părăsi fotoliul, Lucky nu făcu nici o încercare să-l oprească. El era preocupat de această uluitoare informaţie. Înjură încet.

- Habar n-am avut.

- Nu. Nici eu.

- Mi-a spus că ea se ocupă de toate cele. N-aş fi ghicit niciodată.

- Uluitor, nu? Îţi poţi închipui cum m-am simţit când am aflat.

- Când te gândeşti că te-a iubit atât de mult tot timpul ăsta!

Chase îl prinse pe Lucky de umăr şi îl răsuci.

- Ce-ai spus? Despre ce vorbeşti? Iubire? M-a păcălit. Mi-a făcut cea mai murdară, cea mai împuţită păcăleală...

- Omule, al cap de catâr! Urlă Lucky sărind în picioare. Eşti prea prost ca să fii fratele meu. Probabil că au încurcat copiii la spital.

- Explică-te, mârâi Chase.

Lucky îl lovi tare în piept, cu degetul arătător.

- Nu vezi, dincolo de înşelătoria lui Marcie, care au fost motivele ce au determinat-o? Apoi privi direct în ochii cenuşii ai lui Chase, care erau la fel de tulburaţi că norii joşi care treceau pe cerul înserării. Sau poate că vezi. Poate tocmai asta te roade. Nu casa este cea care te deranjează aşa de tare. Ceea ce nu poţi accepta este că ai fost iubit atât de mult. De două ori.

El puse o mână pe fiecare umăr al lui Chase.

- Care-i lucrul cel mai rău care ţi s-ar putea întâmpla, Chase? Lucrul cel mai rău posibil?

Tăcerea care a urmat a fost întreruptă de sunetul ascuţit al telefonului, Chase, recunoscător pentru întrerupere, apucă receptorul şi mârâi un „alo”.

- Chase, Lucky e acolo?

Lucky văzu cum se schimbă expresia de pe chipul

Fratelui său, în timp ce îi trecea receptorul.

- E Devon. Pare ceva urgent.

Lucky apucă receptorul.

- Devon? Este...

- Da. S-a rupt apa. Am sunat doctorul. A spus să merg imediat la spital. Am dureri puternice.

- Isuse. Îşi trecu mâinile peste faţă. Era la cinci mile de casă. Bine. Bine. Totul e în regulă. Te găsesc la spital. Grăbeşte-te. Dar spune-i mamei să conducă atent. Plouă, iar drumurile...

- Mama nu-i acasă.

- Cum?

- A ieşit.

- A ieşit? Unde? Când?

- Acum câtva timp. Cred că ducea de mâncare unui prieten bolnav. Oricum, a plecat cu un vas cu supă de casă şi o plăcintă.

- Devon, urlă el, ce naiba vrei cu plăcinta! Stai jos. Nu, culcă-te. Da, culcă-te. Stai calmă. Vin imediat.

- Sunt calmă. Şi sunt perfect capabilă să conduc singură până la spital.

Fiecare vas de sânge din capul lui Lucky părea să explodeze.

- Nu-mi arunca acum rahatul ăla feminist, Devon!

- Nu mai urla la mine! Îndată ce mă rad pe picioare, am să conduc singură.

- Să te razi pe picioare? Dacă încerci să conduci, am să te ucid, serios, Devon. Am plecat. Cinci minute. Stai culcată, pentru Dumnezeu!

El închise, înainte ca ea să aibă timp să răspundă şi alergă la uşa din faţă. Chase îl urmă de aproape.

Înţelesese situaţia, deşi auzise do conversaţiei.

- Putem chema o ambulanţă să se ducă să o ia, sugeră el.

- Eu ajung mai repede.

- Tocmai de asta mă tem.

Chase sări pe locul pasagerului în Mustang, pentru că Lucky trecu la volan. Porniră în viteză prin ploaie.

- Slăbeşte strânsoarea, Pat, ori am să cred că mă arestezi.

Şeriful Pat Bush, cu mâna bine strânsă în jurul cotului lui Laurie Tyler, aproape că o trăgea pe trotuar, spre maşina de patrulă parcată în apropiere. Luminile mişcătoare desenau un curcubeu electric în înserarea tristă.

- Poate că ar fi cazul.

Gura îi era strânsă în jurul unui chibrit. Deschise uşa pasagerului maşinii de patrulă şi, practic, o înghesui înăuntru, apoi alergă în jurul capotei şi se urcă la volan. Băgă în viteză şi plecă pe lângă trotuar, cu un scrâşnet de cauciucuri.

- Nu ştiu de ce eşti atât de supărat pe mine, Pat. Nu sunt ghicitoare, spuse ea în autoapărare. De unde era să ştiu că Devon va intra azi în durerile naşterii. Mai erau patru săptămîni.

- Nimeni nu ştia unde eşti. Cineva trebuie să ştie. Întotdeauna unde să te găsească, Laurie, pentru siguranţa ta proprie. Dacă vreun pervers te-ar ii răpit, nici n-am fi ştiut de unde să începem să căutăm. Şi aşa, am alergat prin tot oraşul încercând să te găsesc.

Pat fusese în birou, când Chase îl sunase de la casa de la fermă.

- Lucky o duce pe Devon la maşină acum, îi spusese. Suntem în drum spre spital, dar nu ştim unde e mama.

- Am s-o găsesc eu.
- Mulţumesc, Pat, speram că ai să spui asta. Aş căuta-o eu, doar că Lucky e dement. Abia am ajuns întregi de la birou. Nu pot să-l las. pe el să conducă.
- Bănuiesc că o ambulanţă nu intră în discuţie.
- Absolut.
- Bine, oftă Pat. Îndată ce o găsesc pe Laurie, o aduc la spital.

Aproape o oră, Pat circulase pe străzile oraşului, în căutarea maşinii lui Laurie – la parcajul magazinului alimentar, la spălătoria chimică, în orice loc ia care se putea gândi că se ducea de obicei. Între timp, folosise telefonul mobil încercând să o găsească prin prieteni. Al patrulea telefon dădu roade.

- Cred că plănuia să-i ducă cina unui prieten bolnav, îi spuse una dintre prietenele lui Laurie de la clubul de bridge. Azi-dimineaţă când am vorbit cu ea despre întâlnirea de săptămâna viitoare, ea cocea o plăcintă.
- Un prieten bolnav? Ştii cumva cine este?
- Bărbatul ăla care vine pe la ea, Sawyer parcă e numele lui.

Acum Pat îşi scoase din gură chibritul rupt şi îl aruncă pe podeaua udă a maşinii.

- Cum se mai simte domnul Sawyer?
- Mult mai bine, zise Laurie, băţoasă.
- Sunt sigur.
- Am să-i spun că te-ai interesat de el.
- Nu te obosi.
- Sărmanul om!
- Ce-i cu el?
- A răcit.
- Hm.

Ea întoarse capul, cu o sprânceană ridicată semnificativ.

- Ce vrea să însemne asta?
- Ce anume?

- Sunetul acela.
- Nu înseamnă nimic.
- Mie nu mi-a plăcut. Sună batjocoritor.
- Tipul e un plângăcios, declară Pat, supărat. De ce să faci pe infirmiera cu un plângăcios, slab, mic şi prăpădit ca ăsta?
- Anul trecut, când ai avut gripă, ţi-am adus şi ţie supă. Asta te face şi pe tine un plângăcios?

Pat se aplecă deasupra volanului, apucându-l mai strâns.

- Asta era altceva.
- Cum aşa?
- În primul rând, Sage era cu tine când ai venit la mine acasă. Pentru Dumnezeu, Laurie, ai stat să te gândeşti ce va crede lumea despre tine dacă te duci singură la Sawyer acasă? În mijlocul după-amiezei? În timp ce el e în paf? Doar cerul ştie ce va gîndi lumea că s-a întâmplat acolo între voi doi.
- Ce crezi tu că se putea întâmpla?

Ea îşi înclină capul într-o parte şi îşi fixă asupra lui o privire interogativă, prin ochii întredeschişi.

Răspunzându-i cu aceeaşi privire, el zise:

- Sincer să fiu, nu ştiu ce să cred. El e ca o pâine muiată în lapte, dar tu eşti, evident, topită. Deşi, la,

Naiba, nu-mi pot închipui de ce.

- Topită, e o vorbă atât de veche.

Pat era prea cufundat în propria sa pledoarie, ca să observe că e luat în râs.

- Acum vine regulat la masă, duminica. Într-o seară, săptămâna trecută, am trecut să te văd. Erai cu el la o petrecere la casa lui de la ţară. Cu o săptămână înainte, aţi petrecut toată sâmbăta la Canton împreună, la un târg de vechituri. Marţi, seara a fost cina de spaghete la biserică.
- Te-am invitat să vii la cana de spaghete.
- Eu lucram!

- Asta nu-i vina mea. Nici a lui Jess.

Pat opri maşina patrulei la intrarea spitalului, la camera de gardă, apoi ieşi, înconjură maşina şi o ajută să iasă. Luând-o de braţ, o conduse prin ploaie spre uşa rezervată personalului oficial.

- Mă gândesc doar ia reputaţia ta, Laurie. Nu vreau ca numele tău să fie târât în noroi, asta-i tot.

- Mă îndoiesc că Jess şi cu mine suntem un subiect fierbinte.

- Zău? Toată lumea ştie. Deja că te vezi cu el.

- Şi ce-i rău în asta?

- Ce e rău în asta? Repetă Pat, oprindu-se brusc pe coridorul gol al spitalului. O întoarse ca să fie cu faţa spre el. Ce-i rău în asta? Bine. Am să-ţi spun ce-i rău în asta. Ridică degetul arătător şi îl îndreptă spre faţa ei. Deschise gura. Dar nu reuşi să spună nimic.

Laurie îl privi întrebătoare.

- Ei? Aştept.

El îi trase faţa sub borul pălăriei din care picura ploaia şi o sărută.

Când, în cele din urmă, îşi luă buzele de pe ale ei, ea îi înconjură mijlocul cu braţele şi îi şopti:

- Ţi-a trebuit mult timp, Pat.

Cu un geamăt gros, înfometat, el o sărută din nou.

Chase veni furtunos, printr-o uşă batantă, la capătul coridorului şi se opri brusc. Pat sări de parcă ar fi fost împuşcat şi îi dădu imediat drumul lui Laurie, care arăta tânără, rozalie şi mai frumoasă decât o văzuse vreodată, şi asta însemna câteva decenii.

Chase arăta de parcă ar fi intrat într-un zid de sticlă invizibil şi nu-şi revenise încă după şoc.

- Cineva... ăăă... a observat venind maşina de patrulă şi a zis că o să veniţi pe intrarea asta.

Pat stătea acolo jenat şi cu limba legată. Laurie ieşi cu graţie din situaţia neplăcută.

- Ce face Devon?

- Bine. Dar grăbiţi-vă sus, dacă nu vreţi să pierdeţi evenimentul principal.

- E o fată!

Lucky ieşi din sala de naşteri cu un zâmbet de la o ureche la cealaltă. Înfăşurat într-un halat chirurgical, cu o bonetă verde pe cap, arăta tânăr şi jubila.

- Ei, mamă, ai ajuns la timp, până la urmă.

- Mulţumită lui Pat. Chase le aruncă o privire şi zâmbi d răceşte.

- Doamne, e minunată! Minunată! Strigă Lucky, lovind cu pumnul în palma cealaltă.

- Ce face Devon? Întrebă îngrijorată Laurie.

- A trecut prin asta ca o specialistă, l-am sugerat să concepem altul imediat. M-a pocnit peste nas.

- Cât a cântărit copilul?

- Abia acum fac toate astea. Are exact două minute şi jumătate. Doctorul m-a lăsat pe mine să-i tal cordonul. Apoi mi-a dat-o mie. Udă, urlătoare, un obiect mic cu faţa roşie. Iar eu l-am dat-o lui Devon. M-am făcut de râs. Am început să plâng. Isuse, a fost grozav!

Chase zâmbi, dar nu se putu opri să se gândească la acel copil al lui care acum ar fi umblat în picioare. Având în vedere lucrul acesta, se aplaudă singur că se ţinea foarte bine.

- O fată, zise Chase, certăreţ. Apoi râse. O fată! O fată! Dumnezeu are un teribil simţ al umorului.

Pat, înţelegând gluma, începu să râdă. Laurie se uita la ei, perplexă. Lucky se roşi la faţă.

- Cel care îşi descheia cel mai repede şliţul în Texasul de Est are acum o fiică, spuse Chase, râzând şi pocnindu-şi palmele. Straşnic!

- Nu e nostim deloc, mormăi Lucky.

- Şi eu zic la fel, spuse Laurie, înţepată.

- E de râs! Exclamă Chase. Dându-şi capul pe spate, spuse: Aşteaptă până aude Sage despre asta. O să-ţi dea dureri de cap.

- Sage! Doamne, Dumnezeule! Laurie începu să caute fise. L-am promis că o sun la telefon în momentul în care se naşte copilul. Pat, ai nişte fise?

- Trebuie să încerc şi eu din nou la Marcie, spuse Chase.

- Pe mine mă scuzaţi, zise Lucky. Mă duc înapoi să stau cu Devon. Voi mai rămâneţi. Au s-o aducă afară pe fetiţă, în câteva minute.

- N-are nume?

- Încă nu.

- Suntem aici. Laurie îl sărută pe fiul ei mai mic pe obraz şi îl îmbrăţişă. Sunt atât de bucuroasă pentru tine, Lucky.

- Fii bucuroasă pentru Devon. Ea a făcut toată treaba.

Dispăru pe o uşă pe care scria Naşteri. Toţi trei se îndreptară spre telefoanele publice.

- Unde-i Marcie? Îl întrebă Laurie pe Chase.

- Am încercat să o sun la telefon când am ajuns aici. Secretara ei tocmai pleca. Spunea că Marcie arată o casă unul client, dar urmă să se întoarcă pe la birou înainte de a se duce acasă. A promis că îi lasă un mesaj. În caz că nu a găsit-o, am să încerc să o sun pe Marcie acasă. O să vrea să fie aici.

- Fiindcă veni vorba despre ea... Pat scoase din buzunar o foaie de date de la computer. Am primit lista asta azi-dimineaţă din Dallas, cu nenorociţii care dau telefoane. Tehnicienii au fost conştiincioşi. Lista acoperă tot statul şi include chiar şi suspecţi care nu au fost condamnaţi niciodată. Desigur, nebunul ei poate fi unul nou, care nu a fost prins niciodată. Oricum, spune-i să se uite peste ea şi să vadă dacă recunoaşte vreun nume.

Fostul logodnic al lui Marcie, din Houston, fusese eliminat ca suspect. Chitanţele lui telefonice din ultimele luni înregistrau doar apeluri interurbane către mama sa, în Detroit, şi unul pentru o comandă prin poştă la un magazin din Pittsburg. A comandat un calculator de

buzunar. Părea că e un tip deosebit de plicticos, iar asta îi făcu plăcere, în secret, lui Chase.

El, ca şi oricare altul, ar fi putut să folosească un telefon public ca să telefoneze, dar Chase avea tendinţa să fie de acord cu Marcie că omul acesta era lipsit de imaginaţie.

Trecuse mai mult timp, decât anticipaseră, ca să primească informaţia din Dallas. Chase era pesimist, nu credea că va ajuta la ceva, dar îl încuraja faptul că Pat continua investigaţia, deşi nu-l mai auziseră pe tipul cu telefoanele, din seara în care apelaseră la

Spera că ceva se va întâmpla curând, dar că nu i se va întâmpla lui Marcie. Cu cât trecea timpul, cu atât era mai aiurită. Era hotărâtă să-i dovedească lui că acele apeluri erau reale. Dar el nu se îndoise de asta nici un moment.

El îi văzuse spaima; îi ţinuse trupul care tremura, după ce trecuse printr-un coşmar. Se ruga lui Dumnezeu să nu pună mâinile pe blestematul ăsta care o făcea să treacă prin acest iad. N-ar fi fost răspunzător pentru ce-ar fi fost în stare să-i facă.

- Mulţumesc, Pat. Chase luă hârtia şi o puse pe raftul de sub telefonul public. Formă numărul lui de acasă. Sunetul de înregistrare, pe care acum îi cunoştea, îi semnală că Pat nu a oprit urmărirea telefonului.

Sună de câteva ori înainte de a închide şi formă numărul telefonului de la biroul lui Marcie. Răspunse o înregistrare care spunea că biroul e închis şi cerea celui de la telefon să sune a doua zi între nouă şi şase.

Când veni tonul, zise:

- Eu sânt, Marcie. Eşti acolo?

Aşteptă, dar ea nu ridică receptorul, după cum sperase.

- Sage e încântată! Exclamă Laurie când închise, după ce vorbi cu fiica ei. Pleacă imediat din Austin.

- Nu ajunge aici decât la miezul nopţii, spuse Pat, uitându-se la ceasul de la mina.

- Ştiu. Am încercat s-o conving să aştepte până dimineaţă, dar a insistat să vină în seara asta.

Menţionarea timpului îi aminti lui Chase cât era de târziu. Se întâmplaseră atâtea de când Lucky primise telefonul de la Devon, încât el nu-şi dăduse seama cât de repede trecuseră orele.

- Cine se uită la case, la orele astea?

- Poftim? Îl întrebă Laurie.

- Nimic. Du-te înapoi. Nu pierde debutul nepoatei tale. Am să mai încerc eu să o găsesc pe Marcie.

Laurie se îndreptă spre secţia pentru nou-născuţi. Pat rămase în urmă.

- Chase, s-a întâmplat ceva rău?

- Nu. Cel puţin aşa cred. Apoi dădu din cap. Nu, sunt sigur că nu.

- Anunţă-mă, dacă e ceva.

- Sigur. Hei, Pat!

Pat făcuse câţiva paşi când Chase îl strigă. Şeriful se răsuci pe loc.

- Ce mai sărut a fost!

Bărbatul mai vîrstnic deschise gura ca pentru a nega că ştie la ce se referea Chase. Apoi lăsă capul în jos, nefericit.

- E al naibii de sigur că a fost.

El şi Chase îşi zâmbiră unul altuia, apoi Pat se întoarse şi porni pe coridor să i se alăture lui Laurie.

Chase mai sună o dată acasă. Nici un răspuns. Sună din nou la birou. Auzi înregistrarea. Luând cartea de telefon din raft, căută numărul de telefon al lui Esme de acasă.

- A, bună. Tot n-ai vorbit cu Marcie?

- Nu. Tu ai vorbit cu ea înainte de a pleca de la birou?

- Nu, dar am lăsat mesajul tău pe aparatul de înregistrare şi un bilet pe biroul ei, în caz că se întâmpla ceva cu bandă. Dacă sună sau se întoarce la birou, nu poate să-i scape. Ce e, fată sau băiat?

- Ce? A, e fată, răspunse el absent. Unde naiba ar putea fi Marcie? La. Cumpărături? Face curse? Mai arată încă o casă? Esme, la ce oră a plecat?

- Înainte de ora şase. A plecat doar cu câteva minute înainte de a suna tu. Abia ieşise, când m-ai sunat prima dată.

- Hm. Cu cine era? Cumpărători sau vânzători? Era cineva cunoscut?

- Nu era cu nimeni. Avea o întâlnire cu domnul şi doamna Harrison la o casă care îi interesează.

- Infamii Harrison?

- Chiar ăla. Sincer, cred că-şi pierde timpul cu ei, dar ea spune că nu ştii niciodată când se hotărăsc clienţii şi se aruncă să cumpere.

Chase îşi mormăi exasperarea şi îşi trecu degetele prin păr.

- Dumnezeu ştie cât o să stea cu ei.

- După câte ştiu eu, au cerut să vadă o singură casă în seara asta. E una nouă pe liste, pe strada Sassafras.

- Mulţumesc, Esme. La revedere.

- Sunt sigură că o să apară curând.

El închise telefonul. O secundă, rămase cu privirile la el, cântărindu-şi opţiunile. Marcie trecea de obicei pe la birou, înainte de a pleca acasă, Sigur că, într-un fel sau altul, va primi mesajul de a veni la spital. Între timp, din când în când, va încerca să o prindă acasă. Nu-şi va ierta niciodată că a lipsit de la naşterea copilului lui Devon.

Formă din nou numărul lor de acasă. După ce nu primi nici un răspuns, închise nerăbdător, îşi primi fisa înapoi şi plecă. Atunci, foaia de la computer pe care i-o dăduse Pat alunecă pe jos. Se aplecă şi o ridică.

În timp ce se îndrepta spre secţia pentru nou-născuţi, unde Pat şi Laurie aşteptau lângă o fereastră mare ca s-o zărească pe fiica lui Lucky, el se uită peste listă. Era tipărită cu matrice punctată. Tuburile fluorescente de pe plafon aproape că scoteau listele în relief. Numele erau în

ordine alfabetică. Aproape ajunsese la mijlocul ei, când se opri pe loc.

Apucă ambele laturi ale foii şi o ridică mai aproape, aşa încât să evite o greşeală de nume. Apoi strânse hârtia în mâini şi urlă. Sunetul trecu prin inima lui.

- Nu!

Laurie şi Pat se întoarseră brusc, pe feţele lor apărând uimirea. Zgomotul care îţi îngheţa sângele îl făcu pe un intern să se oprească din drum. De-a lungul coridorului, mai multe capete se întoarseră, crezând că s-a întâmplat o nenorocire.

- Chase, ce-i cu tine, zise mama sa îngrijorată.

Pat spuse:

- Ce naiba, băiete?

Chase nu le dădu nici o atenţie. Alerga deja pe coridor, lovind o servantă de metal şi o ajutoare de infirmieră, care împărţea suc de fructe pacientelor de la maternitate.

Nici nu se gândi să ia ascensorul. Mergea prea încet. Când ajunse la uşa care dădea spre scară, o împinse cu mîinile şi coborî două etaje în fugă.

Casa de pe Strada Sassafras era aşezată departe de stradă. Marcie comentă această calitate, în timp ce ea şi clientul ei se apropiară de uşa din faţă, înaintând pe o alee pietruită.

- O să observaţi nişte licheni pe aceste pietre, dar un simplu decolorant de rufe îl va face să dispară. Personal, mie îmi place. Poate şi doamnei Harrison o să-i placă.

- Da, poate.

Pentru că această casă avea o curte mare, Marcie nu o sugerase familiei Harrison. Cu câteva săptămâni în urmă, pajiştea întinsă a unei alte case de vânzare declanşase o ceartă între cei doi. Când Ralph Harrison sunase la telefon şi ceruse să vadă această casă, Marcie vorbise despre curte ca despre un defect posibil. Spre surprinderea ei, el îşi schimbase părerea anterioară în legătură cu îngrijorarea pentru o curie mare.

- Curtea n-ar fi o problemă, îi spusese el.

Acum, Marcie sublinie că, deşi curtea este generoasă, necesită o îngrijire minimă.

- După cum puteţi vedea, este foarte puţină iarbă de tuns. Cea mai mare parte este pământ, în faţă şi în spate.

- Din cauza asta am remarcat casa, când am trecut azi pe lângă ea. Mi-a plăcut şi am vrut s-o văd imediat.

- Păcat că doamna Harrison n-a putut să ni se alăture.

- Nu s-a simţit bine. Dar era foarte interesată de casă, când i-am descris-o. Mi-a spus să mă duc s-o văd eu mai întâi. Dacă îmi place mie, o să vină şi ea mâine să o vadă.

Lucrurile începeau să se îndrepte, se gândi Marcie. Harrison era mai cooperant ca niciodată.

La intrare sub arcadă, era întuneric dar era uscat. Marcie îşi scutură umbrela şi o sprijini de zidul exterior din cărămidă. Era atât de întunecat, încât a trebuit să încerce cheia de mai multe ori, înainte de a reuşi să descuie.

De îndată ce trecu de uşa din faţă, întinse mâna după întrerupător. Candelabrul din holul din faţă avea un glob de sticlă cu bule de culoarea chihlimbarului pe care îl găsi de-a dreptul supărător. Aruncă umbre fantomatice pe pereţi.

Nu-i plăcea să arate case seara. Rareori o casă se prezintă în cele mai favorabile condiţii, după apusul soarelui. Pentru familia Harrison, făcuse totuşi această excepţie. Investise deja atât de mult timp cu ei, era atât de avansată, încât nu-şi putea permite tocmai acum să nu le facă pe plac. Legea întâmplării trebuia să o nimerească şi pe ea curând. Ea le va vinde o casă.

- Camera de zi e spaţioasă, spuse ea. Un cămin drăguţ. Are multe ferestre. Multă lumină naturală. Desigur, acum nu se vede. Dar mâine, când Gladys o să vină cu dumneata, o să o vedeţi mai bine. Trase draperiile.

- Îmi place mai bine cum era, spuse el.

Ţi-ar plăcea, se gândi ea. Trase din nou draperiile grele, închise şi îi conduse printr-o sufragerie îngustă, în bucătărie.

- Garajul e prin uşa asta, îi spuse ea Are un banc de lucru construit în interior, de care ştiu că te vei bucura.

- Nu sunt un om prea îndemânatic.

- Hm. Ea. Căută ceva care să-i trezească interesul. Până atunci, el trecuse prin odăi, urmând-o îndeaproape, de parcă s-ar fi temut de umbrele din casa goală şi fără să manifeste vreo reacţie pozitivă sau negativă.

Nevrând ca treaba asta să dureze mai mult decât era necesar, ea luă iniţiativa şi îl întrebă direct:

- Ce părere ai despre caşă, până acum, domnule Harrison?

- Aş vrea să văd şi restul.

Ea dădu, amabilă, din cap dar, în secret, scrâşni din dinţi.

- Pe aici.

Era tipul de casă care pe Marcie o îngrozea, cu coridoare lungi, întunecoase, şi cu camere mici, separate. Dar, pentru că înţelesese în mod înţelept, cu ani în urmă, că gusturile sunt la fel de diferite ca şi oamenii şi pentru că strada Sassafras avea copaci pe margine, era elegantă şi slab populată, o preluase hotărâtă din liste, pentru agenţia ei. Poate că tocmai din motivele pentru care ei nu-i plăcea prea mult casa asta, familia Harrison o va admira.

Ea aprinse lumina din plafon, în dormitorul principal. Mochetă era acoperită cu o pânză protectoare, ceea ce, după părerea lui Marcie, era o îmbunătăţire mare faţă de mocheta maronie. În mijlocul camerei era o capră de lemn; o găleată de ipsos, un sac cu ipsos, o altă găleată cu vopsea albă pentru tavan şi o grămadă de cârpe.

- Aici pe tavan era o pată urâtă, de la umezeală. Am avut deja grijă de reparaţia acoperişului. După cum vedeţi, reparaţiile din interior nu sunt încă gata.

El nici nu se uită în sus să vadă dacă lucrarea se făcea în mod satisfăcător. Nu puse nici o întrebare în legătură cu ea. De fapt, nu arăta nici un interes faţă de proiectul ăsta, ceea ce era curios, întrucât era atât de chiţibuşar la amănunte şi întotdeauna găsea câte un defect la fiecare casă.

– Sunt două dulapuri.

Marcie îşi continua treaba, refuzând să recunoască făptui că nu se simţea în largul ei. De câteva luni, îi tot arăta case lui Ralph Harrison. Soţia lui cicălitoare îl însoţise întotdeauna. Văzuseră casele mereu numai în timpul zilei. Ei era un pisălog. În seara asta, îşi ţinea părerile pentru el. Marcie prefera nemulţumirile lui plângăreţe acestei tăceri enervante.

- Un dulap este chiar camera asta. Lui Gladys o să-i placă, sunt sigură. Celălalt...

La auzul micului sunet metalic, ea îşi întoarse privirea de la dulapul deschis. Harrison încuia uşa dormitorului.

- Ce naiba faci? Întrebă Marcie.

El se răsuci ca să o privească în faţă, rânjind straniu. Cu o voce nouă, dar alarmant de familiară, zise:

- Încui uşa. Ca tu şi cu mine să putem fi singuri, în sfârşit.

Ea se dădu înapoi un pas, lovindu-se tare cu spinarea' de clanţa dulapului. Nu simţi durerea. Nu înregistra nimic în afara zâmbetului lui ameninţător şi a vocii hârâite. Ea nu era atât de speriată, cît era de uimită.

Ralph Harrison era tipul care o suna la telefon.

- Despre ce era vorba? Îl întrebă Laurie pe Pat, care se încruntă la ieşirea prin care tocmai dispăruse Chase.

- Să mă ia naiba dacă ştiu. Se duse la locul unde Chase stătuse mai înainte şi se aplecă să ridice lista de la computer, pe care el o făcuse ghem şi apoi o aruncase. Trebuie să aibă legătură cu asta Şeriful Bush desfăcu din nou foaia şi se uită pe ea. Probabil că a recunoscut aici un nume. Cineva cunoscut de Marcie.

- Pat, du-te după el, îl determină Laurie, împingîndu-l de umăr. Prinde-l, înainte să aibă ocazia să facă vreo nebunie.

- La asta mă gândeam şi eu. Tu o să fii în regulă?

- Desigur. Du-te! Du-te!

Pat alergă pe coridor spre scară, fără să poată să se mişte, tot atât de sprinten şi rapid ca Chase, în urmă cu câteva momente.

- Fii atent, strigă, îngrijorată, Laurie după el.

- N-avea nici o grijă,

Când ajunse la maşina de patrulă de la intrarea camerei. de gardă a spitalului, Chase dispăruse. Dar maşina lui Devon nu mai era parcată acolo unde o zărise Pat când a sosit, împreună cu Laurie. Era clar. Întrucât Chase îi condusese, pe Lucky şi pe Devon, de la casa Tyler la spital, mai avea cheile ia el.

Ieşind din parcarea spitalului, Pat vorbi în emiţătorul lui de radio de poliţie şi dădu semnalmentele maşinii lui Devon către toate punctele, descriind-o cât putu să-şi amintească.

- Numărul? Întrebă unul dintre ofiţerii lui de serviciu prin undele aeriene pline de pocnituri.

- La naiba, nu ştiu, lătră Pat. Localizaţi doar maşina. Opriţi-o. Reţineţi conducătorul. Un bărbat alb, păr negru, înalt.

- E înarmat şi periculos? Întrebă altul.

- La dracu, nu! Apoi se gândi la pistolul 357 pe care i-l înapoiase lui Chase, în urmă cu o săptămână. S-ar putea să fie înarmat.

Se gândi la temperamentul celor din familia Tyler. Când erau, supăraţi, mai ales când erau implicate femeile. Lor, erau mai de temut decât orice armă de foc.

- Consideraţi-l periculos. Se va opune, probabil, arestării. Încercaţi să nu folosiţi forţa fizică, Are nişte coaste fisurate.

- Asta sună a Chase Tyler.

- Este chiar Chase Tyler, răspunse Pat, la remarca neoficială pe care o auzise, făcută de un adjunct către altul.

- Nu înţeleg, şerife Bush. Pentru ce anume să-l arestăm. pe Chase?

- Pentru că are capul fierbinte.

- Domnule, n-am prea înţeles.

- Găsiţi maşina şi opriţi-o.

- Strada Sassafras. Strada Sassafras, mormăia Chase, îndreptându-se spre cartierul rezidenţial, unde ştia că se afla strada Sassafras. Era oare între Beechnut şi Magnolia? Sau se gândea oare la strada Sweeigum? Unde naiba era strada Sassafras?

11

Oraşul în care crescuse i se păru brusc un teritoriu străin. Nu-şi mai amintea care străzi erau paralele şi care se intersectau. Oare Sassafras mergea de Sa nord la sud sau de la est la vest?

Îşi alcătui în minte o hartă a oraşului Milton Point, dar era deformată şi deveni o reţea de străzi în continuă schimbare, pe care nu şi le mai amintea, ca un labirint într-un coşmar, din care nu mai poţi ieşi.

Înjură, lovind cu pumnul în volanul maşinii roşii a lui Devon. Cine s-ar fi gândit că această mică nevăstuică, Harrison, avea curajul să terorizeze o femeie la telefon? Chase îl întâlnise o singură dată, în ziua aceea, în biroul lui Marcie. Harrison nu-i făcuse cine ştie ce impresie. Nu-l putea descrie acum, chiar dacă i s-ar cere sub ameninţarea revolverului. Atât era de şters.

Tocmai de aceea, probabil, făcea apeluri telefonice, se gândi Chase. Apelurile erau singura lui forţă, ultimul efort de a-şi manifesta bărbăţia. La telefon, putea fi înalt şi putea comanda. Vulgarităţile lui sâsâite le făceau pe victime să rămână fără suflu şi le lăsau o impresie deosebită. Pentru un tip ca Harrison, a face scârba unei femei era mai bine decât a nu face nici o impresie.

- Fiu de căţea scârbos, scrâşni printre dinţi Chase, îşi aminti cât de dezgustată şi pustiită arăta Marcie după fiecare telefon.

De ce nu consultaseră un psiholog, în locul unui om al legii? Cineva care cunoaşte cum funcţionează mintea omului ar fi putut să le dea trăsături de caracter care să-i fi dus la Harrison. Lui Chase îi era acum

Limpede precum cristalul de ce el era omul lor. Avea o soţie dominatoare, cicălitoare şi o autoimagine proastă. Trebuia să se fi dus la un neurolog. Harrison era nebun. Nu era un criminal,

Sau era? Poate că simplele discuţii despre perversiuni sexuale nu-l mai satisfăceau. Poate sărise peste cal. Poate că era gata să-şi pună în aplicare ameninţările.

- La naiba. Chase apăsă pe accelerator.

Uluirea lui Marcie dispăru repede şi apăru panica. Cu un act de voinţă, o potoli. El voia să i fie frică, îi era. Dar blestemată să fie dacă;i va da satisfacţia s-o vadă.

- Deci, tu eşti individul patetic care mă tot suna la telefon. Eşti mândru de tine?

- Nu încerca să mă prosteşti, Marcie. Te-am speriat.

- Nu m-ai speriat câtuşi de puţin. Doar m-ai dezgustat şi m-ai făcut să-mi pară foarte rău pentru tine.

- Dacă nu erai speriată, atunci de ce te-ai dus la şerif?

Ea încercă să-şi menţină o figură impasibilă şi să nu i se vadă frica. În aceiaşi timp, încerca să se gândească ia o cale de a ieşi din cameră şi din casă, Odată afară, putea alerga pe trotuar şi să ţipe, dar mai întâi trebuia să iasă de aici, dacă era posibil, voia să evite orice contact fizic cu el. Gândul la atingerea mâinilor lui o îmbolnăvea. Nu avea o armă. Nu era excepţional de înalt sau de puternic. De fapt, avea o constituţie slăbuţă. Dacă se ajungea la o luptă cu pumnii, se îndoia că el ar putea s-o învingă de-a binelea, dar putea să-i facă un rău, înainte ca ea să poată răspunde şi asta era preocuparea ei majoră.

Probabil că nu va merge chiar atât de departe, se linişti ea singură. Nu va încerca să o violeze. Voia doar să o terorizeze.

- Ai crezut că n-o să ştiu când au pus să-ţi urmărească telefonul? Întrebă el cu vocea care o chinuise în coşmarurile ei. Prima dată când am sunat şi am auzit clic, am închis.

- Atunci înseamnă că ai mai făcut lucrul ăsta şi altădată, devreme ce eşti familiarizat cu înregistrarea apelurilor de către poliţii şi alte asemenea chestii.

- A, da. Sunt bun la chestia asta. Sunt specialist. Cel mai bun.

Ea se forţă să râdă.

- Îmi pare rău să-ţi distrug autoaprecierea, spuse ea, sperând să facă tocmai asta, dar nu eşti foarte original. De fapt, am avut apeluri telefonice mult mai interesante decât ale tale.

- Taci din gură! Brusc, vocea lui crescu în tonalitate şi volum, alarmând-o. Faţa îi deveni congestionată de sânge, iar ochii i se micşoraseră ca nişte puncte de lumină sinistră. Scoate-ţi bluza!

- Nici gând!

Poate că dacă nu se lăsa intimidată, el se va speria şi va fugi.

El făcu trei paşi ameninţători spre ea.

- Scoate-ţi bluza.

Dulapul gol era în spatele ei. Putea oare să intre în el, să închidă uşa şi să se încuie înăuntru până cineva îi simţea lipsa şi venea să o caute? Pipăi clanţa din spatele ei.

- Uşa aia n-are încuietoare, dacă la asta te gândeşti, spuse el cu un chicotit pe care ea îl recunoscu. La telefon, îi producea întotdeauna fiori pe şira spinării. Simţi şi acum acelaşi lucru.

Avea dreptate. Uşa dulapului nu avea încuietoare. Se uită repede la fereastră. Pervazul era vopsit şi închis. Nu l-ar fi putut deschide şi, chiar de-ar fi putut, nu avea cum să iasă fără ca el s o prindă.

Singurul ei mijloc de a ieşi ei a prin coridorul care ducea la hol. El însă, îi blocă drumul acela. Va trebui să-l atragă prin cameră, mai aproape de ea, mai departe de uşă.

Înghiţindu-şi scârbă şi mândria, mâna i se duse la nasturele de sus al bluzei. De ce oare nu purta azi un costum, în loc de fustă şi bluză? Cu o jachetă ar fi folosit o altă tactică de amînare.

- Grăbeşte-te, ordonă el. Scoate-o. Vreau să-ţi văd pielea. Vreau să-ţi văd sânii.

Marcie îşi descheie încet toţi nasturii.

- Soţul meu o să te rupă-n bucăţi.

- Nu înainte ca să-ţi văd sfârcurile, să le ating. Grăbeşte-te.

- N-o să te lase să scapi cu una, cu două. O să te găsească.

- N-o să-i spui. O să-ţi fie prea ruşine ca să-i spui.

- În locul tău, n-aş conta pe asta.

- Scoate-ţi bluza! Ţipă el nervos.

Ea o trase din talie şi o dădu jos de pe umeri. Când îşi scoase braţele din mâneci, el scoase un oftat şi se cutremură într-un orgasm. Marcie se gândi că o să i se facă rău, dar nu se putea lăsa în voia greţii. Trebuia să iasă din cameră.

După cum sperase şi se temuse, în acelaşi timp, Harrison făcu paşi nesiguri spre ea.

- Acum, scoate sutienul. Grăbeşte-te.

Cu o mână se ţinea de prohab, iar pe cealaltă o întindea spre ea.

- Eşti atât de albă. Am ştiut că pielea ta trebuie să fie albă. Frumoasă. Moale.

Vârfurile degetelor lui îi atinseră pieptul, chiar deasupra sutienului. Ea se dădu înapoi. El mai făcu un pas împleticit spre ea. Îi putea simţi respiraţia rapidă, ajungând umedă şi fierbinte pe pielea ei.

- Mângâie-te singură, gâfâi el.

- Nu.

- Fă-o.

- Nu.

- Am spus să o faci.

- Dacă mă vrei mîngîiată, fă asta singur. Ochii ei albaştri îl provocau. Sau nu eşti destul de bărbat?

Aşa cum sperase, el se aruncă spre ea, mâinile şi degetele lui formând o cupă care să-i prindă sânii. Ea îi aruncă bluză în faţă, se feri repede şi trecu pe sub braţul lui. Luă o găleată goală de pe podea şi o aruncă în sus, în lampa din tavan, apoi o luă spre uşă târâş, ca să evite bucăţile de sticlă ce curgeau de sus.

În întunericul ce se lăsă brusc, pipăi după clanţă, întunericul era în avantajul ei, pentru că era mai familiarizată cu acea casă decât el. Ea ştia cum să găsească drumul spre uşa din faţă. Dar mai întâi trebuia să treacă de această barieră. După ce localiză clanţa, degetele ei parcă deveniră de cauciuc. Nu putu să o descuie.

Din spate, Harrison apucă cu o mână o şuviţă din părul ei. Capul ei se dădu înapoi. Ţipă. El îi acoperi mâna şi i-o luă de pe clanţa alunecoasă. Îşi dădeau unul altuia peste mâini, luptându-se să aibă controlul asupra încuietorii.

Marcie auzi gemete de teamă şi de pierdere a forţelor şi îşi dădu seama că sunt ale ei. Minimalizase ameninţarea reală pe care o putea constitui el pentru siguranţa ei, dar era evident că tăcuse un calcul greşit. Răsuflarea lui era un fel de gâfâit scurt, neregulat, ca al unui nebun. Era mai puternic decât părea. Oare nebunia îi dădea o forţă neobişnuită?

Ea îşi reînnoi eforturile de a scăpa de ei, dar el o apucă atât de tare de braţ, că-i dădură lacrimile.

- Dă-mi drumul, urlă ea.

Ei o împinse departe de uşă, înapoi, în mijlocul camerei. Cu asemenea forţă în spatele ei, ea înaintă împiedicându-se în întuneric de pânză protectoare, sticla spartă şi sacul cu ipsos şi căzu peste capra de lemn. Aceasta îi venea la nivelul taliei şi ea se încovoie. Capra se răsturnă cu ea cu tot, vărsând găleata cu vopsea.

Ea clipi ca să înlăture întunericul pierderii cunoştinţei şi se luptă să se ridice în mâini şi în genunchi. Harrison, aplecându-se peste ea, o ţinea jos, cu mâna pe ceafa ei.

- Căţea, căţea, zise el răguşit. Am să-ţi arăt cât sunt de bărbat.

- Milton şapte? Pat răspunse.

- Da, vorbeşte.

- Sunt Milton cinci. Tocmai am zărit o maşină roşie, număr şi marcă. Necunoscută deocamdată, circulând spre vest pe Sycamore cu mare viteză.

- Du-te şi opreşte-l.

- N-am şanse, Milton şapte. Conduce ca un diavol.

- Atunci urmăreşte-l. Sunt la trei minute distanţă. Ţine-l în vizor şi anunţă-mă dacă schimbă direcţia.

- Zece, patru.

- Alte unităţi, vă rog îndreptaţi-vă în zonă. Într-un cor de răspunsuri, Pat lăsă emiţătorul şi se

Concentră la condusul pe străzile întunecate, alunecoase din cauza ploii.

Chase luă colţul în viteză. În sfârşit, dădu de strada Sassafras! Ce număr să fie? Aplecându-se peste volan, se uită în întuneric, înjurând ploaia şi imposibilitatea de a vedea mai departe ele ornamentul de pe capotă.

Trecu în viteză de maşina lui Marcie, înainte să o observe. Puse frâna, alunecă şi dădu înapoi, parcă şi deschise uşa maşinii. Anunţul cu De vânzare şi semnul agenţiei erau în curtea din faţă. Chase îl zări, în fugă lui prin ploaia torenţială, spre uşa din faţă.

Se opri în holul de la intrare, sângele îngheţându-i în vine când auzi ţipetele ei dureroase. Dar, slavă Domnului, era în viaţă. Mişcările lui prin camerele şi coridoarele necunoscute semănau cu o alergare de-a-ndărătelea, trecând printr-un grup de jucători din apărare. La fiecare cinci paşi câştigaţi, trebuia să se dea cu doi paşi înapoi,

până când ajunse, în sfârşit, la uşa închisă şi încuiată a dormitorului.

El încercă doar o dată clanţa, înainte de a pune tocul ghetei în ea şi a o deschide. Din coridorul din spatele lui lumina se revărsă în odaie şi aruncă pe podea o umbră vagă, mătăhăloasă, care îl alarmă, până îşi dădu seama că era propria lui umbră.

Năvăli înăuntru. Harrison, încă aplecat peste Marcie pe podea, întoarse repede capul şi se uită în sus la Chase, cu teamă animalică atât de intensă. Încât Chase o putu mirosi.

- O să te omor, Harrison.

Întinzând mâna de la înălţimea lui copleşitoare, îl ridică pe bărbat de guler şi îl scutură, cum face un câine cu un şobolan mort. Harrison ţipă. Chase, furios şi fără să se gândească, îl lovi de perete. Harrison ar fi alunecat în jos, dacă nu era pumnul lui Chase care îl pocni în mijloc şi îi pironi de perete ca un cui trecut prin intestine. Nas în nas, cu buzele trase dezvelindu-i dinţii, Chase se uită crunt ia cel ce-i torturase soţia.

- Chase, dă-i drumul! Cu pistolul în mină, Pat Bush îi ordonă din uşa spartă. Chase! Fu nevoit să-i repete numele de trei ori, înainte ca Chase să-l audă prin ceaţa furiei lui ucigaşe.

Treptat, Chase îşi retrase pumnul. Harrison, scoţând un sunet şuierat ca un acordeon vechi, se prăbuşi la podea. Unul dintre adjuncţii lui Pat se repezi înainte să vadă de Harrison, iar Chase se aplecă îngrijorat spre Marcie. Zăcea pe o parte, cu genunchii ridicaţi protector spre piept.

- Chase, spuse ea slab.

El o înconjură cu un braţ şi o ridică în poziţie şezând, strângând-o la pieptul lui ud de ploaie.

- Sunt. Aici, Marcie. Nu te mai poate deranja acum. Deloc. Niciodată.

- Ea e în regulă? Pat se lăsă jos lângă el.

- Cred că da. E doar speriată.

- E tăiată? E plin de sticlă peste tot. Se pare că ea a spart lampa.

Chase zâmbi, cînd netezi şuviţele de păr roşu auriu de pe fruntea ei umedă.

- Asta-i fata mea. Întotdeauna deşteaptă. Întotdeauna cu resurse.

- Chase!

El îşi lăsă capul în jos, aducându-şi faţa aproape de a ei. Chiar palidă şi ciufulită, era frumoasă.

- Ce-i?

- Du-mă la spital.

- La spital?

- Sângerez.

Ochii lui trecură peste faţă, peste piept, peste mijlocul dezgolit, dar nu văzu nici o urmă de sânge.

- Probabil că s-a tăiat cu vreo sticlă la mâini şi la genunchi, spuse Păi.

- Nu, nu-i asta. Du-mă la spital, acum, spuse ea cu îngrijorare crescândă. Grăbeşte-te, te rog.

- Marcie, ştiu că eşti speriată. Ai trecut prin...

- Chase, sângerez vaginal. Ochii ei înlăcrimaţi îi găsiră pe ai lui. Îşi muşcă buza de jos. Sunt însărcinată.

Tot mai plouă. Chase se uita, dincolo de propria lui reflectare din fereastră, în noaptea întunecoasă, pierdută. Văzu reflectarea imaginii fratelui său şi a lui Pat Busch când se apropiară de el, dar el nu se întoarse de la fereastră, până ce Pat nu-i rosti numele.

- Tocmai m-am întors de la tribunal, spuse şeriful. Am crezut că o să vrei să ştii că Harrison e în închisoare. O să fie dat în judecată mâine dimineaţă, la prima oră.

- Pentru atac cu violentă?

- Pentru crimă.

Lui Chase i se strânse stomacul Să fie ăsta modul lor de a-l informa că Marcie murise? Se întoarse încet pe călcâie.

- Ce? Spuse el.

- Am trimis nişte oameni ai mei la el acasă. Au găsit-o pe soţia lui. Era moartă de mai multe ore. A strangulat-o cu mâinile goale. Aşa se pare, adăugă Pat, amintindu-şi de rolul lui de ofiţer corect şi imparţial al legii.

Chase îşi trecu mâna peste faţă, întinzîndu-şi trăsăturile obosite, îngrijorate.

- Doamne, Dumnezeule!

- Marcie a avut motive reale să fie speriată de el, spuse Pat. Chiar şi la telefon, ea a simţit că era mai mult decât un oarecare nenorocit care dă telefoane. Mă simt îngrozitor că m-am îndoit de ea.

Chase era încă prea uluit că să poată vorbi. Lucky îl strânse de umăr pe bărbatul mai vârstnic.

Nu te îngrijora de asta acum, Pat. Nu puteai să ştii că o să-şi ducă la îndeplinire ameninţările. Ai fost acolo în seara asta, când Marcie a avut nevoie de tine. Se uită peste umăr, spre sala de aşteptare din capătul celălalt ai coridorului. Cred că mama şi Sage ar avea nevoie de tine chiar acum, ca sprijin moral. Şi viceversa.

- Sigur. Chase, dacă ai nevoie de mine... pentru orice... cheamă-mă.

Chase dădu din cap. Pat plecă, lăsându-i singuri pe cei doi fraţi.

Un moment nu spuseră nimic. Chase nu se putea gândi la nimic potrivit de spus. Se simţea golit. Nu mai avea cuvinte.

Lucky sparse tăcerea.

- Sage a ajuns cu bine.

- Văd. Mă bucur că e aici.

- A venit cu o stare de spirit de sărbătoare. A trebuit să-i spunem vestea cu Marcie. A început să plângă. Când ai să te simţi în stare, ar vrea să te salute. Acum, e de părere că e mai bine să fii lăsat în pace. Are dreptate.

- Nu prea am chef să vorbesc.

- Sigur.

Lucky plecă, dar făcu numai câţiva paşi, când Chase întinse mâna şi îi atinse braţul.

- Îmi pare rău că treaba asta a întunecat ziua de naştere a fiicei tale.

- Sigur că n-a fost vina ta că lucrurile au luat întorsătura asta. Vinovatul e în închisoare. Dă vina pe el.

Pumnii lui Chase se strânseră.

- Ar fi putut s-o omoare, Lucky.

- Dar n-a făcut-o.

- Dacă n-aş fi ajuns acolo...

- Dar ai ajuns. Toată lumea e în siguranţă acum. Nu amintiră despre copilul pe care-l purta Marcie.

S-ar putea să mai fie o victimă a nebuniei violente a lui Ralph Harrison. Primul copil, al lui Lucky, se născuse; al doilea copil, al lui Chase, putea să moară în aceeaşi zi. Nu putea suporta acest gând.

- Oricum, spuse el emoţionat, îmi pare tare rău că asta a trebuit să se întâmple tocmai azi.

- Uită chestia asta. Ai destule pe cap ca să nu te mai îngrijorezi de aşa ceva.

Gândurile ce-i treceau prin cap erau gata să-l înnebunească. Pentru a preveni aşa ceva, întrebă:

- Cum se simte Devon?

- Cum crezi? Ca atunci când tocmai ai născut un copil, l-am spus că ştiu ce a simţit. Am crezut că o să sară din patul ăla, să mă bată.

Râse, în ciuda stării de spirit sumbre.

Chase zâmbi aproape forţat.

- Copilul, spuse răguşit, cum e?

- Bine, deşi s-a născut cu câteva săptămâni mai devreme. Pediatrul a controlat-o. Vrea să o ţină sub observaţie următoarele câteva zile, dar spune că are reflexe normale, plămânii şi celelalte par bine dezvoltate. Zâmbi larg. De plâns, plânge destul de tare.

- Asta-i bine, Lucky. E cu adevărat bine.

Gâtul lui Chase se strânse în jurul ghemului oprit acolo. Îl înlătură în mod conştient şi clipi ca să alunge lacrimile ce i se adunau în ochi. Lucky îi puse pe umăr o mina consolatoare.

- Ascultă, Chase. Marcie o să fie bine. La fel şi copilul. Ştiu asta. O simt. Te-am indus eu vreodată în eroare?

- De multe ori.

Lucky se încruntă necăjit.

- De data asta însă, nu. Aşteaptă şi-ai să vezi.

Chase clătină din cap. Nu. Era convins. Lucky se

Uită fix la el, încercând prin pura forţă a voinţei să-i inspire optimism şi încredere. În ultimii câţiva arii, încrederea lui Chase în noroc fusese clătinată.

Confirmaseră doar neîncrederea sa în bunăvoinţa soartei.

Lucky îl părăsi ca să se alăture restului familiei adunate în sala de aşteptare. Infirmierele se obişnuiseră cu familia Tyler, de când se înserase în ziua aceea. Acum aveau două doamne Tyler la secţia de obstetrică. Una dintre infirmiere le aduse cafea proaspătă.

Chase se întoarse cu spatele spre coridorul bine luminat, simţindu-se mai în armonie cu întunericul trist de dincolo de fereastră.

Sunt însărcinată.

La început, se uitase doar în ochii îngrijoraţi ai lui Marcie. Incapabil să se mişte, incapabil să gândească dincolo de acest cuvânt, el căscase gura ia ea, mut. Apoi, cotul lui Pat î! Trezise la realitate.

- Chase, ai auzit-o?

Adrenalina preluă controlul. O luă pe Marcie în braţe şi o trecu dincolo de uşa sfărâmată. Pat însărcină doi adjuncţi să se ocupe de Harrison şi de casă din stradă Sassafras. El îl urmă pe Chase prin camerele goale.

- Chem o ambulanţă.

- Pe dracu. Ajung mai repede conducînd eu însumi.

- Să conduci ca-n iad? Să te omorî pe tine sau oameni nevinovaţi? Las-o baltă. Dacă nu vrei să aştepţi o ambulanţă, urc-o în maşina de patrulă. Conduc eu.

Aşa încât o ţinuse din spate a maşinii, separat de Pat. El aprinse toate luminile de urgenţă şi dădu drumul sirenei. Din când în când, vorbea în emiţătorul radio, anunţând personalul camerei de gardă că erau în drum spre spital. Ştergătoarele de parbriz ţăcăneau în zadar împotriva ploii torenţiale. Drumul până la spital i se păruse lui Chase ceva ireal, de parcă l-ar fi urmărit din afara propriului său trup.

Pentru că nu pierduse timp să găsească o, umbrelă, ploaia îi udase părul lui Marcie. Avea picături de apă pe faţă şi pe gât. Pat îi găsise probabil bluză, pentru că Chase nu-şi amintea să o fi ridicat. El îi înfăşurase torsul cu ea, dar nu se preocupase să-i bage braţele în mâneci sau să încheie nasturii. Îi atingea mereu părul, faţa palidă, gâtul. Ea continua să se uite în sus la el, cu ochi înlăcrimaţi şi pierduţi. Nu-şi spuseră nimic unul altuia.

La intrarea în camera de gardă, fu pusă pe o targă.

- Cine-i doctorul ei? Întrebă rezidentul de gardă.

Toată lumea se uita la Chase în aşteptare.

- Eu... eu nu ştiu.

Admiterea ei în spital fu, după părerea lui, o procedură nesfârşită de întrebări şi formulare de completat. După ce au fost făcute toate formalităţile, se întoarse la camera de gardă, Acolo fu informat că Marcie fusese transportată sus, la secţia maternitate, şi că doctorul ei era pe drum.

Înainte ca ginecologul să o examineze pe Marcie, el Îl întrebă chestiuni pertinente cu privire la atac.

- După câte ştii, a fost violată?

Simţindu-se parcă amorţit, el clătină din cap.

- Nu!

- A încercat măcar penetrarea?

- Nu cred, spuse, abia în stare să rostească vorbele.

Doctorul îl bătu pe braţ încurajator.

- Sunt sigur că va fi bine, domnule Tyler.
- Dar copilul?
- O să te anunţăm.

Dar nu o făcuse. Şi asta se întîmplase în urmă cu două ore. Pat avusese timp să se ducă la birou, să se ocupe de Harrison şi să vină înapoi şi încă nu aflase nimic despre situaţia lui Marcie şi a copilului.

Ce naiba dura atât de mult?

Au avut oare probleme să oprească sângerarea? Avea oare hemoragie? Fusese oare dusă la chirurgie? Oare viaţa ei şi a copilului erau în pericol?

- Nu.

Chase nu-şi dăduse seama că gemuse cu glas tare cuvântul, până ce auzi sunetul propriei lui voci, dialogând cu soarta, dialogând cu Dumnezeu.

Marcie nu trebuia să moară. Nu trebuia. Devenise prea importantă pentru el. Nu putea s-o piardă tocmai acum, când ajunsese să înţeleagă cât era de importantă pentru el.

Îşi aminti ceva ce îl întrebase Lucky mai devreme, în după-amiaza aceea. După-amiaza aceea? I se părea o veşnicie. Lucky îl întrebase: „Care este lucrul cel mai rău care ţi s-ar putea întâmpla, Chase? Cel mai rău lucru posibil?”

Poate că el ştiuse atunci răspunsul la această întrebare. Telefonul lui Devon îl împiedicase să mai trebuiască să se ocupe de asta în acel moment, dar acum îşi repetă sie însuşi întrebarea.

Răspunsul era clar şi bine definit în mintea lui. După ce o pierduse pe Tanya, după ce pierduse copilul lor, cel mai rău lucru ce i se putea întâmpla era să iubească din nou.

S-ar fi putut descurca aproape cu orice altceva. O problemă de băutură. O rănire serioasă la călăritul taurilor, poate o rănire permanentă, poate chiar moartea. Faliment profesional şi personal.

Orice nenorocire i-ar fi aruncat soarta în braţe, ar fi putui s-o primească, pentru că se gândise că nu merita altceva mai bun. Dând vina parţial asupra sa pentru moartea Tanyei, el urmărise să se autopedepsească. Cultivase calamitatea ca un grădinar nebun care preferă buruienele în locul florilor. Nimic din ce i se putea întâmpla nu putea fi mai rău decât pierderea familiei – nimic în afară de aceea de a iubi pe altcineva.

Acestui lucru nu-i putea face faţă,

Nu putea să mai suporte să aibă iar grijă de o femeie. Nu putea face faţă faptului că o altă femeie îl iubeşte. Nu putea suporta să mai facă alt copil.

Lovi cu pumnul în peretele rece, de ceramică, al spitalului şi îşi apăsă fruntea pe el. Cu ochii închişi, cu dinţii încleştaţi, se luptă recunoscând ceea ce ştia că era adevărul.

Se îndrăgostise de Marcie. Şi nu şi-o putea ierta.

Făcând pe nebunul, el o respinsese tocmai când ea avea mai mare nevoie de el. El îi întorsese spatele când era însărcinată şi înspăimântată. Şi de ce? Din mândrie. Nici unui bărbat nu-i plăcea să fie manipulat, dar chestiunea cu casa părea acum mai mult un act de dragoste, decât o manipulare. El fusese pur şi simplu prea încăpăţânat ca să accepte ceea ce era clar şi simplu. Marcie îl iubea. Şi ei o iubea pe ea.

Dacă asta era cea mai rea crimă a lui, era oare chiar atât de îngrozitoare?

Examină păcatul din toate unghiurile, chiar şi din punctul de vedere al Tanyei. Ea n-ar fi vrut să fie altfel. Capacitatea ei de a iubi fusese atât de mare, încât ar fi fost prima care să-l încurajeze să iubească din nou, dacă ar fi ghicit care avea să fie soarta lor.

De ce oare se luptă împotriva acestui lucru? Ce făcuse de era atât de dispreţuit? De ce continua să se pedepsească singur? Se îndrăgostise de o femeie

minunată care, în mod miraculos, îl iubea. Ce era atât de rău în asta?

Nimic.

Îşi înălţă capul şi se întoarse. La capătul coridorului, obstetricianul ieşea din camera lui Marcie. Chase se îndreptă spre el, paşii lui mari înghiţind distanţa dintre ei, căpătând viteză şi zvâcnire pe măsură ce înainta.

- Ascultă-mă, spuse aspru, înainte ca doctorul să poată vorbi, salvează-i viaţa. Mă auzi? Îl împinse pe medicul uluit de perete. Nu-mi pasă dacă asta mă costă zece milioane de dolari, fă tot ce e necesar ca să trăiască. Ai înţeles, doctore? Chiar dacă înseamnă... Se opri, înghiţi cu efort, apoi continuă cu o voce mai aspră. Chiar dacă asta înseamnă să

Distrugi copilul, salvează-mi soţia.

- Nu va fi nevoie, domnule Tyler. Soţia dumitale va fi bine.

Chase se uită fix ia el, fără să-l creadă. Schimbarea fericită a soartei îl luă total prin surprindere.

- Chiar aşa?

- La fel şi copilul. Când a căzut peste capra de lemn, un vas de sânge vaginal s-a spart. Era slăbit, sub presiunea neobişnuită a sarcinii. N-a sângerat mult, dar suficient ca să o alarmeze pe doamna Tyler. Şi pe bună dreptate. L-am cauterizat. Am făcut şi o sonogramă ca să mă asigur că totul e în regulă, şi este. Fetusul n-a fost afectat nicicum.

El arătă cu degetul peste umăr, spre camera de unde ieşise mai înainte.

- A insistat să facă un duş. O infirmieră o ajută acum. Când termină, puteţi să vă duceţi s-o vedeţi. Îi recomand câteva zile de stat la pat. După asta, va avea o sarcină perfect normală.

Chase mormăi mulţumiri pentru informaţie, Doctorul se duse ia camera infirmierelor şi le dădu instrucţiuni, apoi plecă. Familia lui Chase îl înconjură. Laurie plângea

copios. Sage participa şi ea, smiorcăindu-se. Pat îşi ştergea nervos transpiraţia de pe frunte cu o batistă şi mesteca fără milă un chibrit.

Lucky îl bătu zgomotos pe spate pe Chase.

- Nu ţi-am spus eu? Când ai să începi să ai încredere în mine?

Chase imită expresiile lor de uşurare cu ceea ce spera să fie o reacţie corespunzătoare, dar ochii lui erau fixaţi spre uşa camerei de spital. Imediat ce ieşi infirmieră, el se scuză şi se repezi înăuntru.

Singura lumină de la lampa de noapte din spatele patului strălucea prin părul lui Marcie, făcându-l singurul punct vibrant din camera întunecată. Magnetismul lui îi atrase prin cameră, până ajunse lângă patul el.

- Istoria se repetă, zise ea. Îmi amintesc de altă dată când ai venit să mă vezi la spital.

- Acum arăţi mai bine decât atunci.

- Nu cu mult.

- Ba da.

- Mulţumesc.

Ea îşi feri ochii şi clipi de câteva ori, dar asta nu o ajută. Lacrimi gemene, una la fel de mare ca şi cealaltă, trecură peste pleoapele inferioare şi îi alunecară pe obraz.

- Ai dureri, Marcie? Întrebă Chase aplecându-se mai aproape. Nenorocitul ăla ţi-a făcut vreun rău?

- Nu, înghiţi în sec. Ai ajuns acolo exact la timp.

- E după gratii. Se gândi că era mai bine să nu-i spună de omorârea lui Gladys Hamson. Nu-ţi consuma lacrimile pentru ei.

- Nu pentru asta plîng.

Începu să-i tremure buza de jos. O prinse cu dinţii încercând să o oprească.

După un moment sau două, zise:

- Ştiu ce părere ai despre a avea un alt copii, Chase. N-am vrui să te păcălesc. Jur. E adevărat că ar fi trebuit să fiu mai cinstită în legătură cu locuinţa, dar nu le-am minţit

despre anticoncepţionale. Am început să iau pilule anticoncepţionale de îndată ce ne-am hotărât să ne căsătorim, dar bănuiesc că n-au avut timp să devină eficiente. Au fost doar câteva zile. S-a întâmplat în noaptea nunţii

- Dar şi eu am folosit ceva.

- Probabil că s-a rupt.

- A!

- Uneori se întâmpla. Aşa mi s-a spus, cel puţin.

- Da, am auzit şi eu aşa ceva.

- Ţi s-a mai întâmplat. Vreodată?

- Nu.

- Crezi că te mint?

- Nu. Eu, am fost foarte potent în seara aceea când, ştii tu...

Ea îşi ridică ochii spre el.

- Atunci cred că s-a întâmplat.

- Îhî.

- Îmi pare rău, Chase.

Începu din nou să-i tremure buza.

- N-a fost vina ta.

- Nu, mă refeream la copil. La faptul că te fac să te simţi prins în cursă. Ştiu că aşa te simţi. Te gândeşti că te-am legat de mine mai întâi cu bani, acum cu un copil despre care ai spus că nu-l doreşti niciodată.

Îşi linse lacrimile care i se adunau la colţurile gurii.

- Ar fi trebuit să-mi spui că eşti însărcinată, Marcie.

- N-am putut.

- N-ai fost lipsită de curaj să-mi spui orice altceva.

- Nu m-am simţit niciodată atât de vulnerabilă. Am aflat când erai ia Houston. De asta mi-am pierdut pofta de mâncare şi am slăbit. De asta n-am vrut să iau pastila pe care ai încercat să mi-o dai. Atunci ştiam şi ar fi trebuit să-ţi spun, dar erai atât de supărat în legătură cu casa! Apoi, a apărut prostia asta cu Harrison.

Ea apucă marginea păturii.

- Vreau să ştii că n-am să te leg de mine. Eşti liber să pleci, Chase. Nu te fac răspunzător de nici o înţelegere între noi, dacă vrei să ne despărţim.

- Vrei să scapi de mine?

- Bineînţeles că nu.

- Atunci taci. Vreau să-ţi spun cât de mult te iubesc.

El zâmbi la expresia ei albă, neîncrezătoare, apoi îşi aplecă faţa spre ea şi-i sorbi lacrimile de pe obraz.

- Te iubesc, Marcie. Jur pe Dumnezeu că e adevărat. El m-a binecuvântat cu tine.

- Credeam că nu mai crezi în El.

- Am crezut întotdeauna. Eram doar supărat pe el.

- Chase, oftă ea. E chiar adevărat ce spui?

- Din toată inima.

Ea îşi trecu degetele peste faţa lui, peste păr, peste buze.

- Eu te-am iubit de când pot să-mi aduc aminte. De când eram copii.

- Ştiu, spuse el blând. Acum îmi dau seama. Eu nu sunt atât de deştept ca tine. Mie îmi trebuie timp ca să înţeleg lucrurile astea. De exemplu, încă nu mi-am dat seama de ce nu mi-ai spus despre copil. Aş fi putut să te ajut în coşmarul ăsta.

- Ai fi putut?

- N-aş fi putut?

- Î?i aminteşti seara aceea când te-am dus acasă în apartamentul tău, apoi m-am întors şi tu mâncai chili? Ne-am certat când ţi-am spus să ieşi din durerea ta că este autodistrugătoare. Mi-ai spus, „Când ai să-ţi pierzi fiinţa iubită, când ai să pierzi un copil, atunci ai să ai dreptul să-mi vorbeşti despre dezintegrare”.

N-am înţeles până când nu am riscat să te pierd, cât de paralizantă poate fi durerea sufletească, cum se poate dezintegra un om. Mi-am interiorizat agonia, exact aşa cum ai făcut tu atunci, Chase. Acum înţeleg pe deplin cum trebuie să te fi simţit după moartea Tanyei. Este

aproape o autoapărare, nu-i aşa, modul în care ne închidem în noi înşine când credem că nimănui nu-i pasă.

- N-o să mai avem problema asta.

Un zîmbet radios îi apăru printre lacrimi.

El o sărută, adânc dar tandru, mirându-se de ce, până acum, nu recunoscuse gustul special ai sărutului ei ca fiind dragoste. Ştia că nu se mai sătura de el.

- Poate că ai fost înţeleaptă că nu mi-ai spus de copil, Marcie, şopti el. Nu cred că eram pregătit să aud aşa ceva, până azi.

- Dar acum, că ştii, e-n regulă?

- În regulă? Mâna lui era destul de mare ca să-i acopere întreaga distanţă dintre oasele ei pelviene. Îmi place ideea ca noi doi să facem un copil. Grăbeşte-te şi fă-te bine, ca toţi trei să putem merge.

- Toată această fecunditate îmi face absolut rău, comentă Sage, în glumă.

- Ce naiba înseamnă „fecunditate”? Voi să ştie Lucky.

- E ceva abundent, remarcă sora lui. Mai ales când vine de la tine.

Toţi membrii familiei Tyler se adunaseră în casa de la fermă că să sărbătorească cele trei săptămâni ale micuţei Lauren. Toată lumea se umflase cu tort de ciocolată. Fetiţa sugea flămîndă la pieptul mamei ei, ascunsă după un cearceaf. Mândrul tată privea, gata să dea ajutor.

- Ştii ce aştept cu mare nerăbdare?

- Fii atentă, Sage. Chase, care învârtise pe deget o şuviţă din părui lui Marcie în timp ce-i şoptea în ureche vorbe deochiate, se opri din aceste activităţi plăcute, ca să-i atragă atenţia surorii sale. N-ai învăţat niciodată când să te opreşti.

Ignorându-l pe Chase, ea continuă să-l întărite pe celălalt frate al ei.

- Ard de nerăbdare până ce vreun tip o să-i facă curte lui Lauren. Aş vrea să fiu acolo. Aş vrea să te văd cum îţi bagi nasul în treaba asta.

Lucky luă copilul de la Devon, ca ea să-şi poată încheia bluza. Se uită urât la sora lui.

- Am să-l omor pe orice fiu de căţea care se gândeşte măcar să pună mâna pe fiica mea. Am să-l omor pe oricare se gândeşte măcar că o să pună mâna pe ea.

- Cum o să-i explici lui Lauren originea poreclei tale? Întrebă Chase, intrând şi el în joc.

Devon izbucni în râs. Lucky se opri din gânguritul către Lauren, suficient ca să-i trimită la dracu pe sora şi fratele lui.

- Lucky, te rog controlează-ţi limbajul, spuse mama sa, cu un oftat lung, dureros. Aminteşte-ţi că avem un oaspete.

Travis Belcher, prietenul lui Sage, o însoţise acasă într-o vizită de sfârşit de săptămână. El şezuse liniştit, fie scârbit, fie uluit de felul deschis în care îşi vorbeau unul altuia cei din familia Tyler.

Chase observase şocul tânărului bărbat, când el pusese mîna pe pântecele lui Marcie şi o mângâiase afectuos. Aprecierea lui cu privire la Travis al lui Sage coincidea cu a lui Lucky. Tipul era un papă-lapte. Doar de dragul de a-l şoca şi mai mult, se aplecase şi o sărutase pe Marcie pe buze.

Fu şi el şocat la rândul lui, când ea îi băgă limba în gură.

- Opreşte-te, îi gemuse ei la ureche. Sunt deja excitat.

Apoi avu plăcerea să vadă cum i se roşesc obrajii ei albi.

Laurie era geloasă pe oricine care o ţinea în braţe pe nepoata ei mai mult decât ea însăşi. De îndată ce Lauren termină cu suptul, ea traversă camera de zi, luă fetiţa din braţele tatălui ei şi o duse din nou la balansoarul, scos de

puţină vreme din pod. Era balansoarul în care Laurie îi legănase pe cei trei copii ai ei.

Lucky se oferise să cumpere unu! Nou, dar ea nici nu a vrut să audă de aşa ceva. Spusese că scârţiitul şi uruitul lemnului acestuia îi erau familiare şi îi trezeau amintiri preţioase.

- Dumnezeule, te îngraşi, Lauren! Exclamă ea către copil.

- Nu i de mirare, zise Lucky. Puse un braţ în jurul

Lui Devon, care se ghemui lângă el. Capătă nişte mese delicioase.

- De unde ştii cât de delicioase sunt? Întrebă Chase, cu o ocheadă obscenă.

Lucky, ca să nu-fie învins, răspunse imediat la fel:

- Doar nu crezi că am s-o las pe fiica mea să mănânce ceva ce n-am gustat eu mai întâi.

- Lucky! Exclamă Devon, îngrozită.

- Lawrence! Chase! Îi chemă la ordine Laurie. Chase îşi dădu capul pe spate şi râse în hohote, făcând-o pe micuţa Lauren să se strâmbe. Lucky făcu o mutră inocentă.

- Dar, Devon, tu m-ai rugat.

- Ah! Sări Sage în picioare. Voi doi sunteţi atât de dezgustători. Hai, Travis. Nu mai suport toate astea. Hai să mergem să călărim.

Ea îl apucă de mină şi îl ridică de pe scaun.

- Din nou? E. a clar că sugestia nu-i prea surâdea.

- Nu-mi strica plăcerea. De data asta, am să pun şaua pe un cal mai blând, pentru tine.

În timp ce Sage îl trăgea pe Travis pe uşa din faţă, ea strigă:

- La revedere, Marcie. La revedere, Devon. Ne vedem mai târziu.

În timp ce, în orice moment, Sage i-ar fi putut strânge de gât pe fraţii ei, ea le adora pe soţiile lor.

- Pa, pa, Lauren, te iubesc. Din păcate, ai un tată desfrânat.

- Sage, eşti un copil prost crescut, urlă Lucky în urma ei.

La câteva momente după plecarea lui Sage cu Travis, Pat Bush intră în camera de zi.

- Bună tuturor. Am văzut-o pe Sage afară. Mi-a spus să intru.

I se oferi tort şi cafea şi tocmai luase prima îmbucătură, când Chase începu să adulmece aerul.

- Ce-i mirosul ăsta?

Adulmecă în direcţia lui Pat.

- Ei, Pat, am simţit că tu eşti! Spuse el prefăcându-se surprins. De ce eşti aşa dichisit?

Pat se înecă înghiţind bucăţica de tort şi se uită încruntat la Chase. Obrajii lui Lauren se roşiră, făcând-o să arate bine. Chase nu spusese nimănui nici o vorbă, nici măcar lui Lucky, că-i văzuse pe mama sa şi pe Pat într-o îmbrăţişare fierbinte. Dar tentaţia de a-i tachina în legătură cu asta era prea mare ca să-i reziste.

Ridicîndu-se în picioare, o trase şi pe Marcie alături de el, Începând cu noaptea de după naşterea lui Lauren, dormise în acelaşi pat cu ea, ţinând-o strâns, exprimându-şi verbal dragostea, dar fiindu-i interzis să şi-o exprime fizic.

Reîncepuseră jocul torturant al dezmierdărilor neîmplinite, Ii înnebuneau, dar era o nebunie delicioasă. Trupul lui era într-o continuă dorinţă, î Se mişca într-o ceaţă rozalie de euforie, care îi făcea nopţile magice şi zilele de lucru mai tolerabile.

Se părea că Harlan Boyd, depanatorul, îl abandonase. De îndată ce Marcie fusese în afară de pericol şi el reuşi să se ocupe să-l contacteze, tipul plecase fără să lase vorbă încotro. Probabil că n-avea importanţă, dar asta, însemna că el şi Lucky trebuiau să fie cu adevărat creativi, dacă voiau să-şi salveze afacerea.

Când era descurajat, Marcie era sprijinul lui cel mai puternic şi conducătoarea galeriei. Punând acum braţul în jurul ei, zise:

- Ei, ar fi mai bine s-o pornim spre casă.

- De ce? Mutra lui Lucky era nevinovată ca a unui îngeraş.

Ignorându-l, Chase se aplecă spre mama sa, care şedea şi îşi legăna nepoata şi o sărută pe obraz.

- La revedere. Mulţumesc pentru tort. A fost delicios.

- La revedere, fiule. Privirile li se întâlniră şi se reţinură. El ştia că ea căuta durerea care fusese în ochii lui atâta timp. Negăsind-o, îi adresă un zâmbet plăcut, apoi îi adresă aceiaşi zâmbet femeii care era răspunzătoare pentru fericirea lui din nou găsită. Marcie, cum te simţi?

- Absolut minunat, mulţumesc. Chase mă îngrijeşte foarte bine. Abia de mă lasă să ţin furculiţa în mâna ca să mănânc.

De îndată ce fură în maşina lor şi se îndreptau spre casă, ea zise:

- Ei credeau că glumesc când spuneam că nu mă laşi să fac nimic.

- Trebuie să te protejez, pe tine şi pe copil. Odată eram gata să fac o boroboaţă. Îi aruncă o privire plină de înţeles. Marcie, niciodată nu va mai ajunge cineva destul de aproape de tine ca să-ţi facă vreun rău.

- Tu eşti singurul care îmi poate face un rău, Chase.

- Cum aşa?

- Dacă ai hotărî vreodată că nu mă iubeşti.

El îi luă mâna, i-o puse pe pulpa lui şi o acoperi cu propria lui mână.

- Asta nu o să se întâmple.

Pădurea care înconjura casa lor purta nuanţele virgine şi variate de verde ale primăverii. Caprifoiul înflorit împodobea pădurea cu pete de dantelă albă. Bulbii de lalele, pe care Marcie îi plantase cu un an înainte, înfloreau de-a lungul aleii care ducea la uşa din faţă.

Odată intraţi, Chase se îndreptă spre peretele de geamuri şi contemplă privelişte a.

- Îmi place casa asta.

- Am ştiut dintotdeauna că-ţi va plăcea.

Se răsuci, ca să-şi îmbrăţişeze soţia.

- O iubesc aproape la fel cât te iubesc pe tine.

- Aproape?

El îi descheie bluză şi împinse materialul deoparte. Mâinile lui se mişcară peste mătasea ce îi acoperea sânii.

- Ai câteva calităţi care sunt greu de întrecut.

După un sărut îndelungat, umed, adânc, ea murmură:

- Azi-dimineaţă doctorul mi-a dat... cale liberă. Capul lui Chase tresări.

- Vrei să spui că putem să...

- Dacă avem grijă.

O luă în braţe şi urcă treptele câte două.

- De ce nu mi-ai spus mai devreme?

- Pentru că eram invitaţi la petrecerea lui Lauren.

- Am pierdut două ore acolo!

De îndată ce o depuse la marginea patului lor, el începu să-şi scoată repede hainele. Râzând, ea îl ajută. Când fu dezbrăcat, ea întinse mâna şi îl mângâie. El gemu.

- Mă omori.

Îi scoase agitat bluză şi fusta. Mai avea furoul pe ea, când el o aşeză pe pat, puse capul pe pântecele ei şi o adulmecă prin mătase.

- Ce face copilaşul meu?

- Bine. E sănătos. Creşte în mine.

- Dar tu cum te simţi?

- Delirant de fericită. Sunt atât de îndrăgostită!

- Doamne, la fel şi eu. O sărută în moliciunea ei.

- Hmm, oftă ea, mişcându-se. El înălţă capul şi îi zâmbi.

- Îţi place?

- Îhî.

- Roşcată fierbinte ce eşti. Îi trase furoul în sus de tivul de dantelă, peste mijloc, peste sâni, peste cap. Înlăturară sutienul, chiloţii şi ciorapii. Câteva secunde mai târziu, privea spre ea cu aprobare plină de dragoste pentru tot ce vedea.

- Îşi schimbă culoarea în fiecare zi câte puţin, remarcă el, trecându-şi vârfurile degetelor peste sfârcurile ei.

- Nu-i adevărat. Tu doar te bucuri să le inspectezi.

- Nu doar de ele mă bucur.

Îşi lăsă capul şi îi sărută sânii, plimbându-şi limbă înainte şi înapoi pe vârfurile delicate, până ce pântecele ei se cutremură excitat.

- Chase?

- Nu încă. Am avut de aşteptat săptămâni pentru asta.

El o sărută de-a lungul trupului, se opri să se mire de textura şi parfumul buclelor lucitoare, apoi îi depărtă pulpele şi o sărută între ele.

Ea îi şopti numele şi îl ţinu de păr, dar el nu-şi temperă ardoarea, până nu obţinu de la ea o dulce juisare ondulată.

Apoi, se ridică deasupra ei încet, plin de grijă, se îngropă în trupul ei primitor, umed. Având grijă de starea ei, mişcările lui fură lungi şi lente, mărind astfel erotismul şi prelungind plăcerea.

Plăcerea era uriaşă. Copleşitoare. Extazul se învolbura în jurul lui în valuri mişcătoare, care se potriveau cu ritmul contracţiilor ei blânde.

Totuşi, nu se putea pierde total. Pentru că, într-un colţ al minţii, dincolo de fericirea fizică, se gândea cât de minunată este viaţa, cât de mult îi plăcea să o trăiască. Ce mult o iubea pe Marcie, soţia sa.

---- Sfârşit ----